IDEALET

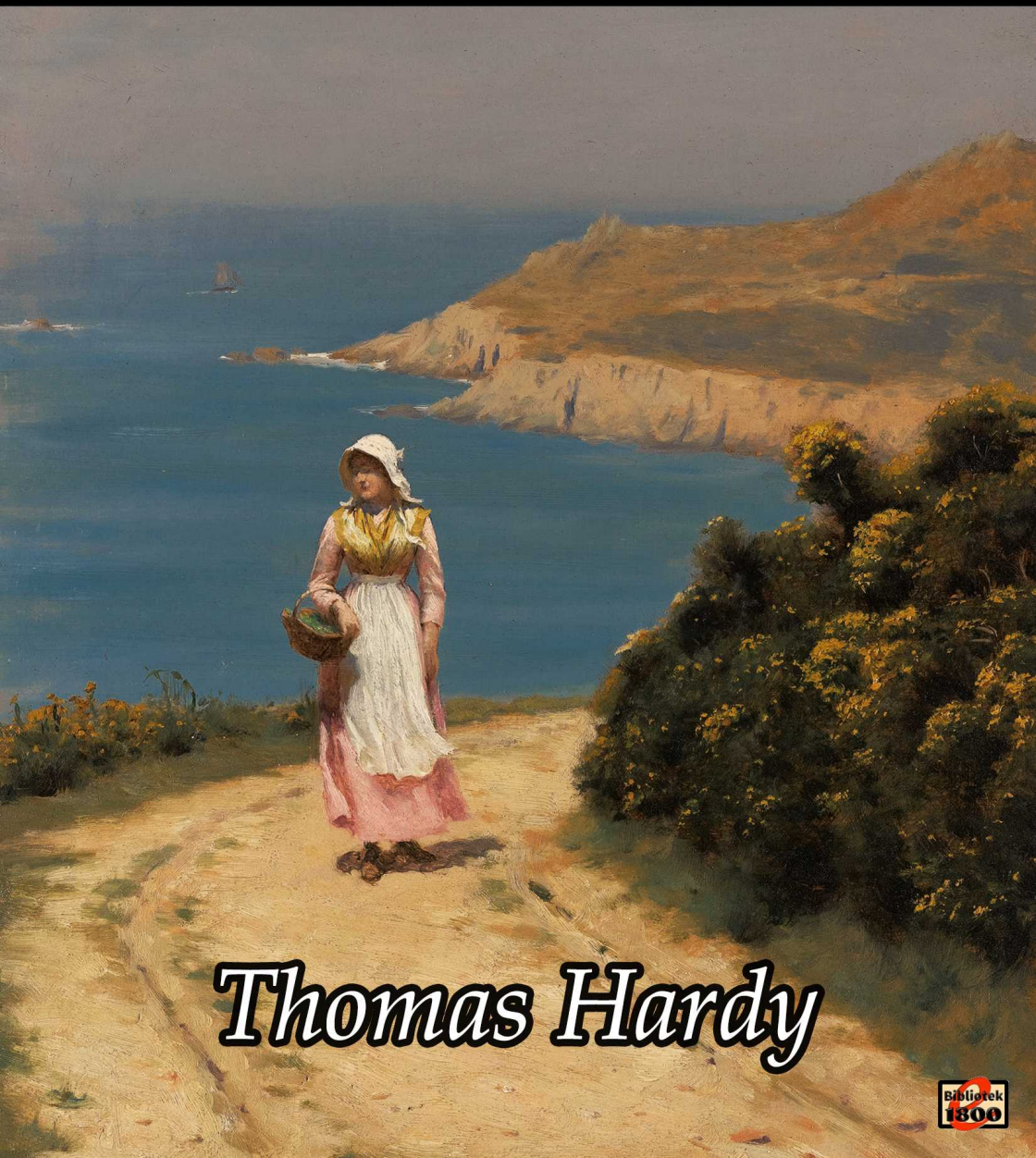

Thomas Hardy

Bibliotek 1800

Thomas Hardy

Idealet

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Thomas Hardy: *Idealet* er baseret på originaler, som er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+70 år.

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International. Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Thomas Hardy: *Idealet* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+70 years.

This edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. del

En ung mand på tyve år

1. En formodet forudfølelse af *det*

En person, der ikke så ud som en lokal vejfarende, klatrede op af den stejle vej, som fører igennem den lille by ved havet, der kan defineres som Street of Wells (Kildernes gade) og danner en kløft ind i dette Wessex' Gibraltar, den forunderlige halvø Portland, der en gang har været en ø og strækker sig ligesom et fuglehoved ud i den engelske kanal. Den står i forbindelse med hovedlandet ved en lang, tynd hals af sten, som bølgerne har skyllet op, og som er uden lige i sin art i Europa.

Fodgængeren var, hvad han så ud til, en ung mand fra London. Ingen kunne i øjeblikket opdage, at hans belevenhed kun sad på ham som et klædningsstykke. Han tænkte just med en slags selvbebrejdelse på, at der var gået hele tre år og otte måneder, siden han sidst havde besøgt sin fader på denne ensomme klippe, der var hans fødested, imens han selv havde tilbragt mellemtiden iblandt helt andre mennesker og omgivelser.

Hvad der havde syntes ham så almindeligt, den gang han levede på øen, så nu fremmed og underligt ud efter de indtryk, han senere havde modtaget. Mere end nogensinde forekom det ham at være træffende, hvad der sagdes om dette sted: at det var den ældgamle Vindilia ø og slyngekasternes hjem. De høje klipper, husene, der lå over hinanden således, at den ene mands dørtrin hævede sig bag hans nabos skorsten, haverne, der hang på skrænter, så at de så ud som om de svævede i luften, køkkenurterne, der voksede på tilsyneladende næsten lodrette flader, den hele øs enhed som én solid enkelt kalkstensblok en mil lang, var ikke mere et velbekendt dagligdags syn for ham.

Alt stod nu blændende, enestående og hvidt imod den letfarvede to, og solen strålede på uendelige lag af oolith med en lydelighed, som uvilkårligt drog øjet til dem.

Efter en besværlig klatren nåede han toppen og gik langs med plateauet henimod den østlige landsby. Klokken var omtrent to, det var midt i sommertiden, vejen var skinnende og støvet, og da han nærmede sig sin faders hus, satte han sig ned i solen.

Han strakte hånden ud og følte på klippen ved siden af sig. Den var ganske varm. Det var dens særlige temperatur, når den som nu sov sin eftermiddagssøvn. Han lyttede og hørte lyde: brrr, brrr, so-oh, so-oh. Det var de snorkende stenbrydere og stensavene, som frembragte dem.

Lige overfor det sted, hvor han sad, var der et temmelig rummeligt lille hus. Ligesom øen var det udelukkende af sten, ikke alene murene, men vinduesrammerne, taget, skorstenene, gærdet, svinestien og stalden, ja næsten også døren var af dette materiale.

Han huskede, hvem der plejede at bo der – og rimeligvis boede der endnu – familien Caro, Rødskimmel-Caroerne, som de kaldtes for at skelne dem fra andre grene af samme stamtræ, da der kun var et halvt dusin for- og efternavne på hele øen. Han gik tværs over vejen og så ind igennem den åbne dør. Jo, de var der endnu.

Mrs. Caro, der havde set ham fra vinduet, mødte ham i forstuen og hilste hjerteligt på ham. Et øjeblik efter blev en dør, der førte til gårdværelset, revet op, og en ung pige på omtrent sytten eller atten år kom springende ind.

"Men det *er* jo den kære Joce!" udbrød hun. Henrykt fo'r hun hen til den unge mand og kyssede ham.

Det var en meget sød demonstration fra ejeren af sådan et par kærlige, strålende øjne og nøddebrunt, krøllet hår; men den kom så pludselig og uventet for en mand, der lige havde forladt de større byer, at han i øjeblikket uvilkårligt fo'r sammen ved det, og der var noget tvungent i den måde, han gengældte hendes kys på og sagde: "Min kære, lille Avice, hvorledes har du det? Det er så længe siden, jeg har set dig."

I de første sekunder lagde hun i sin impulsive uskyldighed næppe mærke til hans overraskende bevægelse; men mrs. Caro havde øjeblikkelig set den. Med en pinlig rødme vendte hun sig om til datteren og sagde:

"Avice – min kære Avice! Hvordan er det, du bærer dig ad? Ved du ikke, at du er blevet en voksen kvinde, siden Jocelyn – mr. Pierston – sidst var her? Du må naturligvis ikke nu opføre dig som dengang for tre eller fire år siden."

Den pinlige forlegenhed, der var opstået forsvandt ikke ved Pierstons forsikring om, at han fuldt ud havde ventet, at hun skulle vedligeholde barndommens vaner, hvorpå de i nogle minutter talte sammen om almindelige emner. Han ærgrede sig i sit inderste hjerte over, at hans ubetænksomme sammenfaren således havde forrådt ham. Da han sagde farvel, gentog han, at hvis Avice behandlede ham på anden måde, end hun plejede at gøre, ville han aldrig tilgive hende; men, skønt de skiltes som gode venner, kunne man tydeligt læse i hendes ansigt, hvor ulykkelig hun var over det skete. Jocelyn gik ud på vejen og hen til sin faders hus, som lå ikke langt derfra.

"Jeg blev ganske forundret over dig, mit barn," udbrød moderen. "En ung mand fra London og udenlandske byer, der er vant til de strengeste selskabelige sæder, og damer, der næsten finder det simpelt at smile til en mand! Hvor kunne du gøre det, Avice?"

"Jeg – jeg tænkte ikke over, hvor forandret jeg var," sagde den unge pige skamfuld. "Jeg plejede at kysse ham, og han plejede at kysse mig, inden han tog bort."

"Men det er mange år siden, kære barn."

"Oh ja, og det glemte jeg i øjeblikket. Han forekom mig at være ganske den samme som før."

"Nå ja, nu er der ikke noget at gøre ved det. Du må være mere forsigtig for fremtiden. Jeg er vis på, at han kender masser af unge piger og ikke har haft mange tanker til overs for dig. Han er jo billedhugger, og man siger, han har et stort geni, der med tiden vil gøre ham berømt."

"Ja; men jeg har desværre gjort det, og det kan ikke blive anderledes," sukkede den unge pige.

Imidlertid var Jocelyn Pierston, den unge lovende billedhugger, gået videre til det hus, hans fader ejede; denne var en håndværks- og handelsmand, der ikke forstod sig på kunst; men desuagtet forsynede han Jocelyn rigeligt med penge til hans uddannelse i håb om den berømmelse, som ventede ham i kommende lider. Da den ældre Pierston ikke var blevet underrettet om sin søns forestående besøg, var han ikke hjemme for at tage imod ham. Jocelyn betragtede de kendte omgivelser, stirrede over fælleden på de store gårde, hvor savene idelig gik frem og tilbage på de evindelige stenblokke – det forekom ham, at det var de selvsamme save og blokke, som

han havde set, da han sidst var på øen – og derpå gik han igennem huset ud i baghaven.

Som alle haver på øen var den omgivet af et højt stengærde, og den yderste ende af den løb ud i et hjørne, som stødte ud til Caros have. Han havde ikke så snart nået dette sted, før han hørte hvisken og hulken på den anden side af gærdet. Stemmen genkendte han straks som Avices, og hun lod til at betro sin sorg til en eller anden ung veninde.

"Oh, hvad skal jeg *gøre*! Hvad *skal* jeg gøre!" sagde hun bittert. "Det var så dristigt – så skamløst! Hvor kunne det falde mig ind! Han vil aldrig tilgive mig – aldrig, aldrig mere holde af mig! Han vil anse mig for en fræk tøs, og dog – og dog glemte jeg rent, at jeg var en voksen pige. Men det vil han aldrig tro." Tonefaldet var således, at man kunne mærke, at hun for første gang var sig bevidst, at hun var kvinde, noget uvant, der gjorde hende frygtsom og undselig.

"Lod han til at blive vred over det?" spurgte veninden.

"Oh, nej – ikke vred! Værre end det. Kold og hovmodig. Oh, han er sådan en moderne kavaler nu – han ligner slet ikke mændene her på øen. Men det kan ikke nytte at tale om det. Jeg ville ønske, at jeg var død!"

Pierston trak sig tilbage, så hurtigt han kunne. Han var bedrøvet over denne hændelse, der havde voldt hendes uskyldige sjæl så megen smerte, og dog begyndte den næsten at være en kilde til ubestemt glæde for ham. Han vendte tilbage til huset, og da hans fader var kommet hjem og havde budt ham velkommen, og de havde spist et måltid sammen, gik Jocelyn atter ud, opfyldt af et ivrigt ønske om at trøste sin smukke naboerske på en måde, hun kun lidet ventede; skønt, når

sandheden skal siges, hans følelse for hende snarere var en vens end en elskers, og han på ingen måde var sikker på, at det trækfugleagtige, flygtige ideal, han kaldte sin kærlighed, der, lige siden han var dreng, var flyttet fra én menneskelig ham til en anden en uendelig mængde gange, ville tage bolig i Avice Caros legeme.

2. Inkarnationen antages at være sand

Det var vanskeligt at møde hende igen selv på denne stump klippe, men det lå snarest i, at hun stadig søgte at undgå ham. Avice var blevet forvandlet til en helt anden ung pige end før ved den selvbevidsthed, der var fremkommet ved hendes impulsive hilsen, og trods deres nære naboskab kunne han ikke få hende i tale, hvor meget han end forsøgte på det. Ikke så snart viste han sig i nærheden af hendes faders dør, før hun forsvandt og let som en fugl ilede op på sit værelse.

Ivrig efter at trøste hende for hans uoverlagte fornærmelse, kunne han ikke længe finde sig i disse stadige flugtforsøg. Øens skikke var primitive og ligefremme selv iblandt de velstående, og, da han en dag lagde mærke til hendes forsvinden, fulgte han efter hende ind i huset og lige hen til foden af trappen.

"Avice!" råbte han.

"Ja, mr. Pierston."

"Hvorfor løber De så hastigt op ad trappen?"

"Oh, blot fordi jeg ville hente noget."

"Godt, når De har fået det, kan De så ikke komme ned igen?"

"Nej, det kan jeg ikke rigtig godt."

"Kom, *kære* Avice! Det ved De jo, at De er."

Der kom intet svar.

"Nuvel, når De ikke vil, så vil De ikke!" fortsatte han. "Jeg vil ikke plage Dem." Og dermed gik Pierston sin vej.

Han standsede for at se på de velbekendte gammeldags blomster ved havegærdet, da han hørte en stemme bag ved sig.

"Mr. Pierston – jeg var ikke vred på Dem – da De var gået, tænkte jeg – De kunne måske misforstå mig, og jeg følte, at jeg

måtte i det mindste komme ned og sige Dem, at jeg har bevaret mit venskab for Dem endnu."

Da han vendte sig om, så han den rødmende Avice stå lige bag ved sig.

"De er en god, kær pige," udbrød han, og idet han greb hende hånd, gav han hende det kys på kinden, der skulle have været svaret på hendes, den dag han kom.

"Kære Avice, tilgiv mig den krænkelse forleden! Sig, at De gør det, ikke sandt! Og så vil jeg spørge Dem om, hvad jeg aldrig har spurgt nogen kvinde om før, levende eller død: Vil De have mig til mand?"

"Ah! – Moder siger, at jeg er kun en af mange!"

"Det er De ikke, kære Avice, De har kendt mig fra barn af, og det har de andre ikke."

Hvordan det end gik, blev hendes indvendinger overvundet, og skønt hun ikke lige frem gav ham sit Ja, lovede hun dog at møde ham senere på dagen og gå med ham til det sydligste punkt af øen, som fremmede kaldte "The Bill" (Næbet). De standsede oven over den forræderiske hule, kendt som Cave Hole, hvor bølgerne nu skvulpede og brølede, ligesom de havde gjort, da de var der sammen som børn. For at støtte hende, mens hun så derind, bød han hende armen, og hun tog den for første gang som en kvinde, for hundrede gang som hans ledsagerske.

De klatrede videre til fyrtårnet, hvor de ville have dvælet længere, hvis Avice ikke pludselig var kommet til at huske på, at hun havde lovet at recitere et digt ved en aftenunderholdning i Street of Wells, landsbyen ved indgangen til øen – den lille landsby, der nu er avanceret til en by.

"Recitere," gentog han. "Hvem skulle have troet, at nogen kunne recitere her undtagen den, vi altid hører – den aldrig stumme sø."

"Jo, nu er vi skam helt intelligente. Især om vinteren. Men du må ikke komme derhen og høre på det, Jocelyn, vel? Det ville ødelægge hele deklamationen for mig, hvis De var der, og jeg vil gerne være lige så god som de andre."

"Jeg skal ikke gøre det, hvis du virkelig ikke vil have det; men jeg møder dig ved døren og følger dig hjem."

"Ja!" sagde hun og så ham lige ind i øjnene.

Avice var nu fuldstændig lykkelig; hun kunne aldrig have tænkt sig den ubehagelige dag, da han kom, at hun kunne være så lykkelig i hans selskab. Idet de nåede østsiden af øen, skiltes de, for at hun kunne komme tids nok til aftenunderholdningen. Pierston vandrede hjem, og om aftenen gik han ud for at hente hende langs ad den midterste vej imod nord til Street of Wells.

Han var opfyldt af bange anelser. Han havde kendt Avice så godt fra hendes tidligste barndom, at hans følelse for hende mere var kammeratskab end kærlighed; og, hvad han havde sagt til hende i øjeblikkets indskydelse om morgenen, forfærdede ham nu ved tanken om følgerne af det. Ikke fordi nogen af de kløgtigere og mere forfinede kvinder, der successivt havde tiltrukket ham, kunne stille sig imellem dem. For han havde ganske vænnet sig af med den tanke, at hans fantasis ideal var en virkelig del af den personlighed, det havde taget ophold i for kortere eller længere tid.

Han havde altid været sit elskede ideal tro; men det havde vist sig i mange personer. Enhver især af disse, kendt som Lucy,

Jane, Flora, Evangelina eller hvad andet, havde det kun flygtigt opslået sin bolig i. Han anerkendte ikke dette som en undskyldning eller som et forsvar, men simpelt hen som en kendsgerning. Det var måske slet ikke nogen virkelig substans; en ånd, en drøm, en galskab, en idé, en aroma, et glimt i øjet, et træk ved munden. Kun Gud vidste, hvad det virkelig var, Pierston ikke. Det var ubeskriveligt.

I betragtning af, at det var et subjektivt fænomen, forstærket ved hans herkomsts og fødesteds underlige indflydelser, havde opdagelsen af dets spøgelsesagtighed og uafhængighed af fysiske love, undertiden indgydt ham en følelse af frygt. Han vidste aldrig, hvor det næste gang ville være, hvorhen det ville føre ham, da det selv havde øjeblikkelig adgang til alle stillinger og klasser, til enhver menneskelig bolig. Undertiden drømte han om natten, at det var den høje Zeus' datter i egen person, der ville pine ham for hans forsyndelse imod hendes skønhed i sin kunst – den uforsonlige Afrodite selv. Han vidste, at han elskede dette indbildske væsen under alle forklædninger, hvor som helst han fandt det, enten det havde blå, sorte eller brune øjne; enten det præsenterede sig som høj, slank eller trind. Det var aldrig to steder på én gang; men hidtil havde det ikke længe været på ét sted.

Ved allerede i længere tid at have gjort sig dette klart, undgik han en del styg selvbebrejdelse. Det var simpelt hen, at det kvindelige ideal, som altid tiltrak ham og førte ham, hvorhen det ville som ved en silketråd, hidtil ikke på sin løbebane var blevet i det samme menneskelige tabernakel. Om det til sidst ville slå sig fast hos én, kunne han ikke sige.

Havde han følt, at det havde åbenbaret sig i Avice, ville han have forsøgt at tro, at dette var slutningen på dets omvandringer og med glæde have stået ved sit ord. Men så han i det hele taget sit ideal i Avice? Dette spørgsmål forvirrede ham.

Han havde nået toppen af klippen og steg ned imod landsbyen, hvor han snart fandt den oplyste hal i den lange, lige romerske gade. Aftenunderholdningen var endnu ikke forbi og ved at gå rundt om bygningen og stå på en tue, kunne han se ind helt ind til estraden. Avice skulle frem næsten straks efter. Hendes klædelige forlegenhed, da hun stod overfor tilhørerne, besejrede næsten hans tvivl. Hun var i sandhed, hvad man kalder en nydelig pige – en af den art, med hvem risikoen ved et ægteskab nærmer sig til nul. Hendes intelligente øjne, hendes brede pande og tankefulde mine forvissede ham om én ting, at af alle de unge piger, han havde kendt, havde han aldrig truffet på en med mere fortryllende og solide egenskaber end Avice Caro. Det var ikke en blot formodning – han havde kendt hende længe og nøje, alle hendes sindsstemninger og hele hendes temperament.

En tung vogn, der kørte forbi udenfor, slugte lyden af hendes milde, bløde stemme for ham; men tilhørerne var tilfredse, og hun rødmede ved deres bifald. Han tog nu plads ved døren, og da alle folk var strømmet ud, fandt han hende indenfor, hvor hun ventede på ham.

De klavrede langsomt hjemad ad Old Road.

Pierston hjalp sig op ad den stejle skrænt ved hjælp af rækværket, som var anbragt langs vejen, og trak Avice efter sig, idet hun holdt ham under armen. På toppen vendte de sig om

og standsede. Til venstre for dem var himlen vifteformet stribet af strålerne fra fyrtårnet, og lige under dem kom der med et kvart minuts mellemrum en dyb, hul lyd som slaget på en tromme, mens mellemrummene blev udfyldte af en langtrukken knasen som af knogler imellem uhyre dyrekæber. Den kom fra Deadman's Bays store indhuling, hvor bølgerne steg og sank imod stendæmningen.

Det forekom Pierston, som om aftenvinden her førte noget med sig, der ikke betyngede den andetsteds. Den bragte det op med sig fra den uhyggelige bugt imod vest, hvis bevægelser han og hun nu hørte. Det var ligesom en fantastisk form eller nærværelse af alle de druknede, som lå dernede: de, der var gået under i krigsskibe, ostindiefarere, både, brigger og Armadaens fartøjer – fornemme og simple folk, hvis interesser og forhåbninger havde været lige så vidt adskilte som polerne; men som var blevet rullet sammen til ét i det rastløse søleje. Man kunde næsten føle deres uhyre sammensatte genfærd bruse forbi, mens det løb som en formløs skikkelse over øen, skrigende til Gud om atter igen at skille dem ad.

De to vandrede en lang vej den aften under disse indflydelser – så vidt som til den gamle Hope kirkegård, der lå i en kløft, dannet ved et jordskred i svundne tider. Kirken var styrtet sammen med resten af klippen og havde længe været en ruin. Den syntes at sige, at i denne sidste lokale fæstning for de hedenske guddomme, hvor hedenske skikke endnu fandtes, havde kristendommen kun en usikker grundvold. På dette højtidelige sted kyssede Pierston hende.

Det var på ingen måde Avice, der tog initiativet til dette kys. Hendes tidligere dristighed syntes at have forøget hendes

nuværende tilbageholdenhed.

Den dag var begyndelsen til en lykkelig måned, som de for størstedelen tilbragte i hinandens selskab. Han opdagede, at hun ikke alene kunne fremsige poesi ved offentlige sammenkomster, men spille smukt fortepiano og selv akkompagnere sig til sang.

Han lagde mærke til, at det havde været hendes forældres mål at fjerne hende åndeligt så vidt som muligt fra hendes naturlige og individuelle liv som beboer af en ganske særegen ø, at gøre hende til en nøjagtig kopi af ti tusinde andre mennesker, i hvis forhold der ikke var noget specielt betegnende eller malerisk, at lære hende at glemme alle sine forfædres erfaringer, at drukne de lokale ballader med sange, købt hos de moderne musikhandlere i Budmouth og den stedlige tale med et guvernantemål, der ikke havde hjemme i noget land. Hun levede i et hus, der ville have været en guldgrube for en kunstner, og lærte at tegne londonske forstadsvillaer efter trykte fortegninger.

Alt dette havde Avice indset, førend han gjorde hende opmærksom på det, men med en ung piges bøjelighed var hun gået ind på det. Af naturen var hun øens barn lige ind til hjerteroden; men hun kunne ikke undgå tidsalderens tendens.

Tiden til Jocelyns afrejse nærmede sig, og hun imødeså den sørgmodigt, men roligt, da deres forlovelse nu var en afgjort sag. Pierston tænkte på øens gamle skik ved sådanne lejligheder, der var blevet benyttet i hans og hendes familie i århundreder, da begge hørte til de gamle slægter der.

Indvandringen af "kimberlins" (som fremmede fra Wessex kaldtes) havde ført til, at den næsten var ophørt; men under fernissen af Avices opdragelse slumrede mangen en gammeldags idé, og han grundede på, om hun i sin naturlige sørgmodighed over, at han skulle bort, beklagede de forandrede sæder, der gjorde den formelle bekræftelse på en forlovelse ifølge deres forfædres eksempel upopulær.

3. Aftalen

"Se så," sagde han, "nu er vi næsten nået til enden af min ferie. Hvilken behagelig overraskelse mit gamle hjem, som jeg ikke har brudt mig om at besøge i en tre-fire år, havde i vente for mig!"

"Skal du rejse i morgen?" spurgte hun uroligt.

"Ja."

Der var noget, som syntes at trykke dem; noget mere end den naturlige sørgmodighed ved en skilsmisse, der ikke skulle vare længe; og han besluttede i stedet for at tage bort om morgenen, som han havde haft i sinde, at opsætte sin afrejse til om aftenen og køre med posttoget fra Budmouth. Det ville give ham tid til at aflægge et kort besøg i hans faders stenbrud og sætte hende i stand til, hvis hun ønskede det, at gå med ham langs stranden til Henrik den Ottendes slot, hvor de kunne opholde sig og se månen stå op over søen. Hun sagde, at hun troede nok, hun ville komme.

Ifølge dette forberedte Jocelyn sig til at tage bort efter at have tilbragt det meste af dagen sammen med faderen i stenbruddene, og på den aftalte tid begav han sig på vej til Budmouth-Regis ad stien langs stranden; Avice var gået lidt i forvejen for at se til nogle venner i Street of Wells, der omtrent lå på halvvejen til deres mødested. Nedstigningen bragte ham snart til den stenede bred, og da han havde de sidste huse på øen bag sig og ruinerne af landsbyen, der blev ødelagt ved novemberstormen i 1824, kom han ud på den smalle landstrimmel, der forbandt den med Wessex. Og han havde gået en hundrede alen, standsede han og satte sig på

stendæmningen, der beskyttede imod bølgerne, og ventede på hende.

Imellem ham og lysene på skibene, der lå for anker på rheden, kom to mænd langsomt forbi i samme retning, som han havde i sinde at gå. Den ene af dem kendte Jocelyn og sagde: "Godaften, sir! Jeg ønsker Dem til lykke med Deres forlovelse, jeg vil håbe, der ikke er længe til brylluppet!"

"Tak, Seaborn! Ja, vi får se, om det ikke kan blive ved juletid."

"Min hustru talte om det i morges, hun sagde: 'Om Gud vil, skal jeg hen og se på det bryllup, for jeg har kendt dem begge to, før de kunne gå."

Mændene gik videre, og da de var udenfor Pierstons hørevidde, sagde den ene, der ikke havde talt, til sin ven:

"Hvem var den unge kimberlin? Han så ikke ud til at være en af vore."

"Det er han alligevel helt og holdent. Det er mr. Jocelyn Pierston, stenkøbmandens eneste søn deroppe i de østlige stenbrud. Han skal giftes med en fin, ung pige; hendes moder, der er enke, driver samme forretning, så godt hun kan, men hun har ikke tyvendedelen af den handel, som Pierstons. Man siger, at han er flere tusinder værd, skønt de lever ganske som før oppe i det gamle hus. Denne søn udfører store ting i London som billedhugger, og jeg kan godt huske, da han som dreng begyndte på at hugge soldater ud af stenstumper fra hans faders stenbrud, og så lavede han et skakspil, og på den måde blev han ved. I London er han en rigtig gentleman, siger man, og det er mærkeligt nok, at han brød sig om at komme her tilbage og vælge sig lille Avice Caro – selv om hun er en nydelig pige … Hallo! Vi får nok snart forandring i vejret."

Imidlertid ventede genstanden for deres bemærkninger på samme sted, indtil klokken var slået syv, den tid, der var aftalt imellem ham og hans forlovede. Næsten i samme øjeblik så han en skikkelse komme frem ved den sidste lygte ved foden af skrænten. Men denne viste sig snart at være en dreng, der kom hen imod Jocelyn og spurgte ham, om han var mr. Pierston, hvorpå han rakte ham et brev.

4. En ensom fodgænger

Da drengen var gået, vendte Jocelyn tilbage til den sidste lygte og læste brevet, der var fra Avice. Det lød således:

"Min elskede ven! Det vil gøre mig ondt, hvis jeg bedrøver dig med, hvad jeg her vil sige om vor aftale at mødes i aften i Sandsfoot-ruinen. Men jeg har bildt mig ind, at vore stadige sammenkomster i den sidste tid har gjort din fader tilbøjelig til at forlange, og dig hans arving til at føle, at vi ved vor forlovelse burde vedligeholde øens gamle skik – som din slægt i århundreder har gjort. Sandt at sige antager moder, at din fader af naturlige grunde kan have antydet, at vi burde gøre det. Nu er den sag mine følelser imod; den er jo næsten opgivet, og selv i en så gammel familie som din finder jeg den ikke berettiget. Jeg vil hellere sætte min lid til Forsynet.

Det er derfor bedst, at jeg ikke kommer – om ikke for andet så for folks skyld – og møder dig på en tid og et sted, der, om ikke for os selv, så dog for andre, kunne minde om den gamle skik.

Jeg er vis på, at denne beslutning ikke vil være dig synderligt imod, at du vil forstå mine moderne følelser og ikke tænke ilde om mig for det. Kære ven, hvis vi gjorde det, synes jeg ikke, vi kunne holde et hæderligt bryllup, og måske vi senere ville blive ulykkelige.

Du kommer måske snart igen, kære Jocelyn? – og så vil tiden nærme sig, da der intet farvel mere behøves.

Nu og altid din

Avice."

Da Jocelyn havde læst brevet, var han forbavset over dets naivitet og over Avices og hendes moders gammeldags enfoldighed, siden de kunne tænke sig, at det, der forekom ham og andre, der havde forladt øen, som en svunden barbarisme, endnu kunne være et alvorligt indvirkende princip. Hans fader som pengemand kunne måske nok have praktiske ønsker med hensyn til descendenter, der kunne give Avices og hendes moders formodning en vis sandsynlighed; men Jocelyn havde aldrig hørt ham udtale sig til gunst for de forældede skikke, hvor gammeldags han end var.

Skønt Jocelyn morede sig over, at hun betragtede sig som moderne, var han alligevel skuffet og lidt ærgerlig over, at en så uforudset grund havde berøvet ham hendes selskab. Hvor de gamle ideer dog havde levekraft, trods nutidens opdragelse!

Læseren må huske, at skønt dette foregik i øens nyere tid, skete det dog for over fyrre år siden.

Da han så, at himlen blev mere og mere overtrukken, men desuagtet ikke havde lyst til at gå tilbage og leje en vogn, skyndte han sig afsted. På et så udsat punkt føltes aftenvinden skarpt, og bølgerne skvulpede op imod stenbarrieren i rytmisk takt, der enten kunne udtydes som kampskrig eller lovprisninger.

Noget efter opdagede han på vejen foran sig en kvindelig skikkelse. Han huskede, at en sådan var gået forbi ham, da han læste Avices brev ved den sidste lygte, og nu var han ved at indhente hende.

Han håbede et øjeblik, at det kunne være Avice, som havde skiftet sind, men det var ikke hende eller nogen, der lignede hende. Det var en højere og sværere skikkelse end hans forlovede, og skønt det kun var efterår, var hun indhyllet i pelsværk eller et andet svært klædningsstykke.

Han kom snart så tæt ved hende, at han kunne opfange et glimt af hendes profil imod lysene på rheden. Den var værdig og imponerende som en Junos. Han havde aldrig set noget mere klassisk; hendes gang var lidt gyngende, men dog så let og kraftig, at de i flere minutter omtrent gik lige hurtigt, og i den tid betragtede han hende og anstillede sine formodninger. Han ville lige til at gå forbi hende, da hun pludselig vendte sig om og tiltalte ham.

"Er det ikke mr. Pierston fra de østlige stenbrud?"

Han svarede: "Jo," og kunne lige skelne, hvilket smukt, bydende ansigt, det var – det passede ganske til den stolte klang i hendes stemme. Hun var en fuldstændig ny type for ham, og hendes accent var ikke så lokal som Avices.

"Vil De være så god at sige mig, hvad klokken er?"

Han så på sit ur ved hjælp af en tændstik og sagde, at den var kvart over syv og bemærkede ved det korte lysglimt, at hendes øjne så røde ud, som om hun havde grædt.

"Mr. Pierston, vil De tilgive, at jeg fremkommer med en anmodning, der må synes Dem højst besynderlig? Tør jeg bede Dem om at låne mig nogle penge blot et par dage? Jeg har været så tåbelig at lade min pung blive liggende på toiletbordet."

Det var virkelig en besynderlig anmodning, og dog var der noget ved den unge dames person, som øjeblikkelig forvissede ham om, at hun ikke var en bedragerske. For at opfylde hendes

bøn stak han hånden i lommen; her blev den lidt, imens han overvejede, hvad hun forstod ved "nogle penge". Hendes junoniske skikkelse og væsen fik ham til at svare hende på en kongelig måde. Han sporede en roman og rakte hende fem pund.

Hans gavmildhed lod ikke til at forbavse hende. "Det er nok, tak," bemærkede hun roligt, da han meddelte hende beløbets størrelse for det tilfælde, at hun ikke selv kunne se det.

Imens han indhentede hende og talte med hende, havde han ikke lagt mærke til, at den tiltagende blæst, der fra brummen var gået over til hvinen, med en af de sædvanlige pludselige forandringer endelig havde bragt, hvad den med disse lunefulde indfald lovede – regn. Dråberne, der i begyndelsen havde ramt deres venstre kinder som småkuglerne fra en hyldebøsse, antog snart karakter af en stærk geværsalve fra den tilstødende bred. Den høje unge pige vendte sig om og syntes at blive noget bestyrtet over et angreb, som hun åbenbart ikke havde forudset, inden hun tog afsted.

"Vi må søge ly," sagde Jocelyn.

"Men hvor?" spurgte hun.

Imod læsiden var den lange, ensformige dæmning, der var alt for lige ophugget til at frembyde et skjulested, og på den anden side af den kunne de høre bølgerne skure over småstenene; på deres højre side strakte den indre bugt eller ankerplads sig, hvor skibslanternerne nu kun glimtede mat frem; bag dem viste et svagt lys hist og her på den lavere himmel dem, hvor øen hævede sig; foran var der intet bestemt at se og kunne heller ikke være noget, førend de nåede en

temmelig farlig træbro, og først et stykke på den anden side af den stod Henrik den Ottendes slot.

Men lige indenfor toppen af dæmningen lå en båd med kølen i vejret, åbenbart halet op for ikke at røves bort af bølgerne. Så snart de fik øje på den, løb de to som ved en fælles indskydelse op ad den stenede skrænt. De opdagede nu, at den havde ligget der i lang tid og blev glade ved at finde, at den ydede større beskyttelse, end det på afstand havde set ud til. Den dannede en slags læ eller oplagssted for fiskerne, og dens bund var tjæret som et tag. Ved at krybe ind under dens bov, der hang ud over skrænten på stivere mod læsiden, banede de sig vej ind i den, hvor der på nogle tofter, årer og andre træstumper lå en masse tørre net, et helt bundgarn. Det klatrede de op på og satte sig, da de ikke kunne stå oprejst derinde.

5. Angrebet

Regnen faldt på kølen af den gamle fiskerbåd som korn, der i håndfulde kastes af en kolossal sædemand, og det blev ganske mørkt.

De krøb så tæt sammen ved siden af hinanden, at han kunne føle hendes pelsværk berøre sig. Ingen af dem havde talt, siden de forlod vejen, før hun med fremkunstlet ubekymring sagde: "Dette er uheldigt."

Han indrømmede, at det var således, og opdagede, efter at de havde vekslet et par bemærkninger til, at hun vist græd, da hendes stemme nu og da lød ligesom tårekvalt.

"Det er måske uheldigere for Dem end for mig," sagde han, "og jeg beklager det meget."

Hun svarede ikke på dette, og han tilføjede, at det var en temmelig ensom vej for en dame at færdes alene på og til fods. Han håbede ikke, der var sket noget alvorligt, som var skyld i, at hun var ude på en så ubelejlig tid.

I begyndelsen lod hun slet ikke til at ville meddele ham noget om sig selv og sine egne affærer, og han var overladt til gisninger med hensyn til hendes historie og navn, og hvordan det kunne være, at hun kendte ham. Men da regnen ikke gav tegn til at ville holde op, bemærkede han: "Vi må vist gå tilbage."

"Aldrig!" sagde hun, og den fasthed, hun lukkede sine læber med, kunne høres i ordene.

"Hvorfor ikke?" spurgte han.

"Der er gode grunde."

"Jeg kan ikke begribe, hvorfra De kender mig, da jeg ikke har mindste idé om, hvem De er."

"Oh, De kender også mig, De har i det mindste hørt mig omtale."

"Nej, det har jeg virkelig ikke. Hvor skulle jeg det? De er en kimberlin."

"Nej, det er jeg ikke. Jeg er en virkelig øboer – eller var det snarere … Har De ikke hørt tale om West-Bed Stone Company?"

"Jo, det skulle jeg mene! De prøvede på at ruinere min fader ved at drage hans kunder til sig – i det mindste forsøgte grundlæggeren af selskabet det – gamle Bencomb."

"Det er min fader."

"Ja så. Det gør mig ondt, jeg har talt så uærbødigt om ham; for jeg har aldrig kendt ham personligt. Efter at have solgt sin store forretning til selskabet, trak han sig nok, så vidt jeg ved, tilbage til London."

"Ja, vort hus, eller rettere sagt hans, ikke mit, er i South Kensington. Vi har boet der i flere år. Men vi har opholdt os på Sylvania Castle her på øen i denne sæson. Vi lejede det af ejeren, der er bortrejst, for et par måneder siden."

"Så har jeg opholdt mig lige i nærheden af Dem, miss Bencomb. Min faders hus er en forholdsvis tarvelig bolig tæt herved."

"Men han har råd til at have en langt større, hvis han ønskede det."

"Har De hørt det? Jeg ved det ikke, han taler ikke synderligt om sine affærer til mig."

"Min fader," udbrød hun pludselig, "skænder altid på mig for min ødselhed! Og i dag har han været værre end nogensinde. Han siger, at jeg bruger mere, end jeg har lov til, og overdriver mine indkøb i butikkerne."

"Var det nu i aften?"

"Ja. Og så blev der sådan en scene imellem os, at jeg til sidst lod, som om jeg ville gå ind og blive i mit værelse resten af aftenen; men jeg listede mig ud og vil aldrig mere vende tilbage til mit hjem."

"Hvad vil De da gøre?"

"Først vil jeg tage til min tante i London, og hvis hun ikke vil have mig, vil jeg arbejde for mit brød. Jeg har forladt min fader for bestandig! Hvad jeg ville have gjort, hvis jeg ikke havde mødt Dem – ved jeg ikke – jeg var sagtens gået til fods lige til London. Nu tager jeg med toget, så snart jeg når stationen."

"Hvis De nogensinde gør det i denne orkan."

"Jeg må blive siddende her, til den har raset ud."

Og de blev således siddende i deres skjul. Pierston kendte gamle Bencomb som sin faders bitreste fjende, der havde tjent en stor formue ved at ruinere de mindre stenhandlere; men Jocelyns fader havde været ham for stærk – og denne var vedblevet at være kompagniets hovedrival. Jocelyn tænkte på, hvor forunderligt det var, at skæbnen skulle bringe ham i en stilling, så at han kom til at spille Montaguernes søn lige overfor denne datter af Capuletterne.

Uvilkårligt talte de begge med dæmpede stemmer og måtte derfor krybe tættere sammen på grund af stormens brølen. Der kom ligesom et ømt tonefald i deres stemmer, mens kvarter efter kvarter gik, og de glemte tid og sted. Det var blevet temmelig sent, da hun fo'r op, forskrækket over sin stilling.

"Enten det så regner eller ej, kan jeg ikke blive her længere," erklærede hun.

"Vend om," sagde han og tog hendes hånd. "Jeg skal følge Dem tilbage. Mit tog er gået."

"Nej, jeg vil videre; jeg lejer mig et værelse i Budmouth, hvis jeg når dertil."

"Det er så sent, at De ikke vil finde et eneste hus åbent med undtagelse af et lille sted i nærheden af jernbanegården, hvor De ikke vil synes om at være. Men hvis De er bestemt på det, skal jeg vise Dem vej. Jeg kan ikke forlade Dem. Det ville være for galt at lade Dem gå derhen alene."

Hun holdt fast ved sin beslutning, og de begav sig ud i den vilde, hvirvlende storm. Søen rullede og hævede sig så højt på deres venstre side og var dem så nær på den højre, at det så ud, som om de gik igennem havet ligesom Israels børn. Intet uden den skrøbelige stendæmning skilte dem fra det rasende svælg udenfor, og ved hvert slag af bølgerne imod den rystede jorden under dem. Rullestenene knasede, søskummet rejste sig lodret og blæste hen over deres hoveder. Masser af søvand trængte ind igennem stenvolden og løb i strømme tværsover på den anden side. "Øen" var endnu en ø.

De havde ikke tænkt sig, hvilken kraft elementerne ejede før nu. Fodgængere var ofte blæst ud i havet på denne vej og havde fundet deres død der efter et pludseligt brud på dæmningen, der imidlertid havde en vis overnaturlig evne til at åbne og atter slutte sig sammen efter en sådan sønderrivelse.

Hendes dragt frembød mere modstand imod stormen end hans, og hun var følgelig i større fare. Det var umuligt at afslå hans tilbudte hjælp. Først bød han hende armen; men orkanen rev dem fra hinanden lige så let, som om det havde været et par

halmstrå. Han støttede hende derfor ved at slynge sin arm om hendes liv, og hun gjorde ingen modstand.

Omtrent ved denne tid – det kunne have været lidt før eller lidt senere – blev han sig en følelse bevidst, som i sin dæmrende og uanede form havde luret på ham fra et eller andet ubemærket øjeblik, imens han sad tæt ved sin nye veninde under båden. Selv om han var et ungt menneske, var han dog for gammel til ikke at vide, hvad dette var og følte sig forskrækket – ja endog bedrøvet over det. Det betød en mulig udvandring af hans elskede ideal. Det var dog endnu ikke afgjort, og han gik videre, idet han tænkte på, hvor blød og varm damen var i sin pelsværkskåbe, mens han holdt hende så fast ind til sig; det eneste tørre sted på hans og hendes dragt var hans højre og hendes venstre side, hvor de lukkede regnen ude ved at trykke sig ind til hinanden.

Så snart de var kommet over færgebroen, var der lidt mere læ; men han slap hende ikke, førend hun bad ham om det. De gik forbi slotsruinen, og ladende øen langt bag ved sig travede de den ene fjerdingvej efter den anden, indtil de nåede udkanten af det nærmeste badested. Uden betænkning vandrede de videre og gik over havnebroen omtrent ved midnat, våde til skindet.

Han beklagede hende og beundrede samtidig hendes fasthed, der forbavsede ham. Husene, som lå ud mod bugten, beskyttede dem nu fuldstændigt imod stormen, og de nåede uden vanskelighed hen i nærheden af den nye jernbanestation. Som han havde sagt, var der kun ét hus åbent der omkring, en lille mådeholdskro, hvor folk opholdt sig, imens de ventede på

morgenposten og passagerer fra kanalskibene. Efter at de havde banket på, hørte de en slå blive skudt fra og stod snart efter i en gang, oplyst af et gasblus.

Han kunne nu se, at skønt hun havde en så smuk figur og var lige så høj som han selv, var hun en ganske ung pige. Hendes ansigt måtte gøre indtryk på enhver, dog mere ved sit stolte, bydende udtryk, end ved sin skønhed, og regn, blæst og søstænk havde farvet hendes kinder pæonrøde.

Hun blev ved sin beslutning at tage til London med det første morgentog, og han gav hende derfor kun nogle mindre råd, idet han sagde: "I så tilfælde må De gå op på Deres værelse og sende Deres tøj ned, for at det straks kan blive tørret ved ilden, ellers kan De ikke komme afsted. Jeg skal sige til pigen, at hun skal sørge for det og bringe Dem noget at spise."

Hun samtykkede i hans forslag uden dog at vise mindste tegn til taknemmelighed; og da hun var gået, sørgede Pierston for, at hun fik det lette aftensmåltid, som den søvnige pige, der havde nattevagt, havde lovet hende. Han selv følte en glubende sult og gav sig til at tørre sine klæder så godt, han kunne, mens han samtidig spiste.

I begyndelsen var han i tvivl om, hvad han skulle gøre; men snart besluttede han at blive, hvor han var, indtil morgenstunden. Ved hjælp af nogle tæpper og et par tøfler, han fandt under et skab, havde han sat sig ret hyggeligt til rette, da tjenestepigen kom ned med armen fuld af våde dameklæder.

Pierston fjernede sig fra ilden. Pigen knælede ned foran flammen og holdt et af klædningsstykkerne op i sine udstrakte arme, mens en sky af damp begyndte at opstige fra det. Som

hun lå der, nikkede hun af søvnighed, rettede sig og nikkede igen.

"De er søvnig, min pige," sagde Pierston.

"Ja, sir, jeg har været længe oppe. Når der ingen kommer, lægger jeg mig på sofaen i den anden stue."

"Godt, så vil jeg befri Dem for det stykke arbejde. Gå hen og læg Dem, som om vi slet ikke var her. Jeg vil tørre tøjet og samle det stykke for stykke i en bunke, som De kan bringe op til den unge dame, når det dages."

Pigen takkede ham og forlod stuen, og snart efter hørte han hende snorke inde ved siden af. Så begyndte Jocelyn at tage fat på arbejdet, idet han udstrakte det ene stykke tøj efter det andet. Alt som dampen steg op, faldt han i drømmerier. Han blev sig atter den forandring bevidst, som var begyndt under turen. Hans ideal var ved at flytte – var gået over i ejeren af denne dragt.

I løbet af ti minutter tilbad han hende.

Og hvordan stod det til med lille Avice Caro? Han tænkte ikke på hende som før.

Han var ikke vis på, at han nogensinde havde set sit virkelige ideal i denne barndomsveninde, hvor omhyggeligt han end var for hendes velfærd. Men enten han elskede hende eller ej, mærkede han, at ånden, idealet, der kaldte sig hans elskede, flyttede hemmeligt fra en eller anden fjern skikkelse til den nære i værelset ovenpå.

Avice havde ikke holdt sit løfte om at møde ham i den ensomme ruin af frygt for sine egne indbildninger; men i virkeligheden var der flere end hun, der var blevet opdraget på nutidens måde og ikke længere besad øens uskyldighed, der

havde opretholdt gamle skikke, og dette var den forunderlige følge af Avices misforståelse.

6. På randen

Miss Bencomb tog bort om morgenen for at begive sig til jernbanestationen, som lå lige ved og nylig var blevet åbnet, næsten som til gunst for hende. På Jocelyns forslag skrev hun et brev til sin fader for at underrette ham om, at hun var rejst til sin tante, hvorved hun ville forhindre ham i at blive ængstelig og afværge en mulig forfølgelse. De gik sammen til perronen og sagde farvel til hinanden, købte billet hver for sig, og Jocelyn sørgede for sin bagage, der var sendt i forvejen.

På perronen mødtes de igen, og der var et glimt i det blik, de så på hinanden med, der ligesom telegrafisk sagde: "Vi skal til samme by, hvorfor så ikke gå ind i samme kupé?"

De gjorde det.

Hun satte sig i et hjørne med ryggen til lokomotivet; han tog plads overfor hende, konduktøren så ind, mente, at de var forlovede og viste ikke andre rejsende derind. De talte om ganske almindelige ting; hvad hun tænkte, vidste han ikke; men hver gang, de holdt ved en station, frygtede han for, at deres *tête-à-tête* skulle blive afbrudt. Inden de var halvvejen til London, var den begivenhed, han havde begyndt at ane, en afgjort kendsgerning; hans ideal var atter blevet legemliggjort i denne kvindelige skikkelse.

At nærme sig den store londonske station var som at komme dommedagen nær. Hvor kunne han forlade hende midt i en befærdet bys larm og støj? Hun syntes ganske uforberedt på al den uro og forvirring der var. Han spurgte hende om, hvor hendes tante boede.

"I Bayswater," sagde miss Bencomb.

Han anråbte en cab og foreslog hende at sætte sig med derind, indtil de nåede hendes tantes hjem, som ikke lå synderligt af vejen fra hans. Hvor meget han end prøvede sig frem, kunne kan ikke komme på det rene med, om hun forstod hans følelser; men hun tog imod hans tilbud og satte sig op i vognen.

"Vi er gamle venner," sagde han, idet de kørte.

"Ja, det er vi i sandhed," svarede hun uden at smile.

"Og dog er vi dødelige arvefjender, kære Julie."

"Ja – hvad var det, De sagde?"

"Jeg sagde Julie."

Hun lo på en halvt stolt måde og mumlede: "Deres fader er min faders fjende og fader er min. Ja, således er det."

I det samme mødtes deres øjne, og han udbrød: "Min kongelige veninde! Vil De ikke gifte Dem med mig i stedet for at tage til Deres tante?"

Hendes ansigt blev blussende rødt af en bevægelse, der grænsede til vrede. Hun svarede ikke, og han frygtede for, at han havde krænket hendes værdighed. Måske havde hun kun benyttet ham som en bekvem hjælp i hendes planer. Imidlertid fortsatte han:

"Så ville Deres fader ikke kunne fordre, at De skulle komme tilbage! Egentlig er mit frieri jo heller ikke så forhastet, som det synes. De ved jo god besked med mig og kender både min historie og mine fremtidsudsigter. Jeg ved også alt, hvad der angår Dem. Vore familier har været naboer på øen i hundreder af år trods Deres egen londonske opdragelse."

"Mon De nogensinde bliver medlem af det kongelige akademi?" spurgte hun eftertænksomt, da hendes bevægelse nu

havde sat sig noget.

"Det håber jeg – jeg skal sørge for det, hvis De vil blive min hustru."

Den unge pige så længe og alvorligt på ham.

"Tænk, hvor nemt De på den måde ville slippe over alle vanskeligheder," vedblev han. "Ingen ubehageligheder af tanter, ingen henten hjem af en vred fader."

Dette lod til at bestemme hende. Hun gav efter for hans overtalelser og lod ham omfavne sig.

"Hvor længe vil det vare, inden vi kan holde bryllup?" spurgte miss Bencomb noget senere med åbenbar selvovervindelse.

"Det kan ske i morgen. Jeg kan i dag gøre anstalter for at få kongebrev, og så antager jeg, at jeg kan hente det i morgen tidlig."

"Jeg vil ikke tage til min tante, men være en uafhængig kvinde. Jeg har fået skænd, som om jeg var et barn på seks år. Nu vil jeg gifte mig med Dem, hvis det kan gå så let, som De siger."

De lod vognen holde, mens de rådslog. Pierston havde en lejlighed og et atelier i nærheden af Campden Hill; men det var ikke ønskeligt at bringe hende derhen, førend de var gift. De besluttede at tage ind på et hotel.

De gav derfor ordre til at køre tilbage til The Strand og tog ind i en af de ærværdige gamle gæstgivergårde i Covent Garden, en bydel, som i hine dage blev foretrukket af folk fra Wessex. Jocelyn forlod hende derpå for at ordne sagerne.

Klokken var omtrent tre, og efter at have arrangeret alle forberedelserne, som denne pludselige frontforandring nødvendiggjorde, begyndte han langsomt at vende tilbage; han

følte sig forvirret, og det var ham en lettelse at gå. Af og til så han ind af et eller andet butiksvindue, indtil han på engang pludselig som ved en inspiration vinkede ad en droske og gav kusken ordre om at køre til Mellstock Gardens. Da han var kommet derhen, ringede han på klokken til et atelier, og et par minutter efter blev der lukket op af en ung mand i skjorteærmer omtrent på hans egen alder, med en stor farvefyldt palet på den venstre tommelfinger.

"Ah, er det dig, Pierston! Jeg troede, du var på landet. Kom ind. Jeg er frygtelig glad for at se dig. Jeg er her i byen for at male et billede færdigt til en amerikaner; han vil have det med sig, når han rejser."

Pierston fulgte med sin ven ind i atelieret, hvor en smuk, ung kvinde sad og syede. På et signal af maleren forsvandt hun uden at sige et ord.

"Jeg kan læse i dit ansigt, at du har noget at tale med mig om; vi vil derfor have det for os selv. Er du i en eller anden klemme? Hvad vil du drikke?"

"Åh, det er ligegyldigt, når det blot er alkohol i en hvilken som helst form … Nu må du høre på mig, Somers, for jeg *har* noget at sige dig."

Pierston havde sat sig i en lænestol, og Somers var begyndt at male igen. Da en tjener havde bragt cognac ind til at styrke Pierstons nerver og sodavand for at borttage de skadelige virkninger af den, begyndte Jocelyn sin fortælling, som han mere henvendte til Somers' gotiske kamin, hans gotiske ur og gotiske tæpper end til ham selv, der stod lidt bag ved ham ved sit maleri.

"Inden jeg fortæller, hvad der er hændet mig, vil jeg betro dig, hvad jeg egentlig er for et menneske."

"Bah – det ved jeg allerede."

"Nej, du ved ikke. Det er noget af det, man ikke holder af at tale om. Jeg ligger vågen om natten og tænker på det."

"Virkelig!" sagde Somers med større sympati, da han så, at hans ven var så alvorlig.

"Jeg befinder mig under en mærkelig forbandelse eller indflydelse, jeg bliver forvirret og forstyrret ved et væsens – egentlig en guddoms gøgleri, af Afrodite, som en digter ville have kaldt det, som jeg selv ville fremstille det i marmor … Men jeg glemmer, at dette ikke skal være en undskyldende klage, men et forsvar – en slags *Apologia pro vita mea*."

"Det er bedre. Tag fat."

7. Dets tidligere inkarnationer

"Du, Somers, hører ikke, så vidt jeg ved, til dem, der nærer den almindelige overtro, at enhver mands elskede ideal altid eller blot i almindelighed holder af at blive i én ham eller skal i længere tid, hvor meget han end kunne ønske, at det ville gøre det. Hvis jeg tager fejl, og du endnu holder fast ved den gammeldags vildfarelse – nuvel, så vil min historie forekomme dig højst besynderlig."

"Hvad om du i stedet for *enhver* mands sagde *nogle* mænds."

"Godt – jeg vil sige én mand, kun denne ene mand, hvis du er så nøjeregnende. Vi er en forunderlig fantasirig race dernede, hvor jeg kommer fra, måske det kan forklare det. Denne ene mands ideal har haft mange inkarnationer – alt for mange til at beskrive dem alle. Hver skikkelse eller legemliggørelse har kun været en midlertidig bolig, som det er trådt ind i, har opholdt sig en stund deri og er gået ud af det igen, efterladende substansen for mit vedkommende som et lig, desværre! Der er intet spiritualistisk nonsens i dette – det er en simpel kendsgerning, ganske jævnt fremsat."

"Godt. Gå videre."

"Nuvel; dets første legemliggørelse fandt sted, så vidt jeg kan mindes, da jeg omtrent var ni år gammel. Dets redskab var en lille, blåøjet pige på en otte år, en iblandt elleve søskende med hørgult hår ned over skuldrene; det skulle gælde for krøllet, men hang kun i lange tjavser, der lignede en skorstenskost. Denne mangel plejede at ærgre mig, og jeg tror, den var en af hovedgrundene til, at mit ideal forlod denne bolig. Jeg kan ikke huske nøjagtigt, hvornår det skete. Jeg ved kun, at det var, efter

jeg havde kysset min lille veninde, siddende på en havebænk en brændende hed formiddag under en blå bomuldsparaply, som vi havde slået op over os, for at folk, der gik igennem stenbruddene, ikke skulle se os, idet vi ganske glemte, at vor skærm måtte tiltrække sig mere opmærksomhed end vore personer.

Da den hele drøm sluttede med, at hendes fader forlod øen, tænkte jeg, at min elskede var borte for bestandig. Men det forholdt sig ikke således. Laura var borte for bestandig, men ikke mit ideal.

I nogle måneder efter at jeg havde holdt op at græde over min lyshårede udgave af det, viste det sig ikke igen. Så kom det pludselig uventet i en situation, jeg aldrig kunne have anet. Jeg stod på fortovet i Budmouth-Regis udenfor forberedelsesskolen og så ud over søen, da en midaldrende herre og ved siden af ham en ung dame begge til hest kom ridende forbi mig ned ad gaden. Den unge pige vendte hovedet om og – muligvis fordi jeg selv smilede, eller fordi jeg gabede på hende med kejtet beundring – smilede hun til mig. Da hun havde redet et lille stykke, vendte hun sig atter om og smilede.

Det var mere end nok til at sætte mig i brand, jeg forstod øjeblikkelig den underretning, jeg fik ved denne bevægelse – mit ideal havde atter vist sig. Denne anden form, hvori det havde fundet behag i at opslå sin bolig, var en voksen ung kvinde, mørkere i huden end den første. Hendes hår var af den almindelige brune farve, og det samme tror jeg også, hendes øjne var; men de øvrige træk så jeg kun flygtigt. Hvordan det nu end var, sad min elskede der på ny legemliggjort, og idet jeg så hurtigt, som det lod sig gøre uden at vække mistanke, sagde

farvel til mine skolekammerater, ilede jeg nedad esplanaden i samme retning som hun og hendes fader var redet. Men de havde sat deres heste i galop, og jeg kunne ikke se, hvilken vej de havde taget. I den største elendighed drejede jeg om i en sidegade; men min sorg blev forvandlet til henrykkelse, da jeg så det samme par komme galoperende henimod mig. Rødmende lige op til håret, standsede jeg og så heroisk op på hende, da hun passerede forbi. Hun smilede igen; men ak, der var ingen genkærlighed i hendes blik."

Pierston tav og drak af sit glas, som om han i et kort øjeblik på ny genoplevede den scene, han havde fremmanet. Somers holdt sine kommentarer tilbage, og Jocelyn vedblev:

"Den eftermiddag drev jeg omkring i gaderne og søgte forgæves efter hende. Da jeg næste gang traf på en af drengene, der havde stået sammen med mig, da hun første gang red forbi, mindede jeg ham om denne hændelse og spurgte ham, om han kendte det ridende par.

'Ja vist,' sagde han, 'det var oberst Targe og hans datter Elsie.'

'Hvor gammel tror du, hun er?' sagde jeg, da jeg havde en urolig fornemmelse af forskellen i vor alder.

'Åh, nitten år har jeg hørt. Hun skal giftes i overmorgen med kaptajn Popp, og straks efter rejser de til Indien med hans regiment.'

Den sorg, jeg følte ved denne underretning, var så stor, at jeg i mørkningen gik ned til havnen for der at gøre en ende på mig selv; men jeg havde hørt fortælle om, at man havde fundet krabber, der havde bidt sig fast i ansigterne på de druknede, som var faldet i der, og tanken om en så ubehagelig måde at blive ædt op på, afholdt mig fra det. Jeg vil kun anføre, at min

elskedes giftermål ikke berørte mig synderligt, det var hendes bortrejse, som smertede mit hjerte. Jeg så hende ikke igen.

Skønt jeg allerede havde erfaret, at personens fraværelse ikke var det samme som åndens, kunne jeg dog ikke tænke mig, at det var muligt for mit ideal denne gang at vende tilbage uden i samme skikkelse, som det sidst havde beboet.

Men det skete alligevel.

Det var dog først efter et længere tidsrum, i hvilket jeg havde passeret de år, hvori alle drenge ser med foragt ned på piger. Jeg var omtrent sytten år og sad en aften hos en konditor, også i Budmouth-Regis, da en dame med en lille pige tog plads lige overfor mig. Vi så på hinanden, imens barnet gjorde nogle tilnærmelser, indtil jeg sagde: 'Hun er en venlig lille én.'

Damen samtykkede og gjorde en eller anden bemærkning.

'Hun har sin moders smukke, milde øjne,' bemærkede jeg.

'Synes De, hendes øjne er kønne?' spurgte hun, som om hun ikke havde hørt det, hun naturligvis særligt havde lagt mærke til i min sidste ytring.

'Ja – af kopier at være,' sagde jeg og så på hende.

Efter dette kom vi meget godt ud af det sammen. Hun fortalte mig, at hendes mand var ude i en yacht, og jeg sagde, at det var skade, han ikke havde taget hende med på en sådan tur. Hun åbenbarede sig efterhånden i karakteren af en forsømt ung hustru, og senere mødte jeg hende på gaden uden barnet. Hun ville ud til landgangsbroen for at møde sin mand, fortalte hun mig; men hun kendte ikke vejen.

Jeg tilbød at vise hende den og gjorde det. Jeg vil ikke gå i detaljer, men senere så jeg hende flere gange og opdagede snart, at mit ideal, som jeg så længe ikke havde mærket noget

til, lurede her. Skønt hvorfor det havde valgt en så pinlig situation som en gift kones skikkelse, når så mange andre frembød sig, var mig ubegribeligt. Den hele sag endte uskyldigt nok, da damen forlod byen med sin mand og barn; hun syntes at betragte vort bekendtskab som en flirt; men for mig var det noget ganske andet!"

"Hvorfor skulle jeg fortælle dig resten af denne pinlige historie? Efter dette viste mit ideal sig med større og større hyppighed, og det ville være umuligt for mig at meddele dig alle dets forskellige inkarnationer. Det kom ni gange i løbet af to eller tre år i træk. Fire gange maskeret som en brunette, to gange som en blondine og to eller tre gange med en teint, der hverken var lys eller mørk. Undertiden var det en høj, smuk ung pige, men oftere tror jeg nok, det foretrak at antage en smidig, spinkel, lille skikkelse. Jeg blev så vant til disse omflytninger, at jeg resigneret hengav mig ganske passivt til det, talte med det, kyssede det, korresponderede med det og led af længsel efter det i dets forskellige forklædninger. Således vedblev det indtil for en måned siden. Da blev det mig for første gang en gåde. Det hverken var eller var ikke trådt ind i Avice Caros person, en ung pige, jeg her kendt fra barndommen af. Når jeg rigtigt overtænker det, tror jeg ikke, det var trådt ind i hendes skikkelse, fordi jeg endnu stadig nærer så stor agtelse for hende."

Her gengav Pierston historien om sit fornyede kammeratskab med Avice, om deres forlovelse og hans uventede brud på den, kun fordi han havde mødt en kvinde, i hvem idealet umiskendeligt viste sig for hans øjne – ved navn

miss Marcia Bencomb. Han fortalte om deres umiddelbart påfølgende beslutning at holde bryllup lige straks; og derpå spurgte han Somers, om han gjorde rigtigt i at gifte sig – med hende eller hvilken som helst anden – under sådanne forhold.

"Nej, det gør du ganske sikkert ikke," erklærede Somers. "Skulle det være nogen, måtte det være lille Avice. Men ikke engang med hende. Du ligner andre mænd, kun er du værre. De er alle ustadige ligesom du, uden at vær under noget optisk bedrageri."

"Ustadig er ikke ordet. Ustadighed betyder at blive ked af en genstand, imens denne vedbliver at være den samme. Men jeg har altid været tro imod det flygtige væsen, som jeg aldrig har kunnet få fast hold på, hvis det da ikke nu er sket. Og jeg kan sige dig, at hendes flugt fra det ene individ til det andet slet ikke har været nogen fornøjelse for mig – og ingen letsindig leg af mine luner. At se det væsen, som hidtil har været fuldkomment, guddommeligt, lige for øjnene af én miste den idealitet, der har forskønnet hende, blive ganske hverdagsagtig, forvandles fra flamme til aske, fra strålende livskraft til et lig, er noget helt andet end glæde for et menneske og har for mig været et højst pinefuldt syn. Enhver så sørgelig udtømt skikkelse står altid senere for mig som en eller anden smuk fugls rede, hvis beboer er fløjet bort, imens den, overladt til sig selv, er blevet fyldt med sne. Jeg har været ligefrem elendig, når jeg har spejdet i et ansigt efter det, som jeg plejede at se der og ikke længere kunne få øje på det."

"Du bør ikke gifte dig," gentog Somers.

"Måske ikke! Skønt jeg er bange for, at stakkels Marcia vil blive kompromitteret, hvis jeg ikke gør det … Havde jeg ikke ret

i at sige, at der hviler en forbandelse over mig, denne henseende? Hidtil har heldigvis ingen uden jeg selv lidt under den før nu. Da jeg vidste, hvad jeg havde at vente mig, har jeg sjældent vovet at gøre nøjere bekendtskab med en kvinde af frygt for alt for tidligt at jage det dyrebare væsen fra hende, som dog alligevel i tidens løb er gået sin vej."

Pierston tog snart efter afsked. En vens råd har kun ringe vægt i en sådan sag. Han vendte hurtigt tilbage til miss Bencomb.

Hun var nu helt forandret. Ængstelsen havde åbenbart bragt hende lidt ned fra hendes højde og til dels udslettet det hovmodige træk ved munden. "Hvor du har været længe borte," sagde hun med tegn på utålmodighed.

"Bryd dig ikke om det, min elskede," svarede han. "Alt er nu ordnet. Vi kan gifte os om et par dage."

"Ikke i morgen?"

"Nej. Det har vi ikke været her længe nok til."

"Men hvorfra vidste man det på kontoret?"

"Fordi jeg glemte, at man skulle melde sin virkelige eller foregivne bolig, og uheldigvis tilstod jeg, at vi lige var kommet hertil."

"Oh, hvor dumt! Men nu er der ikke noget ved det at gøre. Jeg tror nok, jeg ville have båret mig fornuftigere ad, kære ven."

8. Alt for ligt lynet

De blev endnu i nogle dage boende på hotellet, hvor pigerne betragtede dem med nysgerrige blikke og opvarterne ligesom tilfældigt nu og da kiggede ind til dem. Når de spadserede sammen, gik de mest i små sidegader af frygt for at blive genkendt. Marcia var ofte tavs, og hendes stolte ansigt var mørkt.

"Hvad grunder du på?" spurgte han en dag på en af disse ture, halvt spøgende.

"Det ærgrer mig, at du var så dum ved din oprigtighed at hindre os i at få kongebrevet straks. Denne måde at leve på er ikke behagelig."

"Men vi *skal* jo giftes, kære."

"Ja," mumlede hun og hensank atter i drømmerier. "Hvor vi hurtigt besluttede os til det," vedblev hun. "Jeg ville ønske, at jeg kunne få faders og moders samtykke til vort ægteskab … Da brylluppet alligevel ikke kan blive førend om et par dage, kan et brev nå dem, og vi få svar igen. Jeg har stor lyst til at skrive."

Pierston udtalte sig tvivlende om, hvorvidt det ville være klogt, hvilket netop lod til at ægge hende så meget mere til det, og følgen blev en lille scene imellem dem. Til sidst udbrød hun heftigt: "Da vi er nødt til at opsætte det, vil jeg ikke gifte mig uden deres samtykke."

"Godt, min kære, så skriv," sagde han.

Da de var kommet tilbage til hotellet, satte hun sig ned for at skrive, men kastede lidt efter fortvivlet pennen til side og sagde: "Nej, jeg kan ikke. Det er mig umuligt således at ydmyge mig. Vil du ikke skrive for mig, Jocelyn."

"Jeg? Hvorfor skulle jeg dog det, da jeg finder det utidigt."

"Men du har ikke været oppe at skændes med fader, som jeg."

"Nej, det har jeg vel ikke. Men der er gammelt uvenskab imellem vore familier, og derfor ville det se underligt ud, om jeg skrev. Vent til vi er gift, så skal jeg gøre det. Ikke før."

"Så må jeg nok alligevel til det. Du kender ikke fader. Han kunne måske tilgive, at jeg giftede mig ind i enhver anden familie uden hans vidende; men han er så fjendtligt stemt mod din på grund af jeres rivaliseren, at han aldrig lige til sin dødsdag ville tilgive mig, at jeg hemmeligt blev en Pierston. Det indså jeg ikke straks."

Denne bemærkning skurrede ubehageligt i Pierstons øre. Trods hans stilling som kunstner i London, holdt han dog troligt fast ved sin jævne, gamle fader, som i så mange år ærligt havde holdt stand imod Bencombs bestræbelser for at tilrive sig al handelen, og som for sine penge havde givet Jocelyn en så udmærket opdragelse og uddannelse i de bedste skoler. Han bad hende derfor om ikke at gøre flere bemærkninger om hans familie, og hun tog atter tavs fat på sit brev; hun opgav adressen på et postkontor, for at deres opholdssted i det mindste ikke skulle blive opdaget lige straks.

Der kom intet svar med næste post, men temmelig ildevarslende nogle breve til Marcia; de var kommet efter hendes afrejse og blev nu uden videre sendt efter den opgivne adresse. Hun åbnede dem et for et, indtil hun ved at læse det sidste brev udbrød: "Bevares vel!" og brast i latter.

"Hvad er det?" spurgte Pierston.

Marcia gav sig til at læse brevet højt. Det kom fra en trofast tilbeder af hende, en ungdommelig gentleman fra Jersey. Han

skrev, at han stod i begreb med at tage til England for at gøre krav på sin elskede ifølge det løfte, hun havde givet ham.

Hun var halvt smilende, halvt bekymret, og sagde: "Hvad skal jeg dog gøre?"

"Gøre? Min kære pige, det forekommer mig, at der kun er ét at gøre, og det ligger lige for hånden: sig ham så hurtigt som muligt, at du står i begreb med at holde bryllup."

Marcia skrev et sådant svar, og Jocelyn hjalp hende med at forme sætningerne så mildt som muligt.

"Jeg gentager," sluttede hendes brev, "at jeg ganske havde glemt det. Det gør mig inderlig ondt; men det er sandhed. Jeg har fortalt min tilkommende mand alt, og han står og ser over min skulder, imens jeg skriver."

Da Jocelyn så den sidste sætning, sagde han: "Den må du udelade, det er et ekstra stik for den stakkels fyr."

"Stik? Vist ikke, kære ven. Hvorfor kommer han og plager mig? Du burde være stolt, Jocelyn, over, at jeg i det hele taget har indført dig i mit brev. Du sagde i går, at jeg var indbildsk, da jeg erklærede, at jeg kunne have ægtet den videnskabsmand, jeg fortalte dig om, men nu ser du da, der er endnu en anden, jeg kunne få."

Han svarede mørkt: "Det er noget, jeg ikke bryder mig om at høre. Den slags ting er efter min mening højst ubehagelige, selv om du behandler dem så let."

"Å," sagde hun surmulende, "jeg er ikke halvt så slem som du!"

"Hvad mener du?"

"Jeg har kun været troløs af glemsomhed; men du vidste godt, hvad du gjorde."

"Ja vel, brug kun Avice Caro på den måde. Men tag dig i agt for at drille mig med hende, du kunne ellers let få mig til at angre min troløshed imod hende."

Hun pressede læberne fast sammen og blev blussende rød.

Den næste morgen kom der svar på det brev, hvori hun bad om sine forældres samtykke til at gifte sig med ham. Enten hun havde kompromitteret sig eller ej, syntes snarere at være et fremtidsspørgsmål end noget der for øjeblikket lå for efter faderens mening, da han var en indfødt øboer med de gammeldags meninger om ægteskaber; han misbilligede ubetinget hendes ægteskab med en forhadt Pierston og ville ikke give sit samtykke til det. Mere ville han ikke sige, før han så hende igen. Hvis hun havde mindste gran af fornuft ville hun, hvis hun endnu var ugift, vende tilbage til det hjem, hvorfra hun så åbenbart var lokket bort. Så ville han se, hvad han kunne gøre for hende i den fortvivlede stilling, hun havde bragt sig i; i modsat tilfælde kunne han ikke hjælpe hende.

Pierston kunne ikke lade være at komme med nogle sarkastiske ytringer i anledning af hendes faders ringe mening om ham og hans familie, og dette blev Marcia fornærmet over.

"Det er mig, der fortjener din spot!" sagde hun. "Jeg begynder at indse, hvor tåbeligt jeg bar mig ad, da jeg løb fra min fader af så ubetydelig en grund, som at han skændte på mig, fordi jeg havde brugt flere penge, end jeg havde lov til."

"Jeg rådede dig til at vende om, Marcia."

"På en måde; men ikke i den rette tone. Du talte meget foragteligt om min fader som købmand."

"Jeg kunne ikke omtale ham på anden måde, efter hvad jeg ved – –"

"Hvad har du at sige om ham?"

"Intet – til dig, Marcia, uden hvad der er almindelig kendt. Enhver ved, at han engang gjorde det til sin livsopgave at ruinere min fader, og den måde, han omtaler mig på i sit brev, viser, at hans fjendskab vedvarer endnu."

"Den gnier skulle blive ruineret af en mand med en så åben hånd som min fader!" udbrød hun. "Det ligner jer at fremstille det på en så fejlagtig måde."

Marcias øjne flammede, og hendes kinder brændte af vrede; den forhøjede skønhed, som denne varme kunne have medført, blev tilintetgjort ved den skarphed, der samtidig kom i hendes træk.

"Marcia – din heftighed er fortvivlende! Jeg kunne detaljere hvert eneste skridt, han har gjort, for dig – det kunne enhver – hvorledes han skaffede sig stenbruddene ét for ét, og hvorledes min fader kun holdt stand ved at vise et sjældent mod. Kendsgerningerne kan ikke forkastes. Vore forældres forhold er en uhyggelig ting for os to, og vi begynder at indse det; hvorledes vi skal komme over det, ved jeg ikke."

Hun svarede koldt: "Jeg tænker slet ikke, vi kommer over det!"

"Måske ikke – ganske," mumlede Pierston, da han så det hånlige udtryk i hans skønne Junos klassiske ansigt og mørke øjne.

"Med mindre du beder mig om forladelse for din opførsel!"

Pierston kunne ikke rigtigt indse, at han havde båret sig galt ad imod sin alt for bydende dame og nægtede at bede om forladelse for, hvad han ikke havde gjort.

Hun gik fornærmet ud af stuen. Senere hen på dagen kom hun tilbage og brød tavsheden ved i en bitter tone at sige:

"Jeg blev før heftig, som du sagde, men alt har en årsag, og måske det var en fejl, at du forlod Avice for min skyld. I stedet for at ægte Rosaline, måtte Romeo endelig bortføre Julie. Det var heldigt for de to veronesiske elskende, at de døde så tidligt. I løbet af kort tid ville deres forældres fjendskab have vist sig at være en rig kilde til uenighed imellem dem; Julie ville være vendt tilbage til sin slægt og han til sin; den sag ville have skilt dem, lige så vel som den skiller os."

Pierston lo, men Marcia var alvorlig, hvilket han opdagede ved tetid, da hun sagde, at, efter at han havde nægtet at bede hende om forladelse, havde hun tænkt over deres forhold og besluttet alligevel at tage til sin tante – i alt fald indtil hendes fader kunne formås til at give sit samtykke. Pierston blev lige så krænket ved denne beslutning som overrasket ved hendes uafhængighed under så usædvanlige forhold. Men han lagde hende ingen hindringer i vejen, og med et kys, der var mærkværdig koldt efter deres tidligere varme, forlod denne Romeo af stenbruds-Montaguerne hotellet for at undgå blot skinnet af at handle i overensstemmelse med sin Julie af det rivaliserende hus. Da han vendte tilbage, var hun taget bort.

Der begyndte nu en korrespondance mellem disse to, der så overilet havde forlovet sig, og den blev fortsat med meget alvorlige udtalelser om den forkerte situation, hvori de var kommet på grund af familiefejden. De indså, at deres kærlighed havde været alt for ubesindig og pludselig, alt for meget lig lynild … De så det med øjne alt for rolige, kolde og kloge til at varsle godt for deres forening.

Disse debatter blev afsluttet ved et sidste brev fra Marcia, afsendt fra intet andet sted end det hjem, hun for nylig havde forladt på øen. Hun underrettede ham om, at hendes fader pludselig havde indfundet sig hos tanten og fået hende til at tage hjem med sig. Hun havde fortalt ham alle omstændighederne ved hendes bortførelse, og hvor tilfældigt det hele var gået til, og derefter havde han fået hende til at indse, hvad hun allerede i forvejen var kommet på det rene med, at alle tanker om et ægteskab imellem dem i det mindste foreløbig måtte opgives; da enhver ubehagelighed, ja selv skandale var at foretrække for en øjeblikkelig forening imellem dem på grund af to eller tre dages lidenskab, hvorved de måske ville blive ulykkelige hele livet igennem.

Pierston indså tydeligt nok, at det var faderens gammeldags medfødte meninger om forholdet imellem kønnene, der fik ham til ikke straks at forlange den sædvanlige oprejsning for datterens overilede handling, men lod ham foretrække at afvente udfaldet.

Den unge mand tænkte alligevel, at når Marcias vrede havde sat sig, og hun blev sig sin virkelige stilling bevidst, ville hun vende tilbage til ham til trods for familiens fjendskab. Der var ingen social hindring for et sådant skridt. I fødsel var parret omtrent ens stillet, og skønt Marcias fader var kommet forud med hensyn til rigdom og anseelse i samfundet, hvorved det kom til at se ud, som om fordelene ved partiet navnlig var på den ene side, så var Pierston til gengæld en billedhugger, der med tiden kunne blive berømt, så at deres ægteskab ikke kunne anses for så dårligt for en kvinde, der var stillet som Marcia.

Skønt illusionen var forbi, følte han sig altså forpligtet til at blive i London, så længe der var den ringeste udsigt til, at Marcia ville vise sig igen eller sende bud til ham om at komme til hende, for at de trods alt kunne gå til alteret sammen. Dog syntes han om natten at høre sardoniske stemmer og latter i blæsten over denne udvikling af hans lille roman, og i de lange, farveløse dage sad han og var vidne til sit ideals sørgelige afrejse fra den skikkelse, han så nylig havde elsket. Det nøjagtige øjeblik, da hun fuldstændig trak sig tilbage, vidste Pierston ikke; men når han mindedes Marcias konturer, kunne han ikke skelne mange linjer af det eller høre lyden af den, når han tænkte på hendes stemme. Trods deres bekendtskab havde været så varmt, var det dog for kort til en sådan dvælen.

Der kom en tid, da han fra pålidelig kilde erfarede to nyheder, som angik ham selv. Den ene var Avice Caros giftermål med hendes fætter, den anden, at Bencombs var rejst for at gøre en tur omkring jorden hvori indbefattedes et besøg hos en slægtning af mr. Bencomb, der var bankier i San Francisco. Siden han havde trukket sig tilbage fra sin store forretning, vidste købmanden ikke, hvad han skulle gøre med sin tid, og da han fandt, at rejser var gode for hans helbred, havde han besluttet at more sig at tage på sådanne. Skønt han ikke direkte fik underretning om det, antog Pierston, at Marcia var fulgt med sine forældre, og han følte stærkere end nogensinde, hvor kraftig hendes faders modstand var imod en forening med en Pierston.

9. Kendte fænomener på afstand

Efterhånden begyndte Pierston at genoptage sin sædvanlige måde at leve på; og hans kunst optog ham meget ligesom i tidligere tid. De næste par år bragte ham kun én gang ved en af hans venner fra hans fædreneø efterretninger om Bencombs. Den lange sørejse havde givet Marcias forældre lyst til at se andre lande og scener, og man sagde, at hendes fader, som endnu var en mand i sine bedste år, og med enkelte afbrydelser nød et godt helbred, benyttede sig af disse rejser til at anbringe kapital i udenlandske foretagender. Hvad han havde formodet, viste sig at være sandt; Marcia var med dem, og således lod adskillelsen imellem ham og den kvinde, der så nær var blevet hans hustru, til at blive vedvarende.

Det syntes, som om han næppe mere skulle opdage den legemlige bolig for det ideal, der stadig levede i hans fantasi. Efter at have været så nær ægteskab, at han allerede havde løst kongebrev, følte han sig i længere tid bundet til hende og ville ikke se sig om efter det forsvundne ideal. I det første år, hvor han mente at skylde hende troskab, hvis hun uventet kom tilbage og gjorde fordring på ham, kunne denne mand med de besynderlige ideer undertiden skælve ved tanken om, hvad der skulle blive af hans højtidelige beslutning, hvis fantomet pludselig afslørede sig på en uventet måde og forførte ham, før han var sig det bevidst. Et par gange bildte han sig ind, at han så det på afstand – for enden af en gade, på det fjerne sand ved en strandbred, i et vindue, på en eng, lige overfor en jernbanestation; men han drejede sig rask om og gik den modsatte vej.

I den lange stille tid, der fulgte på Marcias raske, uafhængige skridt, som han af og til hemmeligt beundrede hende for, lod Jocelyn den stadig boblende kilde af sindsbevægelse, der var i ham, få udløb igennem plastiske frembringelser. Det skyldtes rimeligvis dette, og aldeles ikke nogen iver fra hans side for at opnå et sådant resultat, at han var heldig i sin kunst, heldig med en tilsyneladende pludselig ansporelse, der med et spring førte ham over års hindringer.

Han gjorde lykke uden anstrengelse og blev medlem af det Kgl. Akademi.

Men anerkendelser af denne art og sociale udmærkelser, som han engang så ivrigt havde higet efter, lod ikke til længere at have nogen betydning for ham. Da han var ungkarl blev han en selskabsmand uden at have nogen ankerplads eller noget hjem, han kunne kalde sit; og af mangel på en hustru, der ville være stolt af den hæder, som blev ham til del, var det ham alt sammen ligegyldigt og forøgede ikke hans materielle velvære.

Han ville have arbejdet lige så ivrigt med sin mejsel, selv om intet dødeligt menneske uden ham selv havde fået hans værker at se. Denne ligegyldighed for publikums modtagelse af hans drømmeskikkelser gav ham en egen kunstnerisk aplomb, der bar ham igennem al kritik uden at lade den hindre ham i at følge sin natur.

Skønhedsstudiet var hans eneste glæde i de følgende år. På gaderne kunne han få øje på et ansigt, der just syntes at eje, hvad han netop da ønskede at prente i sten. Han kunne forfølge ejeren af det, som om han var en opdagelsesbetjent; i omnibus, i cab, på dampskib, igennem trængsel, i butikker, kirker, teatre,

cafeer og fattige gyder – for det meste for at blive skuffet, når han endelig med besvær havde nået sit mål.

På disse professionelle skønhedsjagter kastede han undertiden blikket over Themsen til værfterne på sydsiden og særlig tit det sted, hvor hans faders stenblokke dagligt blev bragt i land fra fartøjerne, der kom sydfra. Han kunne af og til skelne de mægtige hvide blokke, som hans fader så stadig løsnede fra hans fødeøs klipper i Kanalen, og det forekom ham ind imellem, som om den hele ø måtte blive hugget bort.

Én ting kunne han ikke forstå, og det var: hvad digtere og filosoffer grundede deres påstand på, om at kærligheden var stærkest i ungdommen og brændte svagere i den modnere alder. Det var måske på grund af hans fuldstændige huslige ensomhed, at Pierston i det produktive mellemrum, der fulgte på de første år efter Marcias afrejse, da han gled fra de femogtyve til de otteogtredive, af og til elskede med en varme – skønt rigtignok også med en selvbeherskelse – der var ham ukendt.

Hans lunefulde, medfødte fantasi havde sådan fået overhånd, at idealet – nu atter synligt – altid eksisterede et eller andet sted i nærheden af ham. I flere måneder kunne han finde det på et teaters skueplads; så flagrede det bort og efterlod det stakkels tomme hylster, det havde boet i, som en sørgelig træfigur fuld af ufuldkommenheder. Det kunne atter vise sig i en hidtil ubemærket dame, han havde truffet enten i et selskab, ved en udstilling eller en basar, for efter et par måneders forløb at flytte fra hende over i en nydelig ung pige i en butik, som han tilfældigt var kommet ind i. Så forlod det denne skikkelse for at

åbenbare sig forklædt som en bekendt forfatterinde eller pianistinde, ved hvis alter han tilbad et årstid. Engang var det en danserinde i en maurisk varieté, skønt han ikke i al den tid, det blev der, vekslede et ord med denne unge kvinde, som ikke engang anede noget om hans tilværelse. Han vidste, at ti minutters samtale mellem kulisserne ville jage det flygtige væsen hen i en anden måske endnu mindre tilgængelig skikkelse.

Det var en blondine, en brunette, høj, lille, fyldig og spinkel. Kun én egenskab var uforanderlig – dets ustadighed.

"Det er besynderligt," sagde han ved sig selv, "at denne min erfaring eller ejendommelighed, eller hvad det nu er, der ville være det rene tidsspilde for andre mennesker, er ligefrem indbringende for mig." For alle disse drømme omsatte han i gibs og fandt, at han ved dem ramte en smag hos det publikum, som han aldrig havde higet efter at behage, men i sit hjerte foragtede. Han var kort sagt i fare for at drive bort fra et solidt, kunstnerisk ry til en popularitet, der muligvis kunne blive lige så kort, som den var glimrende og berusende.

"Du vil blive fanget en eller anden dag, min ven," sagde Somers ind imellem til ham, "jeg mener ikke, at du vil blive indviklet i noget uhæderligt; for jeg må indrømme, at du i praksis er lige så ideel som i teori; men processen vil blive omvendt. En eller anden kvinde, hvis ideal flyver om ligesom dit nu gør, vil fange dit blik, og du vil klæbe dig fast ved hende ligesom en østers ved sin banke, mens hun vil følge sit fantom og overlade dig til din længsel."

"Det kan være, du får ret; men jeg tror det ikke," sagde Pierston. "Som legemlighed dør hun dagligt, for når jeg i

virkeligheden vil gribe efter hende, er hun der ikke længere, så at det ikke er mig muligt at holde fast ved en inkarnation, selv om jeg nok så gerne ville."

"Vent, til du bliver ældre," svarede Somers.

2. del

En ung mand på fyrre år

1. Det gamle fantom bliver tydeligt

I løbet af disse lange år blev Pierston afbrudt i sin kunstneriske virksomhed ved underretningen om hans faders pludselige død i Sandbourne, som købmanden var rejst til, fordi hans læge havde rådet ham til at søge forandring af luft.

Det må tilstås, at mr. Pierston senior havde været noget gnieragtig i sit hjem, som Marcia så ubesindigt havde mindet hans søn om. Men han havde aldrig været kneben imod Jocelyn. Han havde været en streng arbejdsgiver, men ærlig og redelig til at betale hver sit; en dygtig pengemand, retfærdig og uædelmodig. Til alles forbavselse var den kapital, han havde samlet sig, ualmindelig stor for en forretning, der blev drevet så fordringsløst – ja langt større end Jocelyn nogensinde havde tænkt sig det muligt. Imens sønnen havde modelleret og mejslet sine flygtige fantasibilleder i varige skikkelser, havde faderen i et halvt århundrede vedholdende hugget det rå, originale grundlag for disse skikkelser, den hårde, isolerede klippe i Kanalen; og ved hjælp af sine kraner og trisser, sine karrer og fartøjer sendt sit bytte til alle dele af Storbritannien. Da Jocelyn havde fået alt opgjort og solgt forretningen efter faderens råd i testamentet, fandt han sig i stand til at føje firs tusind pund til de tolv tusind, han allerede selv havde tjent sig.

Efter at have ordnet salget af nogle andre ejendomme på øen foruden stenbruddene – for han havde ikke i sinde at bo der – vendte han tilbage til byen. Han grundede ofte på, hvad der var blevet af Marcia. Han havde lovet aldrig at falde hende til besvær, og havde holdt sit løfte i hele tyve år, skønt han ofte

havde sukket efter hende som en veninde med ægte sund sans i praktiske vanskeligheder.

Han havde hørt, at hendes forældre skulle være døde, og han vidste, at hun aldrig var vendt tilbage til øen. Muligvis havde hun giftet sig i udlandet og derved næsten gjort det umuligt at opdage hende under det gamle navn.

Der påfulgte en rolig tid. Den første gang, han på ny tog i selskab efter faderens død, var en aften, da han ikke vidste, hvad han skulle tage sig til, og derfor benyttede en indbydelse, en af de fornemme damer, han talte iblandt sine venner, havde sendt ham, og begav sig afsted i en droske til det hus, hvor hun boede en tre-fire måneder af året.

Da vognen drejede om hjørnet, så han kunne se husrækken på den side af den åbne plads, hvor hendes bolig var, opdagede han, at der foruden fakkelbærerne ved døren var kinesiske lygter på altanen. Det gik straks op for ham, at den sædvanlige "lille og tidlige" modtagelse ved denne lejlighed havde antaget et festligere præg. Han erindrede, at der for nylig havde været en politisk krise, som vistnok var anledningen til, at grevinden af Channelcliffes selskab denne aften var større end ellers; for hendes hjem hørte til de neutrale og upolitiske, hvor der agiteres langt mere end ved de åbenlyse partiforsamlinger.

Der var en så lang vognrække, at Pierston ikke ventede til turen kom til ham, men steg ud forinden og gik hen til døren. Han måtte standse et øjeblik bag den mur af tilskuere, der spærrede ham vejen, og i det samme gik nogle damer i hvide overstykker fra deres vogn over tæppet hen til døren. Han havde ikke set deres ansigter, men kun et ubestemt omrids af deres figurer, og dog blev han grebet af en forudfølelse. Han

mærkede, at han vistnok skulle møde sit ideal den aften; efter at det længe havde holdt sig skjult, havde det i sinde på ny at vise sig og beruse ham. Den blide funklen i øjet, det musikalske tonefald i stemmen, hovedbøjningen, hvor godt kendte han det ikke alt sammen trods de mange overfladiske omskiftelser, og hvor let ville han ikke genkende det under hvilken som helst højde, hudfarve eller holdning, det ville forklæde sig i!

Pierstons anden formodning om, at aftenen ville få et livligt, politisk præg, blev bekræftet, så snart han nåede forhallen, hvor en stærk summen af stemmer hørtes oppe fra trappen og helt ned – et sikkert kendetegn på, at spændingen var stærk imellem partierne.

"Hvor har De været henne så længe, unge mand?" spurgte hans værtinde skælmsk, da han havde trykket hendes hånd. (Pierston blev altid anset for at være ung, skønt han nu omtrent var fyrre år.) "Ah, ja, nu husker jeg det, naturligvis," tilføjede hun og så et øjeblik alvorlig ud ved tanken om hans tab. Grevinden var en sympatetisk, godmodig dame, ikke uden medfødt lune.

Hun begyndte derpå at fortælle ham om en skandale i det politiske parti, som hun nominelt tilhørte; den hidrørte fra den daværende krise, og hun tilføjede, at hun for sit eget vedkommende af den grund havde lovet sig selv aldrig i mindste måde at befatte sig med politik, så at hendes hus fra nu af ville blive om muligt endnu mere neutralt end før. Der kom i det samme en ny strøm af gæster op ad trapperne, og Pierston gjorde mine til at gå videre.

"De søger nogen, kan jeg se," bemærkede hun.

"Ja – en dame," sagde Pierston.

"Sig mig hendes navn, så skal jeg prøve på at huske, om hun er her."

"Det kan jeg ikke, for jeg kender det ikke," svarede han.

"Ja så! Hvordan ser hun ud?"

"Jeg kan ikke beskrive hende, ikke engang hendes hårfarve eller dragt."

Lady Channelcliffe så lidt fornærmet ud, som om hun mente, at han drev gæk med hende, og han gik videre med strømmen. Sagen var, at Pierston et øjeblik bildte sig ind, at han havde gjort den mærkelige opdagelse, at det, han søgte, havde skjult sig i selve hans værtindes person, der altid var så fortryllende og særligt denne aften. Han følte allerede en begyndende forskrækkelse over, at hans ideal kunne spille ham et sådant puds; for det havde engang før valgt at legemliggøre sig som en gift kvinde, skønt heldigvis uden alvorlige følger. Han opdagede imidlertid, at han havde taget fejl, og at denne idé kun skyldtes den stærkt ladede elektriske tilstand, han var kommet i ved sin lange isolation.

I hele den store række af værelser taltes der udelukkende om politik, og den glimrende form og måde, vigtige spørgsmål blev behandlet på, var ikke mindre iøjnefaldende end fattigdommen på originale ideer. Men Jocelyns interesser gik ikke i den retning; han spejdede rundt efter den nyeste udgave af den skønne skikkelse og tænkte ikke over, hvad han ofte ellers havde gjort, at anelsen om at møde hende ville som alle forudfølelser selv medføre opfyldelsen.

Han så efter hende imellem de personer, som havde samlet sig om en tidligere premierminister, der stod midt i et af de største værelser og diskuterede på den geniale, næsten

gemytlige måde, som dengang var ham egen. Til de to eller tre damer, der udgjorde hans tilhørere, havde sluttet sig en fjerde, klædt i sort og hvidt, og det var på hende, Pierstons opmærksomhed var fæstet, såvel som den store statsmands, hvis første spørgende blik på hende tydeligt sagde: "Hvem er De?" men snart ændredes til et interesseret, lyttende udtryk efter at hun havde sagt et par ord – for til forskel fra mange af hans stand var ministeren altid omhyggelig for ikke at afbryde en frygtsom taler, der let kunne forbløffes ved en afbrydelse. Ingen vidste bedre end han, at man altid kan lære, og han var så lidt indbildsk, at han var villig til at gribe en idé, selv om han ikke selv formåede at skabe en.

Damen fortalte sin lille historie, som Jocelyn ikke kunne høre, og statsmanden lo højt.

Hun rødmede. Jocelyn, der var sat i den stærkeste spænding ved sin tidligere forudfølelse om, at den "ene skikkelse med de mange navne" stod i begreb med at vise sig igen, ænsede ikke de andre, men ventede på nøjere at kunne se den dame, der havde vakt hans opmærksomhed.

For øjeblikket var han til dels skjult af sine naboer. Der blev lidt røre, da lady Channelcliffe kom ind med en person, som ønskede at blive præsenteret for eksministeren; damerne blandede sig mellem de andre i selskabet, og Jocelyn tabte den ene af syne, som han begyndte at mistænke for at være den hemmeligt tilbagevendte fraværende.

Han så efter sit ideal i en venlig, ung dame, der hørte til huset, hans værtindes slægtning, der tog sig bedre ud den aften end nogensinde før – i en himmelblå kjole, der gav hende et usædvanligt blidt og sylfeagtigt udseende. Hun fik øje på ham,

og de hilste på hinanden. Udtrykket i hendes ansigt, der sagde: "Hvad synes De nu om mig?" vidste han hidrørte fra den tanke, at sidste gang, de mødtes, havde hun vist sig for ham i en uklædelig sørgedragt en regnvejrsdag på et landsted, hvor alle var gnavne.

"Jeg har nogle nye fotografier, og jeg vil gerne bede Dem om at sige mig, hvad De synes om dem," bemærkede hun; "men jeg vil have sandheden at vide uden smiger."

Hun tog billederne op af en skuffe tæt ved, og de satte sig sammen på en ottoman for at undersøge dem. Portrætterne, der var taget af den mest fashionable fotograf, var meget gode, og han sagde hende det; men imens han talte og sammenlignede dem med hende, grundede han på, om det flygtige ideal virkelig fandtes i denne unge piges skikkelse.

Han så op på hende. Til hans overraskelse var hendes tanker også ved andet end billederne. Hun så hen på folk i afstand og overvejede åbenbart, hvilken virkning denne fortrolige *tête-à-tête* med Pierston gjorde på dem og navnlig på én i særdeleshed, en mand på tredive år med militært ydre, som Pierston ikke kendte. Nu, da han var aldeles overbevist om, at intet fantom, der tilhørte ham, indesluttedes i denne unge dame, kunne han roligt betragte hende, mens han besvarede hendes spørgsmål. De gjorde begge et og det samme – hver især lod til at være meget interesseret i, hvad den anden talte om, imens tankerne var andre steder, selv da deres konversation var livligst.

Nej, han havde endnu ikke set *det*. Det lod ikke til, at hans ideal ville vise sig for ham den aften, rimeligvis var det forjaget af den tunge politiske atmosfære. Men han gik stadig søgende rundt uden at ænse andre småtrolde end de afroditiske, der

altid spøgte på disse steder og spottende udpegede, at under det hvide hår på denne eller under hin trestjernede herres pande, der havde fået rynker over traktater, som havde rystet Europa, og en stemme, der talte fyrster iblandt sine ærbødige tilhørere, skjultes et hjerte, som kunne rummes i en nøddeskal, at under dette eller hint perlebånd var et andet hjerte, der, hvordan det så gik, skulle holde sin ejerinde oppe indtil bryllupsdagen.

I det øjeblik mødte han sin elskværdige vært, og næsten samtidig fik han øje på den dame, der først havde tiltrukket sig hans opmærksomhed og derpå var forsvundet. Deres blik mødtes på afstand. Pierston lo indvendig i en kildrende sindsbevægelse ved tanken om, hvorvidt det ville vise sig at vær en sand opdagelse, ikke af munterhed; for, når han kom under denne sin lygtemands trolddom, var han mere tilbøjelig til at ryste som et espeløv end til at glæde sig.

Imidlertid måtte han for øjeblikket konversere sin vært, lord Channelcliffe, og næsten det første, som denne sagde til ham, var: "Hvem er den smukke dame i den sorte kjole med den hvide besætning og perlehalsbåndet?"

"Det ved jeg ikke," svarede Jocelyn med begyndende skinsyge: "Jeg ville netop spørge om det samme."

"Å, det skal vi snart finde ud af. Jeg er vis på, at min hustru ved det." De skiltes; men et øjeblik efter lagde en hånd sig på Jocelyns skulder. Det var lord Channelcliffe, der var kommet tilbage for at sige: "Jeg opdager, at hun er et barnebarn af min faders gamle ven, den afdøde lord Hengistbury. Hendes navn er mrs. – mrs. Pine-Avon; hun har mistet sin mand for en to-tre år siden, kort efter brylluppet."

Lord Channelcliffe blev tiltalt af en eller anden høj prælat, og Pierston fik lov til alene at fortsætte sin søgen. En ung veninde af ham, lady Mabella Buttermead, der viste sig i en sky af musselin, da hun senere skulle til et bal – blev ført imod ham af strømmen. Det var en varmhjertet, livlig dame, der frydede sig ved tilværelsen. Hun spurgte ham, hvad han ledte efter, og han sagde hende det.

"Oh, ja, hende kender jeg meget godt!" sagde lady Mabella ivrigt. "Hun har netop forleden betroet mig, at hun havde stor lyst til at møde Dem. Stakkel – hun er så sørgmodig over at have mistet sin mand. Nu er det jo rigtignok længe siden. Kvinder burde ikke gifte sig og udsætte sig for sådanne katastrofer, vel, mr. Pierston? Jeg er i det mindste bestemt på aldrig at ville løbe en sådan risiko! Tror De vel, at jeg gør det?"

"Gifter Dem? Oh, nej, aldrig," svarede Pierston tørt.

"Det er meget trøstende!" Men Mabella følte sig dog ikke rigtig hyggelig ved svaret trods den spøgende tone, og hun tilføjede: "Men undertiden tænker jeg dog, at jeg vil gøre det, blot for morskabs skyld. Men lad os nu styre lige over til hende og gribe hende, så skal jeg præsentere Dem. Men på denne måde får vi hende aldrig fat!"

"Ikke med mindre vi styrter løs på målet ligesom folk, der løbe efter lordmayor-processionen."

De vedblev livligt at tale sammen og banede sig tomme for tomme vej, men blev idelig standset. Det forekom Pierston, ligesom så ofte tidligere, at han gik som i drømme, mens hans åndsfraværende blik hvilede på blottede skuldre, sort og lyst hår, glimrende hårpynt, diamanter med mangefarvede stråler, glitrende halsbånd, vifter, varianter af øren og blottede arme;

ved at bruge spidserne på sine støvler som savjern på en plov lykkedes det ham at drage sig og lady Mabella hen mod målet, og endelig nærmede de sig mrs. Pine-Avon, der sad og drak en kop te i den inderste stue.

"Min kære Nichola, vi troede aldrig, vi var nået hen til dig; fordi det er værre i aften en nogensinde på grund af den afskyelige politik! Men endelig lykkedes det da!" Og hun gjorde sin veninde bekendt med Pierstons eksistens.

Det lod til, at enken virkelig blev glad ved at se ham, og da lady Mabella Buttermead behørigt havde præsenteret dem for hinanden, overlod hun parret til sig selv og gav sig i samtale med en yngre herre.

Mrs. Pine-Avons sorte fløjl og silke med den hvide besætning fremhævede hendes smukke hals og skuldre. Det viste sig, at hun virkelig var den blide, tankefulde kvinde, hun på afstand havde set ud til at være; hun havde også sunde og originale meninger om den plastiske kunst og var på de ovenomtalte undtagelser nær den første intelligente dame, han den aften havde truffet.

De blev snart godt kendte med hinanden; ved en pause i deres samtale lagde de mærke til den bevægelse, der opstod i selskabet ved en nyhed, som en livlig, sortklædt dame, der netop var kommet, bragte; hun fik herrerne til at høre på sig, enten de ville eller ej.

"Jeg er glad ved at stå udenfor," sagde Jocelyns nye bekendt, der nu sad i en sofa, mens han stod ved siden af. "Jeg ville ikke for alverden være i min kusines sted derovre. Hun mener, at hendes mand vil bukke under ved det næste valg, og hun er aldeles vild over det."

"Ja, det er for det meste kvinderne, som er de spillende; mændene er kun kortene. Det er skade, at politikken betragtes som et spil i stedet for en alvorlig pligt."

"Hvor få af os tænker eller føler, at 'ethvert lands nation bor i hytterne', som en eller anden har sagt."

"Ja, De har ret. Skønt det undrer mig at høre Dem citere det."

"Å – jeg hører ikke til noget parti, selv om mine slægtninge gør det. Der kan jo dog til alle tider kun være en vej, som er den bedste; og nationens visdom burde være rettet på at finde den i stedet for at krydse i to retninger, efter som det ene eller det andet parti har overhånd."

Efter denne begyndelse fandt de ingen vanskelighed ved at stemme overens i mange punkter. Da Pierston klokken kvart i ét gik ned ad trapperne og passerede under de dampende næsebor på en ambassadørs heste for at nå sin droske, havde han et indtryk af, at hans ideal havde forladt skyggeverdenen, uden at han selv havde givet mindste anledning til det – for dets tilsynekomst var ellers altid meget ubehagelig og ubelejlig for ham.

Han var sig imidlertid bevidst denne gang, at imens det, ligesom tidligere, var idealet, der dansede foran ham, var det gudinden bagved hende, som trak i snorene. Han havde i den senere tid prøvet sin kunst på den høje Afrodites skikkelse i enhver tænkelig fase og sindsstemning. Han var blevet en ensidig mand – kun en fremstiller af *hende*. Men alle hans forsøg var mislykkede. I sin uforsonlige forfængelighed straffede hun ham nu, fordi han havde fremstillet hende så ynkeligt.

2. Det nærmer sig og tilfredsstiller ham

Han kunne ikke glemme mrs. Pine-Avons øjne, selv om han ikke huskede de andre træk i hendes ansigt. De var runde, spørgende og strålende. Hvor hendes kastanjebrune hår havde skinnet; der behøvedes ingen tiara for at fremhæve det således som enkegrevindens, han havde set der, som havde sat ti tusinde pund på sit hoved, hvorved hun kom til at se værre ud, end om hun havde vist sig med sin tjenestepiges molskappe.

Nu var spørgsmålet: burde han se hende igen eller ej?

Han havde sine tvivl; men uheldigvis mødte han, lige som han kom ud af sin lejlighed, en gammel dame på halvfjerds, hans veninde mrs. Brightwalton, og hun havde hurtigt bedt ham om at spise til middag hos sig om to dage, idet hun på den ærlige måde, han kendte så godt, erklærede, at hun havde hørt, han var bortrejst, ellers havde han fået indbydelsen et par uger forinden. Nu kunne Pierston godt lide at blive bedt til middag på stående fod i stedet for en eller anden biskop eller lord, som ikke kunne komme, og da indbydelsen blev suppleret med den meddelelse, at den dame, der havde gjort så stærkt indtryk på ham, var en af gæsterne, havde han øjeblikkelig lovet at komme.

Ved middagen tog han mrs. Pine-Avon til bords og talte ikke til andre under hele måltidet. Bagefter holdt de sig en stund i afstand fra hinanden for formens skyld, men efterhånden nærmede de sig hinanden igen og sluttede aftenen sammen. Da han lidt over elleve gik bort, følte han sig næsten vis på, at den ene, han evigt var tro, virkelig havde taget bolig bag disse strålende, grå øjne – og det for længere tid. Men det var ikke alt. Ved afskeden havde han næsten uvilkårligt givet hendes hånd et

eget, ubeskriveligt tryk og til gengæld fået et lille, lignende svar, der sagde ham, at det indtryk, hun havde gjort på ham, var gensidigt. Hun var, kort sagt, villig til at fortsætte.

Men var han i stand til det?

Hidtil havde der ikke været noget ondt i denne flirten; men kendte hun hans historie, forbandelsen, som hvilede over ham? – at han var den vandrende jøde i kærlighedens verden, hvor rastløst ideelle hans fantasier var, hvorledes kunstneren i ham havde opslugt bejleren, hvorledes han var i en stadig frygt for at begå uret imod en kvinde, der var langt bedre end han selv, ved at synes at mene, hvad han så gerne ville, men ikke kunne, hvor lidet han egnede sig til at gøre praktiske skridt imod et giftermål, skønt han så inderligt længtes efter familielivet. Han var nu over fyrre år, hun rimeligvis tredive, og han turde ikke længere letsindigt gøre kur med en yngre mands sorgløse egenkærlighed. Det var uærligt at gå videre uden at sige hende, hvorledes det forholdt sig, skønt han hidtil ikke havde følt sig forpligtet til en sådan åbenhjertighed.

Han besluttede øjeblikkelig at besøge den nye inkarnation.

Hun boede ikke langt fra den fashionable Hamptonshire Square, og han gik derhen med forventning om en stærkt bevæget tid. Men hvordan det var eller ikke, syntes selve klokkestrengen ham stiv, ligesom alt andet i huset, på trods af at hun så alvorligt havde opfordret ham til at komme.

Som huset således var også dets beboer til billedhuggerens store forbavselse. Dørene, han gik igennem, syntes ikke at have været åbnet i en måned, og da han kom ind i det store modtagelsesværelse, så han langt borte en dame siddende i en lænestol, som han syntes, han måtte gennemgå en hel rejse over

gulvtæppet for at nå og endelig komme hen til. Det var ganske rigtigt mrs. Pine-Avon, men ligesom stivfrossen. Idet hun løftede sine øjne op fra bogen, hun læste i, på en let, spørgende måde, lænede hun sig tilbage i stolen, som om hun svælgede i luksuriøse følelser, han intet havde at gøre med, og besvarede hans hilsen med et par hverdagsagtige ord.

Den stakkels Jocelyn blev først frygtelig forbløffet over denne modtagelse. Han var begyndt at elske Nichola og følte sig harmfuld og oprørt over dette. Men heldigvis var hans kærlighed endnu i sin spire, og den pludselige følelse af det latterlige i hans egen stilling bragte ham næsten til at se den hele scene i et komisk lys. Hun pegede på en stol og gav sig til kritisk at studere nogle ringe, hun bar.

De talte om det sidste nye, og derpå begyndte en lirekasse at spille udenfor. Det var en munter vise, han havde hørt i en eller anden musikhal, og for at tale om noget andet spurgte han hende, om hun kendte melodien.

"Nej, jeg gør ikke," svarede hun.

"Så skal jeg fortælle Dem lidt om den," sagde han alvorligt. "Det er en god gammel sang; men ligesom man på en eneste nat laver madeira om til portvin, er den gamle melodi blevet fordrejet og forkludret til en ny, populær vise."

"Ja så!"

"Hvis De besøger morskabsteatre eller lignende steder, vil De finde, at dette ofte gøres med stor virkning."

Hun tøede lidt op, og de begyndte at tale om hendes lejlighed, der for nylig var blevet malet og dekoreret med grønligblåt satin, der hævede hendes lidt falmede, men endnu smukke ansigt.

"Jeg har ejet dette hus i nogle år," bemærkede hun, "og jeg synes stadig bedre og bedre om det."

"Føler De Dem ikke undertiden ene?"

"Nej, aldrig."

Inden han forlod hende, blev hun venligere, og da han sagde farvel, kort efter at tre unge damer meget belejligt var kommet, lod hun til at beklage, at han forlod hende. Hun bad ham om at komme igen; men nu kunne han ikke modstå sin lyst til at sige hende sandheden og svarede så sagte, at de unge damer ikke kunne høre det: "Nej, jeg har ikke lyst til at komme igen."

Hun fulgte ham til døren og hviskede forbavset: "Hvor det var uhøfligt sagt."

"Åh ja, det er uhøfligt. Farvel," svarede Pierston.

Til straf ringede hun ikke på tjeneren, men lod ham finde ud alene, så godt han kunne.

"Hvad pokker dette skal betyde, fatter jeg ikke," sagde han til sig selv, idet han et øjeblik stod stille på trappen og tænkte sig om. Og dog var meningen tydelig nok.

Imidlertid havde en af de unge damer sagt: "Hvor den herre med det prægtige hår så interessant ud. Jeg så ham hos lady Channelcliffes forleden aften."

"Det var Jocelyn Pierston."

"O, Nichola, det er for galt! At lade ham gå sådan uden videre, når jeg ville have givet alt i verden for at lære ham at kende! Jeg har længtes efter at gøre hans bekendtskab, lige siden jeg opdagede, hvor meget hans oplevelser har del i hans kunst, og jeg fik det at vide ved at læse i en avis fra Jersey om en dames giftermål, som man antog for at være hans hustru; hun løb for flere år siden bort med ham, må du vide, og ville alligevel ikke

gifte sig med ham på grund af nogle nye sociale principper, hun havde opfundet for sig selv."

"Ah! giftede han sig ikke med hende?" spurgte mrs. Pine-Avon overrasket. "Jeg hørte netop i går, at han *havde* gjort det, men at de levede hver for sig."

"Det er en ren fejltagelse," sagde den unge dame. "Hvor jeg ville ønske, at jeg kunne løbe efter ham."

Men Jocelyn fjernede sig med lange skridt fra den smukke enkes hus. Han gik kun meget lidt ud i de nærmest påfølgende dage, men tog dog en uges tid efter til middag hos lady Iris Speedwell, som han aldrig forsømte, fordi hun var den livligste og behageligste værtinde i London.

Tilfældigvis kom han temmelig tidligt. Lady Iris havde forladt salonen et øjeblik for at se, om alt var i orden i spisestuen, og da han blev vist ind, stod Nichola Pine-Avon alene derinde. Hun havde været den først ankomne. Han havde aldeles ikke ventet at møde hende der, uden for så vidt som at man aldrig vidste, hvem man traf sammen med hos lady Iris.

Hun var lige kommet ind og var så øm og undskyldende, at han ikke kunne bære det over sit hjerte at være andet end venlig imod hende. Da de andre gæster indfandt sig, trak parret sig tilbage til en halvmørk krog og talte sammen, indtil man gik til bords.

Hun var ikke blevet anvist ham til borddame; men tilfældigt kom hun til at sidde lige overfor ham. Hun så fortryllende ud i lysskæret, og pludselig gik det op for ham, at hendes tidligere opførsel imod ham måtte stamme fra et eller andet falsk rygte om Marcia, som han ikke havde hørt det mindste om i flere år. I alt fald ville han ikke bære nag, da han ofte havde opdaget, at

damernes uforklarlige opførsel i reglen var aldeles uafhængig af kendsgerninger, fornuft, rimelighed eller hans egen fortjeneste.

Imens han spiste, mødte han derfor hendes blikke og lyttede til de enkelte venlige ord, hun nu og da kunne tilkaste ham over bordet. Han svarede høfligt; men det var mrs. Pine-Avon, der var den imødekommende. Han beundrede hende på ny, mens hendes opførsel i hendes eget hjem dog havde rokket hans tillid så meget, at han tvivlede om, hvorvidt idealet virkelig havde taget bolig i hende eller kun havde været en forbigående gæst i denne interessante, fint dannede kvinde.

Han grundede over dette spørgsmål, idet han dog samtidig følte sig draget af den spøgefulde patos i hendes væsen, da han tilfældigt ved at søge i lommen efter sit lommetørklæde fik fat på et uåbnet brev, der var kommet, lige som han forlod sit hjem, og som han havde stukket til sig for at læse det i drosken. Pierston trak det så højt op, at han på frimærket kunne se, at det kom fra hans fødeø. Da han ikke havde nogen, han korresponderede med der, begyndte han at gætte på, hvem der kunne have afsendt det.

Damen til højre, som han havde ført ind, var en berømt skuespillerinde, der for øjeblikket var fordybet i en ivrig samtale med en herre, på hendes anden side sad en af familiens medlemmer, der talte hult og bestemt, som om han råbte sine ord ud igennem et perspektiv af fem hundrede år fra feudaltiden. Damen på hans venstre side talte med sin egen bordkavaler, så han i øjeblikket var overladt til sig selv. Han benyttede sig af lejligheden til at trække sit brev frem og læse det, imens det lå på hans serviet, uden at nogen, så vidt han vidste det, lagde mærke til det.

Det var fra en kone til en af hans faders tidligere arbejdere og angik hendes søn, som hun bad Jocelyn om at anbefale til en eller anden plads i byen, som hun ønskede, han skulle få. Det var imidlertid slutningen af brevet, der optog ham:

> "Det vil gøre Dem ondt at høre, sir, at den kære, lille Avice Caro, som vi kaldte hende i hendes pigetid, er død. Hun blev gift med sin fætter, som De måske ved, og tog bort herfra i flere år, men blev enke og kom for et års tid siden tilbage hertil; siden den tid skrantede hun stadig og er nu hensovet."

3. Det bliver en utilgængelig ånd

Langsomt og lidt efter lidt trak middagsbordet med alle gæsterne sig i baggrunden for den levende fremstilling af Avice Caro og de gamle, gamle scener på Vendilia-øen, som var uadskillelige fra hendes person. Spisestuen var ikke mere virkelig, den opløstes i tåge under det dristige, stenede forbjerg og den indstrømmende sø. Den smukke markise med de røde geranier og diamanterne, som sad til højre for hans vært lige overfor ham blev en af de glødende skarlagenrøde solnedgange, han så ofte havde betragtet over Deadman's Bay med Avices skikkelse i forgrunden. Imellem ham og en dommer, som sad ved siden af Nichola med en hage så skruppet, at han gerne kunne rage sig hvert kvarter hele dagen, stak Avices ansigt frem, således som hun havde set på ham, da de sidste gang skiltes. En gammel dames kantede, skarpe træk blev til de støvede stenbrud, der havde tilhørt hans og Avices forældre, hvor han hundrede og atter hundrede gange havde klatret om med hende. Vedbendrankerne omkring bordet, lysene i de høje stager og blomsterbuketterne blev omformet til vedbenden på klippeslottet, totter af havgræs og fyrtårnet på øen. Den friske søvind opslugte madlugten, og i stedet for de mange stemmer lød havets brusen.

Mere end alt andet var, at Nichola Pine-Avon ganske tabte den strålende tiltrækning, hun i den sidste tid havde udøvet over ham; hun blev til en dame i hans bekendtskab uden noget, der udmærkede hende fremfor andre, kun en ganske almindelig person.

Da damerne havde trukket sig tilbage, var det ganske det samme. Avices sjæl – den eneste kvinde, han *aldrig* havde elsket, – omgav ham som et firmament. Kunsten nærmede sig ham i en af de mest berømte portrætmaleres person, men der var kun én maler for Jocelyn – hans egen hukommelse.

Da de kom ind i dagligstuen, talte han til sin værtinde. Skønt hun havde haft tyve gæster ved sit bord den aften, vidste hun ikke alene, hvad enhver af dem havde sagt og taget sig til under måltidet, men også, hvad enhver af dem tænkte. Da hun var en gammel veninde af ham, bemærkede hun derfor roligt: "Hvad er der i vejen med Dem? For der er noget, det ved jeg. Jeg har studeret Deres ansigt og set det."

Intet kunne mindre udtrykke den betydning, den sidste nyhed havde for ham end selve meddelelsen af denne kendsgerning. Han fortalte hende, at han havde åbnet et brev og set i det, at en gammel bekendt af ham var død.

"Den eneste kvinde, som jeg aldrig har værdsat, tør jeg næsten sige!" tilføjede han, "og derfor den eneste, jeg altid vil savne."

Enten hun anså det for en passende forklaring eller ej, lod verdensdamen den gælde. Hun var den eneste kvinde i hans kreds, der aldrig blev forbavset over hans opførsel, hvor aparte den end kunne være, og han kunne trygt give hende en fortrolig meddelelse nu og da.

Han nærmede sig ikke mrs. Pine-Avon igen, det var ham ikke muligt, og da han forlod selskabet, gik han åndsfraværende gennem gaderne, indtil han pludselig opdagede, at han stod ved sin egen dør. Da han var kommet ind i stuen, satte han sig, lagde hænderne bag hovedet og begyndte på ny at tænke.

Ved den ene væg stod et skrivebord, og fra en skuffe deri tog han en lille kasse frem, hvis låg var sømmet fast til den. Han åbnede den med en kniv. Den indeholdt en mængde forskellige ting, som Pierston i de foregående år fra tid til anden havde kastet ned i den for senere at ordne dem – en hensigt, han aldrig havde fået udført. Fra den melankolske masse af papirer, falmede fotografier, dagbøger, visnede blomster og lignende ting trak Jocelyn et lille portræt frem, taget på glas i fotografiens mere primitive tider, og anbragt i en ganske tarvelig ramme.

Det var Avice Caro, således som hun havde set ud i de par sommermåneder, han havde tilbragt sammen med hende på øen tyve år forinden; de unge læber var let skilte, og hænderne ydmygt foldede. Glasset gav billedet meget af den blidhed, der var karakteristisk for originalen. Han huskede, dengang det blev taget – en eftermiddag, de havde tilbragt sammen ved et nærliggende badested, da han havde foreslået, at hun skulle sidde for en omrejsende fotograf, eftersom de ikke havde andet at tage sig til. En længere beskuelse af billedet forøgede den bevægelse, brevet havde bragt ham i. Han elskede denne kvinde – nu død og utilgængelig – som han aldrig havde elsket hende, mens hun levede. Han havde nu og da med lange mellemrum tænkt på hende, siden de skiltes, og kun som en, han kunne have været gift med. Men nu blev tanken om deres ungdommelige venskab, hvorunder han havde lært hele hendes uskyldige natur at kende, så levende, at den flammede op til en længselsfuld og lidenskabelig hengivenhed, forbitret ved en usigelig anger.

Hvad ville han nu ikke have givet for kun at eje en fjerdedel af det kys, der havde krænket hans værdighed, og som hun havde givet ham så barnligt, inden hun var vågnet til bevidsthed om, at hun var en kvinde!

Pierston var næsten vred på sig selv for sine følelser på denne aften, så ufornuftigt, umotiveret stærke var de for den tabte, unge legekammerat. "Hvor jeg er tåbelig," sagde han, da han lå i sin seng. Hun havde været en andens hustru, næsten lige siden han blev fremmed for hende, og nu var hun et lig. Dog gjorde urimeligheden ved dette ikke hans sorg mindre, og bevidstheden om den inderlige, næsten strålende renhed i denne nye kærlighed til en bortflygtet ånd forbød ham at standse den. Alt det sanselige var borte, han havde aldrig før følt noget lignende.

Den næste eftermiddag gik han ned i sin klub, ikke den store, hvor herrerne næppe talte til hinanden, men den hjemlige, hvor de sad og fortalte historier om eftermiddagen og ikke skammede sig for at tilstå personlige svagheder og dårskaber for hinanden, idet de godt vidste, at sådanne hemmeligheder ikke kom videre. Men dette kunne han ikke fortælle. Det kunne lige så lidt udtrykkes i ord, som en duft kan fanges og sættes i bur.

De lagde mærke til hans forandrede væsen og sagde, at han måtte være forelsket. Pierston indrømmede det, og dermed var det forbi. Da han kom hjem, så han ud af sit sovekammervindue og beregnede i hvilken retning den elskede skikkelse lå. Det måtte være lige tværsover dér, under den unge, blege måne. Symbolet passede godt. Hendes sjæl havde også været ren og skær som den lyse, strålende sølvbue. Under denne

måne lå de gamle slyngekasteres ø og på denne et hus, bygget fra grunden til skorstenen ligesom den selv, af sten. Indenfor vinduet faldt månelyset på liglagenet, hvorunder Avice lå i den stille stue, hvor der ikke hørtes andre lyde end de, der hørte den til; mejslens slag i stenbruddene, brændingens brusen i bugten og den dæmpede brummen af strømmene i det aldrig stillede væddeløb.

Han begyndte at gætte sandheden. Skønt den afdøde Avice aldrig havde kunnet indgyde ham en lidenskab, havde hun dog ejet en grundegenskab fremfor sine rivalinder, uden hvilken det lod til, at han ikke kunne nære urokket og fuld troskab imod nogen kvinde. Ligesom hans egen havde hendes familie været øboere i århundreder – fra normannernes tid. Derfor var der i hendes natur såvel som i hans mysteriøse medfødte ejendommeligheder, et raceinstinkt, der var absolut nødvendigt for en nøje inderlig forening. Derfor, uagtet han måske aldrig kunne elske en kvinde fra øen på grund af den manglende forfinelse og dannelse, kunne han heller ikke længe elske en "kimberlin" – en kvinde, der ikke hørte til ølandsracen, fordi hun manglede det, der dannede grundlaget i hans karakter.

Således var Pierstons anskuelse af sagen. En anden af hans fantasier, der kun var en kunstners overtro, må også omtales. Caroerne ligesom flere familier der på stedet mentes at nedstamme fra romerne. For en, der var bekendt med dette som han, mindede deres træk om de italienske bønders, og der var vidnesbyrd om, at talrige romerske kolonister længe havde boet i denne krog af det britiske rige. Traditionen fortalte, at der engang havde stået et tempel for Venus på toppen af den romerske vej, som førte op til øen, og muligvis havde det været

benyttet til en af slyngekasternes kærlighedsgudinder forinden. Hvad var da naturligere, end at hans sjæls sande stjerne ikke kunne findes andre steder end i en kvinde af den gamle øborace.

Efter middag kom hans ven Somers ind for at ryge en cigar med ham, og da de havde talt lidt sammen, hentydede Somers tilfældigt til et sted, hvor de skulle mødes den næste dag.

"Jeg kommer der ikke," sagde Pierston.

"Men du lovede det jo."

"Ja. Men til den tid er jeg på øen – ved en død kvindes grav." Imens han talte, vendte han sig om og kastede blikket på et bord tæt ved. Somers fulgte retningen af hans blik og så et fotografi stå der.

"Er det hende?" spurgte han.

"Ja."

"Altså egentlig en gammel affære?"

Pierston indrømmede det. "Hun er den eneste, jeg nogensinde har svigtet, Alfred," sagde han. "Fordi hun er den eneste, jeg burde have holdt af. Men jeg har altid været en tåbe."

"Men når hun er død og begravet, kan du jo ligeså gerne besøge hendes grav til enhver anden tid."

"Jeg ved ikke om hun er begravet."

"Men i morgen – akademiaftenen! Hvorfor vil du netop tage derhen den dag?"

"Jeg bryder mig ikke om akademiet."

"Pierston – du er vor eneste inspirerede billedhugger. Du er vor Praxiteles eller snarere vor Lysippus. Du er næsten den eneste i denne generation, som forstår at forme og mejsle skikkelser, der er levende nok til at drage publikum fra de

populære malerier ind i den ellers så øde skulptursal, og de, som har set dine sidste arbejder, siger, at der ikke har været mage til dem siden sekstenhundrede og – siden de store billedhuggere levede og døde – hvornår det så var. Nuvel, for andres skyld bør du ikke fare afsted til den af Gud forglemte klippe i søen, netop når man har brug for dig i byen, blot for en kvinde, du sidst så for hundrede år siden."

"Nej – det er kun nitten år og ni måneder," svarede hans ven med abstrakt nøjagtighed.

Han rejste den næste morgen.

Siden hans ungdomsår var der blevet lagt en jernbane langs den stenede vej, så at halvøen var let tilgængelig, undtagen når bølgerne skyllede stenene bort, hvilket skete temmelig hyppigt. Klokken to om eftermiddagen kørte han afsted på dette nye befordringsmiddel under den kendte ensformige række af sten, og snart kom han ud på stationen som en fremmed eksotisk plante iblandt de sorte fiskerbåde og ruinerne af den bortskyllede landsby.

Da toget kørte ind på den stenede strand, havde det passeret tæt forbi ruinerne af Henrik den Ottendes slot eller Sandsfoot Castle, hvor han skulle have mødt Avice kort før sin af rejse. Havde hun kommet, ville den primitive forlovelse rimeligvis have fundet sted; og da, så vidt man vidste, aldrig nogen øboer havde brudt denne pagt, ville hun være blevet hans hustru.

Da han steg op af den stejle skrænt til bruddene, hvor stenhuggerne arbejdede ligesom de tidligere havde gjort, og stensavene gik, så han imod syd hen til The Beal.

Søens horisontlinje hævede sig over øens overflade, og imod vandspejlet, hvor en makrelstime glimtede i eftermiddagssolen,

sås foruden det fjerne fyrtårn en kirke, der stod omtrent en fjerdingvej borte nær ved randen af klippen. Kirkegårdens gravstene kunne ses i profil imod det bølgende, urolige vand.

Imellem gravene sås en mand i et hvidt klædebon bevæge sig, og ikke langt fra ham gik seks mand, bærende en kiste, og to eller tre sortklædte personer fulgte efter. Langsomt krøb denne lille skare over øen, mens lyset spillede på søen under dem, ligesom en fiskerbåd langt ude i kanalen et øjeblik viste sig under ligkisten.

Processionen vandrede hen til et bestemt hjørne og standsede der lange, mens blæsten fra søen satte præstens hvide overkjole i bevægelse. Jocelyn havde taget hatten af, han var nærværende, skønt han var en fjerdingvej borte, og han syntes at høre ordene, der blev sagt, selv om kun vinden lød for hans øren.

Han vidste instinktivt, at det ikke var nogen anden end Avice, som han så blive stedt til jorden, *hans* Avice, som han nu fordringsfuldt begyndte at kalde hende. Kort efter trak den lille gruppe sig tilbage fra den lyse, solblanke baggrund og forsvandt.

Han følte sig ude af stand til at gå videre i samme retning, og idet han vendte sig om, vandrede han uden mål og med over det åbne land og besøgte de forskellige steder, hvor han før havde været sammen med hende. Men, som om han var tøjret til kirkegården ved et reb, var han sig bevidst at være ved enden af en radius, hvis midtpunkt var Avice Caros grav; og da mørket faldt på, stod han ved sit centrum og åbnede lågen til kirkegården.

Der var ikke en sjæl derinde. Den nylig tilkastede grav var let at kende bagved kirken, og da den samme unge måne hævede sig, som han havde betragtet aftenen forinden fra sit vindue i London, kunne han se sørgeskarens endnu friske fodspor. Vinden havde lagt sig, da solen gik ned. Fyrtårnet havde åbnet sit skinnende øje, og utilbøjelig til at forlade et sted, der var helligt for ham både fra tidligere minder og øjeblikkets sorg, gik han tilbage til kirken, hvis mur endnu var varm af eftermiddagens sol og satte sig i en vindueskarm, der vendte ud imod graven.

4. Det truer med igen at antage legemlig skikkelse

Bølgernes skvulpen under klipperne var den eneste lyd, der nåede ham; for der var nu stille i stenbruddene. Hvor længe han sad der alene og tænkte og tænkte, vidste han ikke. Heller ikke anede han, skønt han følte sig døsig, om sorgen – dette blide sovemiddel – lullede ham i en blid søvn, så at han tabte bevidstheden om tiden, og hvad der foregik. Men i løbet af nogle minutter forekom det ham, at han så Avice Caro selv, bøjet over sin egen grav i månelyset og derpå fjerne sig.

Hun syntes ikke et år ældre, ikke en smule mindre slank, ikke mere kantet, end da han skiltes fra hende på vejen tæt derved. Den vågnende fornuft, der sagde ham, at et fænomen som dette ikke kunne være andet end et drømmebillede, fik ham pludselig til at fare op.

"Jeg må have sovet," sagde han.

Og dog havde hun forekommet ham så virkelig. Pierston forjog imidlertid det underlige indtryk med det argument, at hvis den underretning, der var sendt ham om Avices død, skulle vise sig at være falsk – noget højst utroligt – ville dog hans søde ungdomsveninde trods det bedrageriske måneskin ikke nu se ud som for nitten eller tyve år siden. Hvis det, han så, virkelig var kød og blod, måtte det være en anden end Avice Caro.

Efter at have overbevist sig om, at det var et blændværk, ved at gå hen til graven, var der ikke mere for ham at gøre på øen, og han besluttede samme aften at vende tilbage til London. Men da han endnu havde nogen tid til overs, gik han i følge et naturligt instinkt hen ad vejen til den landsby, hvor både han

selv og hun var født. Han gik over torvet ned ad en sidevej til Sylvania Castle, en privat, temmelig moderne gård, på hvis grund den eneste plantage fandtes på øen. Husene strakte sig lige i hen til stengærdet om denne, og et af disse småhuse havde været Avices, hvor hun rimeligvis var død. For at nå derhen, gik han igennem Sylvanias port og så over gærdet et bræt, hvorpå der stod, at cottagen var møbleret til leje. Da han var gået et par skridt videre, kunne han se selve det lille hus, der, skønt det sikkert havde stået der to eller tre århundreder, var så solidt, at det endnu godt kunne modstå tidens tand længere end de almindelige nye bygninger. Hans opmærksomhed blev hendraget til vinduet, som der intet gardin var for, selv om lampen derinde var tændt. Han lænede sig til gærdet lige overfor og så derind.

Ved et bord med en hvid dug på stod en ung pige og satte tetøjet ind i et hjørneskab. Hun var i et og alt den Avice, han havde mistet, den unge pige, han havde set på kirkegården og bildt sig ind var et drømmebillede. Og selv om der denne gang ikke var nogen tvivl om hendes virkelighed, var der dog noget underligt gribende ved at se hende der så alene i det stille hus. Da han anede forklaringen, ventede han på, at der skulle komme nogen, og få øjeblikke efter gik en stenhugger forbi på vej hjemad. Pierston spurgte manden, hvem den unge pige var.

"Det er den afdøde mrs. Caros eneste datter, sir, og det må være ensomt der i aften for hende, stakkels pige! Ak ja! Hun er sin moders udtrykte billede – det siger alle og enhver."

"Men hvordan kan det vær, hun er så alene?"

"Den ene af hendes brødre gik til søs og druknede, og den anden er i Amerika."

"De var dog engang ejere af flere stenbrud her."

Stenhuggeren forklarede den tilsyneladende fremmede, at der havde været tre familier, som levede af stenbruddene, og som var kommet svært i kollision med hinanden i den sidste generation. Det var Bencombs, Pierstons og Caros. Bencombs gjorde sig al mulig umage for at knuse de andre, og det lykkedes dem til dels. De blev umådeligt rige, solgte deres ejendom og forsvandt helt fra øen. Pierstons holdt roligt middelvejen, arbejdede sig i stilhed frem og trak sig til sidst også tilbage. Caros blev fuldstændig ruinerede i kampen med de andre to, og, da enken Caros datter ægtede sin fætter Jim Caro, søgte han at generobre familiens oprindelige plads i den tredobbelte strid. Han sluttede kontrakter til lavere priser end han kunne stå ved, spekulerede mere og mere, indtil han måtte gå fallit; alt blev solgt, han tog bort og kom senere tilbage for at bo i det lille hus, som hans hustru havde arvet. Der blev han til sin død, og nu var hun også borte. Sorg og bekymring havde tæret på hendes kræfter.

Stenhuggeren gik videre, og Pierston bankede med angerfuldt sind på døren til den lille bolig. Den unge pige lukkede selv op med lampen i hånden.

"Avice," sagde han ømt, "Avice Caro?" Selv nu kunne han ikke komme over den underlige følelse af at være tyve år yngre og tiltale den Avice, han havde svigtet.

"Ann, sir," sagde hun.

"Ah, De hedder ikke ligesom Deres moder?"

"Jo, mit andet navn og efternavnet. Stakkels moder var gift med sin fætter."

"Som alle folk her … Nuvel, Ann, eller hvad De hedder, for mig er De Avice. Og De har nu mistet hende?"

"Ja, sir."

Hun talte med den samme milde stemme, som han havde lyttet til en snes år forinden og fæstede de samme velbekendte, nøddebrune øjne spørgende på ham.

"Jeg har engang kendt Deres moder!" sagde han. "Og da jeg fik at vide, at hun var død og begravet, har jeg taget mig den frihed at hilse på Dem. Jeg vil håbe, De ikke har noget imod det?"

"Nej," svarede hun roligt og så sig om i stuen, idet hun vedblev: "Moder ejede dette hus, og nu er det mit. Det gør mig ondt, at jeg ikke er i sørgedragt aftenen på hendes begravelsesdag; men jeg har netop været ude ved graven med nogle blomster, og derfor tog jeg den af, for at den fugtige aftenluft ikke skulle ødelægge kreppet. Hun var nemlig svag i lang tid, må De vide, og jeg må være sparsommelig og vaske og stryge for folk for at tjene mit brød. Hun fik en svulst i siden, fordi hun vred de store lagener, hun måtte vaske for beboerne på slottet."

"Jeg vil håbe, De ikke bærer Dem ad på samme måde, min kære."

"Å nej, det behøver jeg ikke! Der er Charl Waallat og Sammy Scribben og Ted Gibsey og masser af andre unge fyre; de er villige til at vride, hvad det skal være for mig, når de kommer forbi. Men jeg tør dårligt lade dem gøre det. Sam Scribben vred forleden dag en fin borddug midt over, som om den havde været af glas. De forstår aldrig at holde måde."

Stemmen var ganske vist hans Avices; men Avice den Anden var åbenbart mere jævn, mindre reflekterende og ikke så dannet, som moderen havde været. Denne Avice ville aldrig fremsige vers ved en aftenunderholdning under begejstret bifald. Han følte sig skuffet ved at måtte erkende dette, og dog rørte hun ham, som kun få havde gjort; han kunne ikke løsrive sig og spurgte: "Hvor gammel er De?"

"Jeg går i mit nittende år."

Det var omtrent den alder, hendes dobbeltgænger, Avice den Første, havde haft, da han og hun vandrede sammen over klipperne i deres forlovelsestid. Men han var nu omtrent fyrre år. Den unge pige, der stod foran ham, var en udannet vaskepige, og selv var han billedhugger og medlem af det kongelige akademi, en mand med formue og berømmelse. Hvorfor var det da en ubehagelig følelse for ham netop nu at mindes, at han var de to snese?

Han kunne ikke finde på videre påskud til at blive, og, da han endnu havde en halv time til overs, gik han rundt ad vejen til den anden eller vestlige side af Sylvania Castle og kom til det sidste hus på klippen. Det var hans barndomshjem. Om sommeren plejede det at være lejet ud til gæster, nu stod det tomt og stille. Aftenvinden satte tamariskgrenene foran det i bevægelse – de eneste, altid grønne buske, der kunne udholde de stærke salte storme, der sprøjtede saltvand over gærderne. Lige overfor huset, langt ude i Kanalen, lå det kendte fyrskib, og pludselig påkom der ham et vildt ønske om, at han i stedet for at være en berømt kunstner kunne bo her som en ukendt, uvidende mand og vinde den smukke vaskepige i det lille hus derhenne.

5. Genoptagelsen finder sted

Da han var vendt tilbage til London, begyndte han ganske mekanisk på sit sædvanlige liv, men egentlig var han slet ikke med. Avices fantom, der nu var blevet til kød og blod, holdt hans sjæl fanget. Han tænkte ikke på andet end den og Avice den Anden, som boede der – indåndende den salte søluft, omgivet af den trolddomsagtige atmosfære fra ruinerne af det tempel, hvor den romerske Venus var blevet dyrket. Selve manglerne hos landsbypigen blev tillokkende for ham, set på afstand.

Intet var ham nu kærere end om eftermiddagen at spadsere ned til værfterne ved Themsen, hvor stenene fra hans fødeøs klipper blev udskibet. Når han betragtede dem, fremkaldte de så mange idéforbindelser, at han næsten glemte, at han var i London.

En eftermiddag, da han kom ud fra et af værfterne, blev hans opmærksomhed tiltrukket af en kvindelig skikkelse på den anden side af vejen, der gik hen imod det sted, han lige kom fra. Hun var noget lille, slank og yndefuld; hendes dragt alene ville have været tilstrækkelig til at fange hans blik, den var simpel, landlig og malerisk; men, hvad der mere end alt andet optog ham, var hendes stærke lighed med Avice Caro den Yngre – Ann Avice, som hun havde sagt, hun blev kaldt.

Inden hun var kommet en hundrede alen fra ham, var han vis på, at det virkelig var Avice, og det forekom ham i den underlige sindsstemning, han var i, at den tabte og fundne Avice væsentligt var én og den samme. Deres ydre lighed – der rimeligvis hidrørte fra slægtskabet imellem den ældre og

hendes mand – bidrog til at nære denne fantasi. Han vendte hastigt om og opdagede hurtigt igen den unge pige imellem de andre fodgængere. Hun fortsatte sin vej til værftet, hvor hun spørgende så sig om et par sekunder, som om hun var ukendt på stedet, åbnede porten og forsvandt.

Pierston gik også hen til den og trådte ind. Hun var kommet over til landingsstedet, hvor der lå et klodset skib fortøjet. Da han kom nærmere, opdagede han, at hun var i samtale med skipperen og en ældre kvinde – begge kom lige fra oolith-øen, hvad man øjeblikkelig kunne høre på deres accent. Pierston betænkte sig ikke på at give sig til kende som en indfødt, da den brudte forlovelse mellem Avices moder og ham selv tyve år forinden kun var kendt af få eller ingen af de dalevende. Den unge pige genkendte ham og med sin alders ligefremme oprigtighed tog hun venligt imod ham.

"Det er kaptajn Kibbs," sagde hun forklarende. "Og dette er mrs. Kibbs. Vi er taget med hertil for at få sejlturen og skal hjem igen på onsdag."

"Ja så. Og hvor opholder De Dem?"

"Her – ombord."

"Hvad, bor De helt og holdent på skibet?"

"Bevares vel, sir," udbrød mrs. Kibbs, "jeg turde ikke for aldrig det sætte mine fødder mellem disse her 'kimberlins' ved aftenstid, og selv om dagen, når jeg vover mig ud på gaderne, glemmer jeg, hvor mange gange jeg skal dreje til højre og til venstre for at komme tilbage til Jobs fartøj – gør jeg ikke, Job?"

Skipperen nikkede bekræftende.

"Der er sikrere i land end ombord," sagde Pierston, "især i Kanalen med denne vind og de tunge stenblokke."

"Åh," sagde kaptajn Kibbs, efter at have vendt skråen i munden, "hvad vinden angår, så er der ingen synderlig fare på denne tid af året. Det er de store oceandampere, der er værst for sådanne fartøjer som vort. Kommer man på deres vej, så går man lige til bunds – skåret midt over, og de lægger aldrig bi for at hale ens krop op, og ingen er der, som kan fortælle om det."

Pierston vendte sig om til Avice, han syntes, han havde så meget at sige hende; men hans tunge var som bundet. Til sidst bemærkede han blot: "Tager De samme vej tilbage, Avice?"

"Ja, sir."

"Vær endelig forsigtig på søen."

"Ja, det skal jeg nok."

"Jeg vil håbe, jeg snart igen får Dem at se – og kan tale med Dem."

"Det håber jeg også, sir."

Han kunne ikke komme videre, og efter en lille stunds forløb gik han, idet han mere end nogensinde tænkte på Avice.

Den næste dag fulgte han dem i ånden ned ad floden, og om onsdagen udmalede han sig, hvorledes de sejlede ud på det åbne hav. Den nat tænkte han på det lille fartøj under boven på de uhyre dampskibe, ude af stand til at give sig til kende, og Avice, der nu var blevet ham usigelig kær, sovende i sin lille køje, udsat for tusinde tilfældige katastrofer.

Ærlig iagttagelse sagde ham, at denne Avice, der var smukkere end moderen i ansigt og form, stod under hende i ånd og forstand. Og dog brændte den kærlighed, som den første aldrig kunne vække hos ham, nu til hans store skræk for datteren. Han begyndte at have bange anelser om et eller andet

underligt puds, som hans omvandrende ideal eller snarere den lunefulde gudinde, som skjulte sig bag dette, ville spille ham.

En gigantisk satire på hans nymfes forvandlinger i de sidste tyve år syntes at vise sig i det fjerne. En opgivelse af den dannede, fornemme mrs. Pine-Avon for den lille vaskepige under tiltrækningen af en eller anden mystisk magnet, som ikke havde noget med fornuften at gøre – det var satirens form.

Men der var en hensynsløs glæde i at overse dette og overgive sig på nåde og unåde.

Ved at tænke over, hvorledes han bedst skulle gøre dette, huskede Pierston på, at Sylvania Castle plejede at blive lejet møbleret ud i sommertiden. En ensom drømmer som han, hvis fornødenheder alle lå i en kunstnerisk og ideel retning, fordrede ikke så store bekvemmeligheder, som denne bolig frembød, men det var beliggenheden, det kom an på, og udgifterne ved et par måneders ophold der ville ikke genere ham. Et brev til agenten blev afsendt samme aften, og få dage efter var Jocelyn midlertidig besidder af et hus, hvis indre han ikke havde set siden sin barndom og dengang betragtet som bolig for uhyggelige ånder.

6. Fremtiden skinner ind i nutiden

Det var aften på den dag, da Pierston var kommet til Sylvania Castle, en almindelig herregård på brinken af klipperne, og han var gået igennem værelserne ud på plænen og ind i elmeplantagen, som på denne ø med sine træløse klipper gav indelukket en enestående karakter. I navn, natur og omgivelser dannede ejendommen indenfor det omgivende stengærde en fuldstændig modsætning til alt andet i dens nærhed. For at finde andre træer imellem Pebblebank og Beal måtte man grave dybt ned under stenlagene, hvor en fyrreskov lå som forsteninger, alle med toppene i én retning, blæst om i en storm i den sekundære geologiske periode.

Da mørket var faldet på, gik han ubemærket ud; for de to tjenestefolk, der skulle passe huset, var i deres egne værelser. Igennem en hulvej, som grenene med de store knopper hang ned over, nærmede han sig et tomt havehus, der stod ved det ydre gærde, og fra hvis vindue man kunne se de nærmeste småhuse. Iblandt disse var Avices hus.

Han havde valgt dette øjeblik til sin spejden, fordi han vidste, at landsbyfolkene ikke forhastede sig med at rulle gardinerne ned om aftenen. Og ganske, som han havde tænkt sig, var den unge piges stue synlig for ham, oplyst af skinnet fra hendes lampe.

En dump lyd hørtes nu og da der ovre fra. Hun strøg et stykke linned på et uldent bordtæppe, og den øvrige vask hang på et stativ ved ilden. Hendes ansigt havde været blegt, da han mødte hende, men nu var det varmt og rødt af anstrengelse og heden fra ovnen. Dog var der en fuldstændig lidenskabsløs ro

over det, der gav hendes profil lighed med et Minervahoved. Da hun så op, syntes hendes træk at eje al den sjælefylde, der havde karakteriseret moderens og var en ægte afspejling af den ånd, der boede i hende. Kunne det være muligt, at de her bedrog ham? Han havde truffet mange sådanne eksempler på arvelig vedholdenhed, uden at de egenskaber, ansigtet tydede på, var til stede. Han håbede uvilkårligt, at dette ikke helt måtte vær tilfældet.

Der var ikke så mange møbler i værelset, som da han sidst så det. Buffeten, hvor porcelænet tidligere var gemt, havde veget pladsen for et simpelt skab. Det høje, gamle egetræs stueur var blevet erstattet af et ganske simpelt ur med en hvid skive. Hvad disse forandringer betød, forstod han, men i stedet for at gøre ham sørgmodig, opmuntrede de ham, da de viste ham, hvorledes hendes trang muligvis kunne bringe dem sammen.

Da han havde opslået sin bolig i hendes nærhed for længere tid, havde han ingen hast med at trænge ind til hende, og gik derfor atter tilbage til sin bolig. At denne unge piges skikkelse virkelig var dømt til at være legemliggørelsen af det gamle forførende drømmebillede, tvivlede han næsten ikke mere om.

Han følte sig urolig over dette – der var noget abnormt i det. Hans tidligere passioner havde der altid været en vis sundhed over. Idealet havde sjældent påtaget sig en form, der, imens den bedårede hans sjæl, samtidig forfærdede hans forstand. Der var måske foregået en forandring.

Det var smukt vejr den næste morgen. Da han gik hen til havelågen, så han Avice komme hen imod slottet med en stor oval kurv, som der lå et hvidt stykke tøj over. Hun bar den hen til bagdøren. Naturligvis vaskede hun for ham, det havde han

slet ikke tænkt på! I morgensolen så hun mere ud som en sylfide end som en vaskepige; han kunne ikke lade være at tænke på, at hendes spinkle skikkelse egnede sig lige så lidt til denne beskæftigelse som hendes moders havde gjort.

Men når alt kom til alt, var det ikke vaskepigen, han så i hende. Ud af hende strålede det mere virkelige, alt gennemtrængende væsen, som han kendte så godt! Skikkelsen, der tjente det, var med alle sine fejl ikke mere for ham end pæle og rammer i et fyrværkeri.

Hun forlod slottet og gik hjem ad en sti, han ikke kendte, som hun rimeligvis havde valgt, fordi hun så ham stå i haven. Det havde ikke noget at betyde, da hun ikke kendte synderligt til ham; men det var dog en ny erfaring for ham, at hun søgte at undgå ham. Han havde ikke lejlighed til at studere hende i afstand, men fandt på et påskud til at komme ansigt til ansigt med hende, idet han lod som om han havde noget at udsætte på sit linned og bad om, at der måtte blive sendt bud efter vaskepigen.

"Hun er så ung, det stakkels lille skind," sagde stuepigen undskyldende. "Og siden moderens død har hun ondt ved at holde sig oven vande. Derfor er vi lidt overbærende med hende. Men jeg skal nok sige det til hende, sir."

"Jeg vil selv tale med hende. Send hende ind, når hun kommer," sagde Pierston.

Som følge deraf blev der en morgen, da han sad og læste en kritik over sit sidste arbejde, meldt ham, at hun var ude i forhallen. Han gik ud til hende.

"Hvad vasken angår," sagde han stift, "er jeg meget nøjeregnende, jeg ønsker ikke, at der skal bruges noget

kridtpræparat."

"Jeg vidste slet ikke af, at man brugte sådan noget," svarede den unge pige i en forskrækket tone og så frygtsomt på ham.

"Det er godt. Og så blive knapperne også ødelagt ved rulningen."

"Jeg har ingen rulle, sir," mumlede hun.

"Ah, det er godt. Jeg kan heller ikke lide for meget borax i stivelsen."

"Det kommer jeg slet ikke i," svarede Avice i samme ængstelige tone, "jeg har aldrig før hørt det navn."

"Ja så!"

Under denne samtale tænkte Pierston kun på hende selv. Han kunne ikke få fat på hendes individuelle karakter på grund af hendes forvirrende lighed med en kvinde, han for sent havde lært at kende. Han så i hende alt, hvad han mindedes hos den anden, og tilslørede alt det, der ikke harmonerede med hans følelse af en sjælevandring.

Den unge pige lod ikke til at tænke på andet end sit arbejde. Hun havde besvaret hans spørgsmål, og alt andet var hende ligegyldigt.

"Jeg har kendt Deres moder, Avice," sagde han, "De husker nok, at jeg har fortalt Dem det."

"Ja."

"Nuvel – jeg har lejet dette hus i nogle måneder, og De kan være mig til stor nytte. Bor De endnu her lige udenfor?"

"Ja sir," svarede hun roligt.

Derpå vendte hun sig stille om for at gå. Der var noget så underligt for ham i at se denne skikkelse, hvis hjerte en gang havde banket, når han nærmede sig, der ikke mange alen fra

dette sted havde slynget armene om hans hals og givet ham et kys, foragtet i sin friskhed, men i den senere tid følt som det dyrebareste i hans liv, nu forlade ham så ligegyldigt. Hvorfor vendte denne nøjagtige kopi af moderen sig så koldt fra ham?

"Så vidt jeg erindrer, var Deres moder en forfinet og dannet kvinde?"

"Det var hun, sir, alle er enige om det."

"Jeg vil håbe, De ligner hende."

Hun rystede skælmsk på hovedet og gjorde mine til at gå.

"Oh, et endnu, Avice. Jeg har ikke taget meget linned med mig, så De må komme her hver dag."

"Meget vel, sir."

"De må ikke glemme det."

"Åh nej."

Dermed lod han hende gå. Han var en mand fra byen og hun en jævn øboer; men det var ikke lykkedes ham trods hans tilnærmelse at gøre indtryk på hende. Det var monstrøst, at en ung pige, der personliggjorde hans ømmeste erindringer, skulle være så utilgængelig. Måske skylden lå hos ham? Det kunne være, at Avice skjulte sin lidenskab under ligegyldighedens maske, fordi han var så mange år ældre end hun.

Herved kom han til den egentlige pointe. I sit hjerte var han ikke en dag ældre, end da han havde friet til hendes moder. Skønt han gik frem i alder og anseelse, stod hans følelser stille.

Når han så sine jævnaldrende, af hvilke mange havde været alt andet end begavede folk, nu for længe siden stå som mestre i den kunst at befolke hjem, skoler og kollegier og som adepter i at give brude bort – hvor misundte han dem så ikke, at de, som det så ud til, kunne være så optaget af deres handel, politik, glas

og piber. De var kommet forbi lidenskabens forvirrende strømme og befandt sig i den filosofiske middelalders smule vande, mens han, deres samtidige, blev kastet som et stykke kork hid og did på enhver fantasis bølgetop.

Avice var gået, og han så hende ikke mere den dag. Da han ikke kunne besøge hende, var hun lige så utilgængelig for ham, som om hun var indesluttet i det militære kastel oppe på klippen over dem.

Om aftenen gik han ned ad vejen til den "røde konges slot", hvis alder skrev sig fra en langt tidligere periode end det, hvori han boede. Under klippen, det stod på, lå uhyre stenblokke, som havde løsrevet sig fra den, og i adskillige af dem var der indskåret navne og forbogstaver. Han kendte godt dette sted, og ved at søge i det svage måneskær, fandt han et par navne, han selv som dreng havde skåret. Det var "*Avice*" og "*Jocelyn*". Bogstaverne var nu næsten afslidte af vind og vejr. Men tæt ved stod ganske frisk skåret: "*Ann Avice*" parret med navnet "*Isak*". De kunne ikke have stået der mere end to eller tre år, og denne "Ann Avice" var rimeligvis Avice den Anden. Hvem var Isak? Uden tvivl en eller anden drengebeundrer fra hendes barndomstid.

Han gik tilbage og kom forbi Caroernes hus. Et lysskær inde i værelset viste ham, at den genoplivede Avice var inde bag rullegardinet.

Når som helst hun uventet kom til slottet, fo'r han op, og hans ro var borte. Det var ikke så meget hendes nærværelse, der gjorde det, som den nye sindstilstand, der forekom ham ildevarslende. Hvorimod selv det mest uventede møde med ham ikke fremkaldte mindste bevægelse hos hende; for hende

var han ikke mere end en statue, hvorimod hun for ham var en tiltagende ild.

En rædsel greb undertiden billedhuggeren, når hans modnere erfaring viste ham, hvor ufornuftig denne bedårelse var; angstens sved kunne springe frem på hans pande derved. Hvad, om han nu til sidst var fordømt til at gøre bod for sin tidligere flygtighed ved med skæbnesvanger troskab at være fængslet til en genstand, som hans forstand foragtede? En nat drømte han, at det var den ondskabsfulde Afrodite selv, der skjulte sig bag det unge ansigt og smilede spottende til ham.

7. Det nye sætter sig fast

Et par morgener senere stod han og så gennem et vindue ud over en skyggefuld del af haven. Døren under ham åbnedes, og en skikkelse kom trippende ud. Hun gik hen til det sted, hvor gartneren arbejdede, og kom lidt efter tilbage med noget grønt i hver hånd. Det var Avice; hendes mørke hår var nu dækket af en net kappe. Hun kom nok så fornøjet gående, idet hendes tanker var langt fra ham.

Hvordan hun pludselig var kommet til at opholde sig i hans eget hus, kunne han ikke forstå, for han huskede på, at tjenestefolkene havde fået fri hele dagen for at være til stede ved en revue af yeomen ved kurstedet på den anden side af bugten, da de havde lovet at skaffe en midlertidig substitut. Det var tydeligt, at deres valg var faldet på Avice, og han glædede sig over, at de havde tænkt sig hans fornødenheder så ringe, at han kunne hjælpe sig med hende.

Ånden, som hun forekom ham, bragte hans frokost ind i stuen, hvor han sad og skrev, og han så hende dække bordet. Hun gik hen til vinduet for at ordne et rullegardin, der var trukket skævt op, og han så derved hendes profil. Den var ikke ulig en af de tre gudinder i "Paris' Dom" af Rubens. Det var *en face*, ligheden med moderen var mest påfaldende.

"Har De lavet alt dette, Avice?" spurgte han, idet han rev sig ud af sine drømmerier.

Hun vendte sig om, smilede og sagde sagte: "Ja, sir."

Hvor kendte han ikke godt disse hvide tænder. I de to midterste fortænders stilling var der en lille uregelmæssighed. Ingen fremmed, lige så lidt som han selv, ville have lagt mærke

til det, hvis han ikke havde kendt det fra moderens mund og set efter det her. Sidste gang, han så det, var da Avice den Første smilede til ham ved deres afsked.

Den næste morgen hørte han hende gennem husets tynde gulv i samtale med de andre tjenestefolk. Da han nu ganske havde overgivet sig til den overnaturlige magt, han vidste, han ikke kunne modstå, følte han sig tiltrukket ved kadencerne i hendes stemme; undertiden sank den ned til en melodisk, skælmsk hvisken, den landlige ensformighed forsvandt, og sjæl og hjerte – eller hvad der lød således – klang igennem. Hun kunne sige enkelte stavelser i én tone og ende sin sætning i en blød modulation opad, så atter nedad og derpå igen i hendes egen tone. Lydbølgerne var lige så kunstneriske som de skønhedslinjer, han trak med sin pensel.

Hvad samtalen drejede sig om, var ham ligegyldigt, det angik ikke ham. Han gjorde sig særligt umage for kun at opfange klangen af stemmen uden at forstå ordene. Til tonerne havde han en ret, men ikke til ytringerne. Efterhånden kunne han ikke leve uden denne lyd.

En søndag aften opdagede han, at hun gik til kirke. Han fulgte efter hende ad den åbne vej, idet han holdt blikket fæstet på den lille hat med hanefjerene, som om det var en stjerne, der lyste for ham. Da hun var gået indenfor, lagde Pierston mærke til, hvor hun satte sig, og tog plads bagved hende.

Imens han var optaget af at studere hendes øre og formen af hendes hvide nakke, blev han sig pludselig bevidst, at der sad en dame noget længere fremme i gangen, hvis dragt, skønt sort og af et meget fordringsløst snit, snarere tydede på London end dette *ultima Thule*. I sin nysgerrighed glemte han for et øjeblik

Avice. Damen drejede hovedet lidt, og selv om hun var ualmindelig tæt tilsløret, mente han dog at genkende Nichola Pine-Avon.

Hvorfor mon hun var her? Pierston spurgte sig selv, om det virkelig kunne være hende.

Ved slutningen af gudstjenesten var hans opmærksomhed igen i den grad koncentreret på Avice, at han i det kritiske øjeblik, da menigheden forlod kirken, glemte den mysteriøse dame og siden opdagede, at hun måtte være gået ud af en sidedør. Hvis det virkelig var mrs. Pine-Avon, antog han, at hun boede på et af kvarterets hoteller på den anden side af bugten og havde, hvad der var meget almindeligt, foretaget en aftenkøretur til øen. For øjeblikket fik han imidlertid ingen oplysning om det og søgte den heller ikke.

Da han kom udenfor, var fyret på Beal Point tændt, og han gik et par skridt hen imod det for at undgå Nichola eller hendes dobbeltgænger og de øvrige kirkegængere. Da han til sidst vendte om, skyndte han sig hen ad den nu ensomme vej for at indhente Avice. Men han så ikke noget til hende og antog, at hun var gået så rask, at han ikke kunne nå hende. Da han var kommet til sin egen låge, standsede han et øjeblik og så, at Avices lille hus endnu var mørkt. Hun var altså ikke kommet hjem.

Han gik tilbage, men kunne ikke finde hende, de eneste mennesker på vejen var et par ægtefolk, hvilket han sluttede sig til, de måtte være, efter mandens ord, skønt han ikke kunne se dem:

"Hvis du ikke var gift med mig, ville du nok have givet mig løbepas. Det er net at høre en kone tale således!"

Bemærkningen berørte ham ubehageligt, og noget efter vendte han atter om. Avices hus var nu oplyst, hun måtte være gået om ad den anden vej. Tilfreds med at vide hende sikkert i ly åbnede han lågen til Sylvania Castle og gik op i sit værelse.

Imod øst var klipperne skarpe og ujævne og udsigten til den modsatte kyst højst malerisk. Når han gik over plænen og igennem en lille sidedør, kunne han komme derud. En solrig morgen, da han sad her, fordybet i tanker, så han en skikkelse nede ved vandet, i færd med at sprede linned ud på den stenede strand.

Jocelyn klatrede derned. Det var, som han formodede, Avice, der var optaget af sin sædvanlige beskæftigelse. Hendes velformede arme, der, skønt spinkle, var fyldige nok til at have små huller ved albuerne, fremhævedes af den blå bomuldskjole, som vinden satte i bevægelse. Han stod tæt ved hende uden at tale. Da trak blæsten et skjorteærme løst fra den sten, som holdt det nede. Pierston bukkede sig og lagde en tungere i dens sted.

"Tak," sagde hun roligt. Hun så op på ham med sine brune øjne og lod til at blive glad ved at se, at det var Pierston, som var hendes hjælper. Hun havde åbenbart været så optaget af sine egne tanker – der efter udtrykket i hendes ansigt syntes at være triste – at hun ikke havde lagt mærke til ham før nu.

Hun vedblev at tale med ham med venlig frejdighed uden hverken at vise iver eller undseelse. Hvad kærlighed angik, da var den så langt fra hendes sind som død og tilintetgørelse.

Da et af lagnerne blev ustyrligt, sagde Jocelyn: "Vil De holde det nede, skal jeg lægge sten på."

Hun gjorde det, og idet han ordnede stenene, kom hans hånd til at berøre hendes.

Det var en lang og smal hånd, lidt fugtig og ru af hendes arbejde. Da han lagde den sidste sten, kom han til at lade den falde noget tungt på hendes fingre.

"Det gør mig inderlig, inderlig ondt," udbrød Jocelyn, "o, jeg var skrabet huden, Avice!" Han greb hendes hånd for at undersøge den skade, han havde gjort.

"Nej, De har ikke, sir!" råbte hun strålende og lod ham uden mindste indvending beholde hånden. "Det var der, jeg i morges rev mig på en knappenål. De gjorde mig ikke den mindste fortræd med stenen."

Hendes kjole var ganske vist blå, men der var en lille sort krepslørssløjfe på hver arm. Han vidste, hvad de havde at betyde og blev vemodig ved det. "Går De ofte hen til Deres moders grav?" spurgte han.

"Ja, sir, det gør jeg. Jeg skal derhen i aften for at vande margueritterne."

Hun var nu færdig med sit arbejde, og de skiltes.

Den aften gik han ved solnedgang ud af havelågen og forbi hendes hus. Gardinerne var ikke rullet ned, og han kunne se hende sidde og sy inde i stuen. Imens han endnu stod der, sprang hun pludselig op, som om hun havde glemt tiden, og tog hatten på. Jocelyn skyndte sig om hjørnet og var halvvejs oppe ad gaden, før han skelnede hendes lille skikkelse bagved sig.

Han ilede forbi de unge karle og piger, som med deres spande hentede vand fra kilderne ved vejen, og gik i retning af kirken. Da solen forsvandt, kastede fyrtårnet atter sine stråler

imod himlen, og i forgrunden hævede den mørke kirke sig. Her lod han hende indhente sig.

"De elskede vel Deres moder inderligt?" sagde Jocelyn.

"Ja, det gjorde jeg, sir, naturligvis gjorde jeg det," svarede den unge pige og trippede så let afsted, at han syntes, han kunne have båret hende på sin hånd.

Pierston følte trang til at sige: "Det samme gjorde jeg," men holdt ikke af at afsløre ting, som hun rimeligvis ingen anelse havde om. Avice faldt i tanker og vedblev:

"Moder havde en sørgelig tid, da hun omtrent var på min alder. Jeg vil håbe, mit liv ikke kommer til at ligne hendes. Hendes kæreste var hende utro, fordi hun ikke ville møde ham en aften, og moder sørgede over det næsten hele sin levetid. Jeg ville ikke have taget mig det så nær i hendes sted. Hun nævnede aldrig hans navn; men det må have været en ond, grusom mand; jeg kan ikke udstå at tænke på ham."

Efter dette kunne han ikke følge hende ind på kirkegården, men gik alene videre til sydsiden af øen. Han var elendig hele natten. Han forudså en skrækkelig hævn.

Hvad havde han gjort for at blive således pint? Efter at hans ideal var flyttet fra Nichola Pine-Avon til fantomet af en død kvinde, som han aldrig havde elsket, imens hun levede, havde det opslået sin bolig i den afdødes levende repræsentant med en vedholdenhed, som den lille, brunøjede piges ligegyldighed kun syntes at forstærke.

Ønskede han virkelig at ægte dette lille pigebarn? Ja, det gjorde han; han vidste det nu. Det var sandt, at alt som han studerede hende, opdagede han flere mangler hos hende foruden hendes utilstrækkelige dannelse. Hans dømmekraft,

hvor forblindet den end var, sagde ham, at hun havde en koldere natur, en mere hverdagsagtig karakter end den velbelæste, livlige, lille Avice den Første. Men tyve år gør en forskel på idealer, og midaldrende mænd ser mere på de fysiske fortrin end på de åndelige. Han betragtede sig i spejlet og var glad ved de indre mangler hos Avice, der tidligere ville have frastødt ham.

Der var en besynderlig forskel i den måde, han betragtede sin nuværende dårskab på og hans kærlighed i ungdomstiden. Nu var der metode i hans galskab, idet han selv vidste, at det var galskab; dengang troede han, at det var klogskab. Når han i de dage opdagede mangler hos den elskede, skyndte han sig at se bort fra dem. Nu afkølede de ham ikke, han vidste, hvorledes han var faren og bøjede sig under det.

8. Hans egne ideer møder ham

Fra sit rummelige slot og dets omgivelser kunne han næsten se enhver bevægelse af hende, der nu for ham var fortidens foryngende ånd.

Blandt andet lagde han mærke til, at hun ofte var ængstelig i regnvejr. Når der efter en våd dag viste sig en gylden stribe på himlen og over bygningen, blev hendes væsen muntert og hendes gang let.

Dette var ham en gåde, og han opdagede, at når han bestræbte sig for at møde hende på sådanne tider, tøede hun op. En aften, da hun havde forladt sit lille hus og var trippet afsted henimod den lille flække under klipperne, gik han samme tur og besluttede at vente på hende ved landevejen, der lå imellem den og de østlige stenbrud.

Han nåede toppen af den gamle vej, hvor den pludselig skrånede ned til Street of Wells; men hun kom ikke til syne. Derpå vendte han om og slentrede langsomt tilbage, til han næsten havde nået sin egen bolig. Så vendte han atter om og gik i den mørke aften frem og tilbage mod den høje, bare skrænt, imens stjernerne skinnede over ham og fyrskibet lyste ude på søen.

Han gik på denne vilde top, indtil han satte sig træt og modløs – indtil han syntes at høre i blæsten slyngekasternes sten snurre forbi sig og stemmerne af de indtrængende voldsmænd, som dræbte dem og ægtede deres hustruer og døtre, af hvilke forenede racer Avice var den sidste blomst.

Men endnu kom hun ikke, det var mere end tåbeligt at vente, og dog kunne han ikke lade være. Til sidst skimtede han en lille

prik af en skikkelse, som han vidste måtte være hende.

Men pludselig var hun forsvundet. Han så sig om, men ingen steder kunne han øjne hende. På den ene side af vejen var der en lav mur, men hun kunne umuligt komme bag ved den uden stort besvær. Han vendte sig atter om, og nu så han hende længere henne på vejen.

Jocelyn skyndte sig efter hende, og da hun opdagede ham, standsede hun. Idet han nåede derhen, så han, at hun rystede let som af undertrykt latter.

"Hvad skal dog det betyde, min kære pige?" spurgte han.

Imod sin vilje kom hun til at le højt, idet hun halvt vendte sig bort og sagde: "Da De fulgte efter mig til flækken for et par timer siden, fik jeg øje på Dem ved at se mig om og smuttede om bag en sten! De gik forbi og strejfede min kjole uden at se mig og da jeg på hjemvejen igen opdagede Dem her, krøb jeg over muren og løb forbi Dem! Hvis jeg ikke var standset og havde set mig om efter Dem, havde De aldrig fået fat på mig!"

"Hvorfor gjorde De det, De lille skælm?"

"For at De ikke skulle finde mig."

"Det er ikke den rigtige grund. Giv mig en anden, kære Avice," sagde han, idet han vendte sig om og gik hjemad ved siden af hende.

Hun betænkte sig.

"Nå, kom nu ud med sproget," bad han igen.

"Det var, fordi jeg tænkte, at De havde lyst til at blive min kæreste," svarede hun.

"Det var en vild tanke! Men sæt nu, at det var sandt, ville De så have mig?"

"Ikke nu … og ikke engang, hvis De havde spurgt mig noget før om det."

"Hvorfor ikke?"

"Hvis jeg siger Dem det, vil De så love mig ikke at le af mig eller fortælle det til andre?"

"Jeg skal aldrig sige det til noget menneske."

"Godt, så skal De få det at vide," sagde hun helt alvorligt. "Det er fordi jeg bliver ked af mine tilbedere, så snart jeg lærer dem rigtigt at kende. Hvad jeg en stund ser hos en ung mand, forlader ham snart og går over i en anden, og jeg følger efter; men så forsvinder det, jeg beundrer hos ham, og viser sig et nyt sted, og så er jeg med og kan aldrig holde fast ved én. Jeg har allerede elsket *femten*, ja, femten, jeg skammer mig næsten ved at sige det; men jeg forsikrer Dem, sir, jeg kan ikke gøre for det. For *mig* er det naturligvis den samme hele tiden; men jeg kan ikke få fat på ham!" Hun tilføjede ængsteligt: "Men De taler da vel ikke til nogen om det, vel sir? For hvis det blev bekendt, er jeg bange for, at ingen ville synes om mig."

Pierston var stum af forbavselse. Her var denne jævne, udannede unge pige optaget af at forfølge det samme umulige ideal, ganske som han selv havde været det i de sidste tyve år. Hun gjorde det aldeles uvilkårligt, drevet af sin medfødte natur og selv forvirret over dette instinkt. Han kom pludselig i tanker om dets indflydelse på hendes forhold til ham og spurgte med synkende mod:

"Er jeg – en af dem?"

Hun tænkte sig om og svarede:

"Det var De – en uges tid; da jeg første gang så Dem."

"Kun en uge?"

"Så omtrent."

"Hvad kom det af, at Deres fantasibillede forlod min person for at gå andetsteds hen?"

"Nuvel – selv om jeg i begyndelsen fandt Dem smuk og fin –"

"Ja?"

"Syntes jeg dog snart, De var for gammel."

"De er meget oprigtig."

"Men De spurgte mig jo, sir!" udbrød hun.

"Det gjorde jeg; og da jeg har fået svaret, vil jeg ikke længere besvære Dem med mit selskab. Skynd De Dem nu hjem så hurtigt De kan; det er allerede sent."

Da han var kommet et godt stykke fra hende, gik han også hjemad. Denne søgen efter idealet lignede altså en tveægget kniv, der kunne skære til begge sider. At være den søgende var ét, og at høre til et af de legemer, idealet var forsvundet fra, var noget andet, og det var nu blevet hans skæbne i øjeblikket.

Da han var kommet i nærheden af sin egen låge, lugtede han tobak og kunne skelne to skikkelser på sidevejen, der førte forbi Avices dør. De gik imidlertid ikke ind i hendes hus, men vandrede videre hen imod det snævre pas, der førte til den "røde konges slot" og havet. I første øjeblik tænkte han, at det måske var Avice med en uværdig elsker, men et demonstrerende udbrud fra manden underrettede ham om, at det var det samme ægtepar, som han tidligere en gang havde mødt på hjemvejen.

Den næste dag gav han tjenestefolkene en halv fridag for atter igen at få den kønne Avice op på slottet et par timer og rigtigt iagttage hende. Imens hun rullede gardinerne ned ved solnedgang, hørtes en egen fløjten fra et eller andet punkt oppe

på klipperne. Han så, at hun blev lidt rød; men hun vedblev at sysle med sit arbejde, som om hun ikke havde lagt mærke til noget.

Pierston fik pludselig mistanke om, at hun ikke alene *havde haft* femten tilbedere, men at der var én for øjeblikket. Alligevel kunne han jo tage fejl. Tilskyndet af de gamle minder og sin nuværende kærlighed besluttede han at anstrenge sig til det yderste for at gøre hende til sin hustru, hvor dårligt hun end egnede sig til det, og han ville derfor have denne gåde løst. Hvis han blot kunne vinde hende – og hvor kunne en landsbypige afslå et sådant parti? – ville han sende hende i skole en to-tre år, ægte hende, rejse med hende for derved også at danne hende og for øvrigt tage sin chance. Hvad hendes mangel på varmere følelser for ham angik – der stod i en så sørgelig modsætning til hendes afdøde moders kærlighed – så kunne en mand, der var tyve år ældre end sin brud, ikke vente sig mere og måtte lade sig nøje med den glæde at eje en, i hvem en aroma af al fortryllelsen ved hans ungdom og barndomshjem syntes at dvæle.

9. Sammenstillinger

Det var en trist gråvejrs eftermiddag, at Pierston gik op ad den lange, stejle gade eller vej i Street of Wells. På hver side af den stod unge piger med deres krukker ved kilderne, som rislede frem der, og på toppen af klippen hævede kastellets volde sig.

Når man nærmer sig den øverste ende af gaden, ser det ud, som om man ikke kan komme videre for den stejle klippe. Men et øjeblik efter opdager man, at halvøens gamle romerske landevej gør en skarp drejning der og stiger stejlt op til højre. Til venstre er der anlagt en ny opgang næsten lige så stejl som den første. Dette er vejen til fortet.

Pierston havde nået det punkt, hvor vejene deler sig, og standsede for at trække vejret. Inden han drejede om ad den smukke, maleriske vej til højre, så han op ad den uinteressante venstre opstigning til fæstningsværkerne. Et godt stykke oppe hvilede en ung pige sig ved siden af en kurv med vasketøj, og af formen på hendes hat og den byrde, hun havde med sig, genkendte han hende.

Hun så ham ikke, og han skiftede kurs og slog ind på samme vej som hun. Han lagde mærke til, at hun stirrede opad og fulgte retningen af hendes blik. Over dem hævede det grågrønne bjerg sig med sine græsklædte stene, her jævnet med militær kunst. Horisontlinjen var nu og da afbrudt af et skilderhus, der så ud som en lille pind; og tæt ved et af disse krøb en lille rød plet ensformigt frem og tilbage.

Nu gættede han sig til, at hun havde en tilbeder iblandt soldaterne.

Hun vendte hovedet om, så ham og tog sin kurv op for at gå videre. Vejen var så stejl, at man tabte vejret ved at klatre op ad den uden at have noget at bære på: med kurven var det næsten en grusomhed imod hende.

"De kommer aldrig til fortet med den byrde," sagde han. "Giv mig den."

Men det ville hun ikke, og han blev stående og betragtede hende, mens hun arbejdede sig videre; for ham var hun under hans nuværende bedårelse et fortryllende væsen. Men hvad var hun for soldaten? Mindre og mindre så hun ud, mens hun vandrede op ad den stive, matematisk regelmæssige vej, endnu stirrende på soldaten ovenover, ligesom Pierston stirrede på hende. Han kunne akkurat skelne skildvagter på de fremskudte punkter, hun kom fordi; men de lod hende roligt passere, da de kendte hende, og kort efter var hun inde på vindebroen, der førte over det uhyre svælg om fortet, kom også dér forbi skildvagter og forsvandt igennem porten ind i det indre. Pierston kunne nu ikke se skildvagten, og han ærgrede sig ved tanken om, at denne skarlagenrøde rival måske nu mødte hans søde, originale Avices ubeskyttede, forældreløse barn og talte frit med hende; måske var han afløst og ledsagede hende ind, bærende hendes kurv og med sin arm om livet på hende.

"Hvad pokker stirrer du på, som om du var forhekset?"

Pierston vendte hovedet om, og der stod hans gamle ven Somers – endnu som den livsglade ungkarl.

"Jeg kunne svare: Hvad pokker gør du her? hvis jeg ikke var så glad ved at se dig."

Somers sagde, at han var kommet for at få at vide, hvad der holdt hans ben tilbage i en så afsides egn på den tid af året og

samtidig skaffe sig selv lidt frisk luft i lungerne. Pierston bød ham velkommen, og de gik sammen henimod Sylvania Castle.

"Så vidt jeg kunne se, stirrede du efter en køn lille vaskepige med en kurv," fortsatte maleren.

"Ja, det var det kun for dig, men ikke for mig. Bag denne kønne, lille landsbypige skjuler sig i mine øjne alt, hvad der er ønskeligt i denne tilværelse … Jeg er under den forbandelse, Somers, altid at måtte forfølge et fantom, som jeg så i kvinde efter kvinde, mens hun var på afstand, men som forsvandt ved nøjere tilnærmelse, hvilket var slemt nok; men nu består det skrækkelige i, at fantomet ikke forsvinder, men bliver ved at pine mig, selv når jeg er nær nok til at se, hvad det er. Den pige holder mig fast, *selv om* mine øjne er åbne, og *selv om* jeg ser, at jeg er en nar."

Somers betragtede det drømmende udtryk i vennens ansigt, der snarere var tiltaget end aftaget med alderen, men gjorde ikke flere bemærkninger. Da de nåede slottet, så Somers sig om, og Pierston pegede på det lille, gammeldags hus og sagde: "Der bor hun."

"Hvilket romantisk sted! – ligesom hele denne ø. En mand kunne gerne komme til at elske et fugleskræmsel, eller hvad det skulle være, her."

"Men en kvinde ikke. Naturskønhed gør ikke indtryk på dem, selv om de påstår det. Denne unge pige er lige så ustadig som –"

"Du engang var."

"Aldeles – fra dit synspunkt. Hun har oprigtigt sagt mig det. Og det rammer mig hårdt."

Somers standsede overrasket og udbrød: "Det er et underligt spil af skæbnen. Men du har da vel heller ikke i sinde at gifte dig med hende, Pierston?"

"Jo, det har jeg – om det så var i morgen. Hvorfor skulle jeg ikke det? Hvad er berømmelse, navn og samfund for mig – en descendent af vragplyndrere og smuglere ligesom hun. Desuden *ved* jeg, hvad stof hun er af, min dreng, lige til hendes inderste fibre; jeg kender det rene og fuldkomne stenbrud, hun blev hugget af, og det giver én tillid."

"Så vil du også vinde."

Da de sad sammen den aften efter middagsbordet, blev deres rolige samtale afbrudt af den lange, sarte fløjten fra klipperne udenfor. Somers lagde ikke mærke til den, men Pierston gjorde det. Denne fløjten lød bestandig på samme tid om aftenen, når Avice hjalp til i huset.

Han undskyldte sig et øjeblik hos sin gæst og gik ud på den mørke plæne. Han hørte lette fodtrin på grusvejen, og to minutter efter syntes han at se en eller anden firskåren fyr kysse den mund, han næppe selv vovede at se på, så rørende var den i sin unge skønhed.

Da han hørte folk nærme sig, vendte han om og gik ind igen. Den næste dag strejfede Somers om for at finde motiv til et søstykke, og da Pierston gik ud for at opsøge ham, mødte han Avice.

"Så De har en elsker, min frøken," sagde han strengt. Hun indrømmede det. "Men De vil ikke holde fast ved ham," vedblev han.

"Jo, ved *denne* tænker jeg nok," svarede hun i en betydningsfuld tone, som han dog ikke ænsede. "Han har engang forladt mig; men han gør det ikke igen."

"Det må sagtens være en vidunderlig fyr."

"Han er god nok til mig."

"Uden tvivl smuk."

"Smuk nok til mig."

"Så forfinet og respektabel."

"Forfinet og respektabel nok til mig."

Han kunne ikke bringe hende ud af ligevægt og lod hende gå. Den næste dag var det søndag, og da Somers havde valgt sig en plads i den modsatte ende af øen, besluttede Pierston, at han om eftermiddagen ville se Avices elsker. Han så, at hun var ude og gik derfor hen mod fyrtårnet. Da han vendte om, opdagede han på den ensomme vej imellem stenbruddene en ung mand, der så ud til at være stenhugger, med Avice den Anden under armen.

Hun blev rød og skamfuld, da hun mødte hans blik. Manden havde et af de typiske ø-fysiognomier – hans ansigt havde et energisk præg og var halvt dækket af et tæt, kruset, sort skæg. Pierston bildte sig ind at se et glimt af tørt lune ved situationen i hans skarpe, mørke øjne.

Hvis så var, måtte Avice have fortalt ham om Pierstons tilnærmelser. Hvor kunne dog denne unge pige, som han mere for moderens end for hendes egen skyld ville have agtet som sin øjesten, behandle ham så hensynsløst!

Hans ærgrelse var så stor, at han først senere kom til at tænke på, at den mand, hun holdt under armen, ikke var soldat. Hvorfor havde hun da stirret således op på skildvagten? Hun

kunne da ikke så hurtigt have overført sin kærlighed på en anden, eller, hvis han skulle dømme hende fra sit eget standpunkt, så kunne hendes ideal næppe med så kort mellemrum have skiftet skikkelse. Og hvem af dem var det mon, som havde fløjtet efter hende i mørkningen?

Uden at gøre forsøg på at finde Alfred Somers gik Pierston hjemad, mens han mørkt grublede over, at ønsket om at gøre bod imod originalen ved at ægte og berige kopien – der gav hans nye kærlighed en så uvant stadighed – blev hindret af skæbnen.

Ved indkørslen til hans bolig holdt en vogn. Han så straks, at det var et af de fashionable køretøjer fra badestedet på den anden side af bugten, og spekulerede på, hvorfor gæsten ikke var kørt indenfor. Han trådte ind i dagligstuen og fandt der mrs. Pine-Avon.

Ved første blik på hendes yndefulde skikkelse i den elegante dragt forekom hun ham smuk; og da han dernæst så, at hendes ansigt var blegt og bevæget, syntes han tillige, at hun så rørende ud. Hun var i det hele taget aldeles forskellig fra den person, der så koldt havde afskediget ham i dagligstuen i Hamptonshire Square.

"De er naturligvis forbavset over mit besøg," sagde hun i en sagte, indsmigrende tone, og løftede mat sine store øjenlåg, mens han holdt hendes hånd. "Men jeg kunne ikke andet. Jeg ved, at jeg må have fornærmet Dem – ikke sandt? Oh, hvad kan det være, hvad kan have bragt Dem til at rejse bort til denne afsides klippe og bo sammen med barbarer midt under sæsonen i London?"

"De har ikke fornærmet mig, kære mrs. Pine-Avon," sagde han. "Hvor det gør mig ondt, at De kunne tænke det! Men det glæder mig samtidig, at jeg på grund af denne idé har den fornøjelse at se Dem her hos mig."

"Jeg opholder mig i Budmouth-Regis," sagde hun forklarende.

"Så så jeg Dem vist i kirken for et par dage siden?"

En svag rødme dækkede hendes blege kinder, og hun sukkede. Deres øjne mødtes. "Nuvel," sagde hun endelig, "jeg ved ikke, hvorfor jeg ikke skulle være oprigtig. De forstår, hvad jeg mener. Jeg var engang den stærke, nu er jeg den svage. Har jeg voldet Dem smerte i den tid, vi har kendt hinanden, gør det mig ondt, og jeg er villig til at sone fortidens fejl ved – at være mere modtagelig for fornuft i fremtiden."

Det var umuligt, at Jocelyn ikke skulle føle sig draget imod denne tiltalende og engang så uafhængige kvinde, der fra ethvert verdsligt synspunkt var et fortræffeligt parti for ham – ja endog stod højere end ham i alt undtagen formue. Han tog atter hendes hånd og holdt den en stund i sin, mens en svag glæde syntes at gennembæve hende. Men nej – han kunne ikke gå videre. Landsbypigen med sin kokette søndagskjole og lille hat med hanefjer holdt ham fanget. Han slap Nicholas hånd.

"Jeg tager fra Budmouth i morgen," sagde hun. "Derfor syntes jeg, at jeg måtte herop. De har altså ikke vidst, at jeg har været der i pinsen?"

"Nej, det har jeg ikke; ellers ville jeg have besøgt Dem."

"Jeg kunne ikke lide at skrive. Nu ville jeg ønske, jeg havde gjort det."

"Ja, gid De havde, kære mrs. Pine-Avon."

Men det var "Nichola", hun ønskede at være for ham. Da han fulgte hende ud til landaueren, sagde han til hende, at han også snart tog tilbage til byen, og da ville han øjeblikkelig besøge hende. I det samme gik Avice Caro tæt forbi vognen på den anden side henimod sit lille hus. Hun vendte ikke hovedet om og så ikke på parret, de lod til at være aldeles ligegyldige personer for hende.

Pierston blev iskold. Kulden imod Nichola, som synet af den unge pige – ånd, heks, trold, som hun var – førte med sig, kom som en dom. Han vidste godt, hvilken tåbe, han var. Men han var magtesløs overfor denne idealiserende lidenskab. Han brød sig mere om Avices lille finger end mrs. Pine-Avons hele person.

Måske Nichola så det; for hun sagde sørgmodigt: "Nu har jeg gjort, hvad jeg kunne! Jeg følte, at den eneste oprejsning jeg kunne give Dem for min uhøflige opførsel imod Dem i mit hjem, var at komme til Deres og bede Dem om forladelse."

"Det var smukt og ædelt gjort, min dyrebare veninde!" sagde han venligt, men uden begejstring.

De sagde farvel til hinanden, og hun kørte bort; men Pierston så kun Avice nede på vejen og vidste, at han var hjælpeløst i hendes magt. Kirken på øen stod tæt ved det hedenske tempels grundvold, og det var måske netop den kristelige følelse, som udgik fra den, der pinte ham igennem de falske guder, som han havde helliget både sin kunst og sit hjerte. Måske den guddommelige straf for hans afgudsdyrkelse var kommet.

10. Fantomet vil endnu ikke forsvinde

Pierston var ikke nået tilbage til slottet, da Somers og den mand, der bar hans malersager indhentede ham. De gik sammen hen til døren, manden afleverede tingene og fjernede sig, imens de to fortsatte at spadsere lidt op og ned udenfor.

"Jeg mødte en særdeles interessant kvinde på vejen derude," sagde maleren.

"Ah, det er hende! En alf, en sylfide, en sand Psyke!"

"Jeg blev slået ved synet af hende."

"Det beviser skønhedens magt trods den tarveligste forklædning."

"Ja, her passer det dog ikke; for damens dragt var smagfuld og moderne."

"Åh, du mener damen i vognen?"

"Naturligvis. Du tænkte da vel ikke på den kønne, lille landsbypige i huset derovre? Jeg mødte hende ganske vist; men hvad er hun? God nok til at pryde ens maleri, men ikke ens hjem. Denne dame – –"

"Er mrs. Pine-Avon. En stolt og venlig kvinde, der kan gøre, hvad folk uden stolthed aldrig ville nedlade sig til at tænke på. Hun tager fra Budmouth i morgen og kørte herover for at tale med mig. Du ved, hvorledes det engang stod til imellem os? Hun har været meget ædelmodig imod mig, hvad jeg ikke har været imod hende … Det ender uden tvivl med, at hun kaster sig hen til en eller anden person, der ikke er hende værdig."

"Tror du det?" mumlede Somers. Efter en stunds forløb sagde han pludselig: "Jeg kunne selv ønske hende til hustru, hvis hun ville have mig. Jeg blev indtaget i hende ved første øjekast."

"Gid du kunne få hende, Alfred! Hun har længe tænkt på at ombytte den fashionable verden med kunstens. Det er en alvorlig og klog kvinde. Jeg er virkelig bekymret for hende. Jeg tør ikke sige, hun kan vindes – det ville være uædelmodigt af mig. Men prøv på det. Jeg kan med lethed føre jer sammen."

"Jeg vil ægte hende, hvis hun vil!" Med den flegmatiske ro, der var ham egen, tilføjede Somers: "Når man har besluttet at gifte sig, skal man tage den første tiltalende kvinde, man møder. De er alle ens!"

"Godt – du kender hende ikke endnu," svarede Jocelyn, der var villig til at rose, skønt han ikke kunne elske.

"Men det gør du, og jeg vil tage hende på dit ord. Er hun virkelig smuk? Jeg så hende kun flygtigt. Men jeg ved, hun må være det, ellers havde hun ikke fanget dit kritiske blik."

"Du kan stole på mig. Hun ser lige så godt ud nær ved som på afstand."

"Hvilken farve har hendes øjne?"

"Hendes øjne? Jeg tænker ikke synderlig over farver, formen, det er min sag. Men lad mig se – grå, og hendes hår er snarere lyst end mørkebrunt."

"Jeg holder mest af mørkt," henkastede Somers. "Der er så mange lyse modeller blandt de engelske kvinder … Nå, nå, dette er letsindig tale. Hun har gjort indtryk på mig."

Somers var vendt tilbage til byen. Det var en regnfuld dag på den lille halvø, og Pierston gik ikke længere end til havehuset, hvor han satte sig og røg sin cigar. Da dette lå ved gærdet, kunne han nu og da høre tonerne af Avices stemme gennem den åbne dør i hendes lille hus; af tonefaldet i den kunne han

mærke, at der var noget i vejen. Måske tænkte hun på sin elsker eller elskere. Men det sidste kunne ikke være tilfældet; hun var ren og uskyldig, det så man med et halvt øje. Men hvordan forholdt det sig så med de to mænd? Måske var stenhuggeren en slægtning?

Der syntes at vær sandsynlighed for det. Idet han gik ud lidt efter, mødte han en af de rødtrøjer, han lige havde tænkt på. Der sås sjældent soldater på den kant af øen, deres ture gik i reglen i den modsatte retning, og denne mand måtte have en speciel grund til at komme herhen. Pierston betragtede ham nøjere. Han havde et rundt, godmodigt ansigt, sorte øjne, og et par små, sorte moustacher.

Han gik forbi hendes hus, så på døren og vandrede videre ned ad den bugtede vej til klipperne, hvorfra en sti førte til fortet. Han slog imidlertid ikke ind på den, men vendte tilbage ad samme vej, som han var kommet. Det viste sig, at han havde lyst til igen at passere huset. Hun gav dog intet livstegn fra sig, og soldaten forsvandt.

Pierston var ikke vis på, at Avice var indenfor og gik derfor over til det lille hus, hvor han bankede på døren, der stod på klem.

Der kom ingen; da han hørte en sagte bevægelse, gik han ind. Avice sad ganske ene på en lav stol i en mørk krog, som om hun ønskede at skjule sig for de forbigående. Hun så uden bevægelse eller tilsyneladende overraskelse op på ham. Herved opdagede han imidlertid, at hun havde grædt. Ved således første gang at se hende bedrøvet, følte Pierston sig endnu inderligere draget til hende og trådte uden videre nærmere, idet han sagde:

"Avice, min kære pige, er der noget, som har bedrøvet Dem?"

Hun nikkede, og han vedblev: "Fortæl mig det hele. Måske jeg kan hjælpe Dem, hvis jeg får det at vide."

"Jeg kan ikke," mumlede hun. "Bedstemoder Stockwool er ovenpå, og så hører hun det!" Mrs. Stockwool var en gammel kone, der var kommet til at bo hos den unge pige siden moderens død, for at hun ikke skulle være alene.

"Så gå ind med mig i min have. Der har vi det for os selv."

Hun rejste sig, tog hatten på og fulgte ham til døren. Her spurgte hun ham, om gaden var tom, og da han havde forsikret hende om, at den var det, gik hun over i haven med ham.

Der var stille og skyggefuldt derinde, mellem træernes grene sås den nære strand, og bølgernes skvulpen hørtes tydeligt. Nu og da faldt en vanddråbe ned fra træerne; men regnen var ikke stærk nok til at kunne genere dem.

"Lad mig nu høre, hvad det er," sagde han i en trøstende tone. "De kan trygt betro Dem til mig. De ved, jeg var en ven af Deres moder. Det vil sige, jeg kendte hende, og jeg vil også gerne være Deres ven."

Denne erklæring var lidt vovelig, da han nødigt ville have, at hun skulle vide, det var ham, der havde svigtet moderen. Men denne mands navn lod til at være den nuværende Avice ukendt.

"Jeg kan ikke fortælle Dem andet, sir," svarede hun tøvende, "end at det står i forbindelse med min egen ustadighed. Det øvrige er en andens hemmelighed."

"Det gør mig ondt," sagde han.

"Jeg er kommet til at holde af én, jeg ikke burde tænke på, og det vil bringe mig i ulykke. Jeg må se at komme bort herfra!"

"Fra øen mener De?"

"Ja."

Pierston tænkte sig om. Han havde allerede i nogen tid skullet være i London, men han havde stadig opsat sin afrejse, da han ikke kunne løsrive sig fra Avice. Men hvis han kunne komme afsted og tage hende med sig, ville han få lejlighed til at våge over hende, danne og udvikle hende, mens han samtidig befriede hende fra en truende fare. Det var lidt vanskeligt for en enlig mand som han at blive formynder for en ung pige; men det lod sig dog gøre. Han spurgte hende derfor, om hun virkelig havde lyst til at tage bort en lille tid.

"Jeg ville helst blive her," svarede hun. "Men jeg har ikke noget imod at rejse, fordi jeg tror, det er min pligt."

"Kunne De lide at komme til London?"

Avice så pludselig helt opmuntret ud og spurgte: "Hvorledes skulle det gå til?"

"Jeg har tænkt på, at De kunne komme i tjeneste hos mig. Jeg har lejet en ny lejlighed med et stort atelier. Der har jeg to tjenestepiger, og da min tjener har fået en lille ferie, kunne De måske hjælpe dem et par måneder."

"Kan det være til nytte, at jeg polerer møbler? Det er noget, jeg forstår mig på."

"Jeg har ikke så mange møbler, der trænger til det. Men De kan rense mit atelier for gips, ler og stenfliser og hjælpe mig, når jeg modellerer, og De kan støve alle mine mislykkede Venusfigurer af, og hænder, hoveder, fødder, ben og andre genstande."

Hun blev ganske forbavset over denne nye virksomhed; men den interesserede hende.

"Kun for en tid?" sagde hun.

"Kun for en tid, så kort eller så lang, som De selv ønsker."

Den rolige måde, hvorpå Avice, da den første overraskelse havde sat sig, talte om det arrangement, han havde foreslået, burde have vist ham, hvor langt hun var fra at føle andet end venskab og muligvis taknemmelighed mod ham. Og dog var forskellen i deres alder ikke så enorm, at han derfor behøvede at opgive håbet om at danne hende efter sit hoved og vinde hende. Hvad der havde fået hende til at græde, ville hun ikke gå nærmere ind på.

Hun behøvede ikke lange forberedelser og lod til at være ivrig efter at komme bort, uden at et eneste menneske fik noget at vide om det. Hvorfor hun, hvis hun virkelig var forelsket, havde sådant hastværk med at forlade øen, kunne han ikke forstå.

Men han tog sig vel i agt for at kompromittere en ung pige, som han elskede og beskyttede. Derfor lod han hende rejse alene derfra og ventede hende ved en senere station, hvor han hilste på hende og tog plads i kupeen ved siden af hende, glad ved tanken om for første gang at kunne tage vare på en, der bar det navn, som så tidligt var kommet i forbindelse med hans eget, og have udsigt til at gøre den gamle uret god og udsone fortidens brøde.

11. Billedet holdes fast

Det var mørkt, da drosken holdt foran det hus, hvor Pierston havde lejet en etage – noget der dengang ikke var så almindeligt som nu. Pierston gik op i forvejen og lod Avice hjælpe portneren med rejsetøjet, der skulle bringes op. Til sin forbavselse fandt han alt stille og tyst, og da han lukkede op med sin egen nøgle, så han, at der var mørkt i alle værelserne. Han gik atter ned i forhallen, hvor Avice stod rådvild ved siden af bagagen, mens portneren var ude hos kusken.

"Ved De, hvor mine tjenestefolk er henne?" spurgte Jocelyn.

"Hvad – er de der ikke, sir? Ah, så er min anelse dog sand! De skulle vel ikke tilfældigvis have ladet være at låse Deres vinkælder af?"

Pierston tænkte sig om. Det forekom ham, at han havde givet den ældre pige nøglen, da han mente, han kunne stole på hende, og kælderen tilmed ikke var videre vel forsynet.

"Ah, så er det rigtigt! Hun har været så underlig i de sidste par uger, sir. Hun har givet mig ren ravgal besked igennem talerøret og så forlangt det ene og så det andet, indtil vi slet ikke mere kunne tage notits af det. Jeg så dem begge to gå ud i aftes; måske tager de sig en ferie eller bliver borte med det samme! Havde de blot skrevet, sir, skulle jeg have sørget for at få lejligheden i stand, tilmed da De ingen tjener har for øjeblikket!"

Da Pierston nærmere undersøgte forholdene, fandt han, at kælderdøren stod åben; der stod nogle tømte flasker, og adskillige var helt forsvundet. Alle andre genstande i huset lod

dog til at være urørte. Brevet til pigen lå i brevkassen, hvor postbuddet havde stukket det ind.

Imidlertid var tøjet kommet op i elevatoren, og Avice stod som et andet stykke rejsegods ved døren med portneren bagved sig, der tilbød sin hjælp.

"Hør, Avice," sagde billedhuggeren, "hvad skal vi nu gøre? Det er en net historie!"

Avice vidste ikke noget, for hun fandt på den lyse idé, at hun kunne tænde op.

"Tænde op? – Javel ... Mon vi kan finde ud af det? Dette er et underligt og uheldigt sammentræf," mumlede han. "Godt – tænd så op."

"Er det køkkenet, sir, der sådan går ud i et med stuerne?"

"Ja."

"Så tænker jeg nok, at jeg kan gøre alt, hvad her behøves, i alt fald foreløbig, indtil De kan få hjælp, sir. Når jeg blot vidste, hvor brændet er. Det er ikke så stort et hus, som jeg havde troet."

"Det er rigtigt, tab ikke modet," sagde han med et kærligt smil. "Nu spiser jeg ude i aften, og så kan De og portnerkonen dernede ordne det hele så godt som muligt."

Således blev det, og på den måde var hun optaget i hans hus. Da han havde en stærk følelse af, at der lurede en eller anden fare på hende i hjemmet, besluttede han ikke at sende hende tilbage, før elskeren eller elskerne, der syntes at besvære hende, var blevet afkølet. I sin omhu for hende var han villig til at tage risikoen for denne handling på sig.

Det var en dobbelt ensomhed; for selv om Pierston og Avice var de to eneste mennesker i hele lejligheden, holdt de ikke hinanden med selskab, da han nu, skønt han havde lejlighed til at nærme sig hende, lige så samvittighedsfuldt afholdt sig fra det, som han tidligere havde været ivrig for at søge hende, dengang han ingen anledning havde. De talte sjældent sammen, da han som oftest skrev sine ordrer til hende på små stumper papir, som han stillede, så hun kunne se dem. Det var ikke uden smerte, han lagde mærke til, hvor ubevidst hun var om deres isolerede stilling – hvad hun ellers, hvis hun i mindste måde havde gengældt hans følelse, snart ville have opdaget.

I betragtning af, at hun, selv om hun ikke var nogen dyb natur, så dog heller ikke var nogen ganske hverdagsagtig ung pige, lå der noget fortvivlende for ham i den ligefremme måde, hvorpå hun besvarede de venlige bemærkninger, der nu og da imod hans vilje undslap ham, såvel som i hendes opførsel i almindelighed. Når han under et eller andet påskud med hensyn til maden gik over den tavlede entré, der skilte hans værelse fra køkkenet og talte gennem den halvåbne dør til hende, svarede hun: "Ja, sir", eller "Nej, sir", uden at vende blikket bort fra det arbejde, hun havde for.

Under almindelige forhold ville han straks have sørget for at få et par dygtige tjenestefolk; men han vedblev at hjælpe sig med den tarvelige assistance, Avice kunne yde ham. Han havde tillige altid plejet at spise til middag i sin klub. Nu sad han hjemme og lod sig nøje med en smule kotelet eller steg, for at hun ikke skulle klage over, at der var for meget arbejde for én person og forlange at blive sendt hjem. En rengøringskone kom hver anden eller tredje dag. Pierston havde en vis skræk for

hende, fordi han frygtede for, at hun skulle gøre den unge pige opmærksom på den aparte situation. Avice måtte selv kunne se, at der tidligere havde været flere tjenestefolk; men det lod ikke til, at hun spekulerede over grunden til, at hun nu skulle være ene om arbejdet.

Det havde været hans hensigt udelukkende at beskæftige hende med at holde atelieret i orden, men tilfældet havde villet det anderledes. Imidlertid sendte han hende en morgen derind, og da han kort efter selv indfandt sig, fandt han hende beskæftiget med at tørre støv af modellerne og afstøbningerne.

Støvets farve var stadig genstand for hendes forundring. "Det ligner jo lasten i et kulskib fra Budmouth," sagde hun, "og disse lerfolks smukke ansigter er jo helt spoleret af det."

"De bliver jo nok gift med tiden, ikke sandt Avice?" Sagde Pierston, imens han tankefuldt betragtede hende.

"Nogle bliver det og andre ikke," bemærkede hun, imens hun stadig havde travlt med at støve af.

"Det var et sandt ord," sagde han.

Han havde sin nød med at holde sig selv i tømme, især når han sad og betragtede hendes fine profil, den karakteristiske, smukt formede næse, den runde hage og de lange øjenvipper, der næsten hvilede på den bløde kind, når hun flittigt arbejdede. Hvor frugtesløst havde han ikke forsøgt at gengive dette skønne ansigt i ler; han havde vel fået fat på de ydre træk, men tabt noget af det, der var det væsentligste.

Den aften sendte han hende i mørkningen ud efter frimærker, mens han skrev nogle breve, som skulle afsked. Hun havde været borte et kvarters tid, da det pludseligt, idet han

rejste sig fra skrivebordet, faldt ham ind, at han rent havde glemt, hvor fuldstændig fremmed hun var i London.

Det postkontor, han havde sendt hende hen til, lå to eller tre gader derfra, han havde i al korthed givet hende besked, og hun var med største beredvillighed gået. Hvor kunne han dog have været så ubetænksom?

Pierston gik hen til vinduet. Klokken var omtrent ni, og på grund af hendes fraværelse var rullegardinerne ikke nede. Han lukkede glasdøren op og gik ud på altanen. Over pladsen udenfor stod månen stor og rund, og til højre strakte sig en lang gade med en række lygter i perspektiv, deriblandt enkelte blå og røde. Fra et hjørne lød tonerne af et fortepiano, hvorpå der spilledes en march af Rossini. Fodgængerne gik som sorte, skyggeagtige skikkelser frem og tilbage. Over tagene hvilede en let tåge, højere oppe var himlen grønligblå, og stjernerne begyndte at komme frem, skønt der endnu i vest var er svagt dagskær, imod hvilket skorstenene hævede sig.

Op til ham lød en summen af stemmer, vognrullen, hundegøen og en svag fløjten. Den hele støj og larm gav ham et indtryk af, at ingen i denne uhyre masse nogensinde trængte til hvile.

I dette grænseløse menneskehav vandrede hans Avice ene om.

Pierston så på sit ur. Hun havde været en halv time borte. Det var umuligt at kende hende i denne afstand, selv om hun nærmede sig. Han gik ind og tog sin hat, bestemt på at ville ud for at søge hende. Men han kom hele gaden igennem uden at se noget til hende. Der var to eller tre veje, hun fra dette punkt kunne komme til postkontoret ad; på må og få valgte han den

ene, og da han nåede det, fandt han det lukket. Ude af sig selv af ængstelse for hende skyndte han sig tilbage ad samme vej, som han var kommet, og nåede hjemmet, kun for at finde, at hun ikke var der endnu.

Han huskede, at han havde sagt til hende, at hvis hun skulle fare vild, måtte hun vinke ad en cab og køre hjem. Det faldt ham ind, at hun måske gjorde det nu. Han gik atter ud på altanen; den gade, han boede i, var næsten tom, og lygterne stod som soldater, der venter en eller anden procession, som tøver med at komme.

Hans opmærksomhed var fæstet på vognene, og han holdt vejret, hver gang den hule lyd af hestehove nærmede sig husets facade; men altid kørte droskerne forbi. De to lygter på hvert eneste køretøj i det fjerne lyste stærkere og stærkere og syntes at komme henimod ham. Det var sikkert Avice? Nej, atter kun en skuffelse.

Næsten vanvittig af skræk gik han igen ned ad trappen, lukkede sig ud og vandrede henimod den mere centrale del, hvor færdslen endnu vedblev. Inden han kom ud på den støjende hovedgade, så han en lille skikkelse komme gående i ro og mag fra den modsatte side og skyndte sig tværs over for at opdage, at det var hende.

12. En skillemur rejser sig

"Oh, Avice!" udbrød han i en kærlig, bebrejdende tone. "Hvor kunne De dog sådan forskrække mig?"

Hun lod ikke til at ane, at hun havde gjort noget galt, og var aldeles forbavset over hans ængstelse. I sin glæde ved at have hende tilbage, talte han ikke videre om det, førend han pludselig spurgte hende, om hun ikke var træt og ville holde ham under armen.

"Oh nej, sir," forsikrede hun, "jeg er aldeles ikke træt og trænger slet ikke til at støtte mig."

De gik sammen op ad trappen uden at benytte elevatoren, og han lukkede dem ind med sin nøgle. Hun gik ud i køkkenet, og han fulgte efter og satte sig på en stol der.

"Hvor har De været?" spurgte han med et udtryk af næsten vred bekymring. "De burde ikke have været borte i mere end ti minutter."

"Jeg vidste, at der ikke var noget for mig at gøre, og så fik jeg lyst til at se mig lidt om i London," svarede hun naivt. "Da jeg havde fået frimærkerne, gik jeg derfor ud i de fornemme gader, hvor folk spadserer omkring, som om det var dag. Jeg syntes, det var ligesom når vi har marked hjemme, kun langt mere gentilt."

"Oh, Avice, Avice, sådan må De ikke gå omkring. Ved De ikke, at jeg er ansvarlig for Deres sikkerhed? Jeg er – hm – egentlig talt Deres formynder og har både moralsk og retslig forpligtelse til ren og uplettet at aflevere Dem igen til Deres ø. Og dog strejfer De således om ved midnatstid."

"Ja, men jeg er vis på, sir, at det var langt mere respektable folk, der færdedes på gaderne her end hjemme hos os. De var klædt efter den nyeste mode, og der var ingen af dem, det er jeg vis på, som ville have nedværdiget sig til at gøre mig fortræd, og jeg har aldrig hørt noget så høfligt som deres kurmageri."

"Godt; men det må De aldrig oftere gøre. Jeg skal nok engang sige Dem grunden. Hvad er det, De har i hånden?"

"En musefælde. Der er masser af mus i køkkenet – snavsede mus, ikke rene som vore derhjemme – og så faldt det mig ind, at jeg ville prøve på at fange dem. Derfor kom jeg så langt bort, da der ingen butikker var åbne her i nærheden. Nu vil jeg sætte den op."

Hun gav sig straks i færd med dette, og Pierston blev siddende og så på denne operation, der lod til ganske at optage hende. Det var mærkeligt at iagttage, hvor begrænsede hendes interesser var, og hvor lidt blik hun havde for de muligheder, der lå for hende. Havde hun kun været lidt imødekommende, ville han straks have friet, løst kongebrev og ægtet hende på stående fod. Var det muligt, at hun ikke mærkede hans ømhed for hende? Hun kunne næppe være en kvinde, hvis hun ikke gjorde det, og i den ligefremme måde, på hun behandlede ham på og dog samtidig undveg ham, lå der noget ægte kvindeligt.

"Der kan kun være én mus i den," sagde han åndsfraværende.

"Men jeg hører den nok smække sammen om natten, og så kan jeg sætte den op igen."

Han sukkede og forlod hende for at gå til ro, skønt han ikke følte trang til at sove. Senere hen på natten hørte han, muligvis fordi en eller anden mellemdør var blevet stående åben, et klik i fælden. Avice måtte også have hørt det; for næsten straks efter

lød der trin af bare fødder i gangen, som førte til køkkenet. Efter at hun havde været længe nok derude til at stille fælden op igen, fo'r han sammen ved at høre hende skrige. Han sprang ud af sengen, skyndte sig at få noget tøj på og ilede ud.

Avice stod barfodet og indhyllet i et sjal på en stol. Musefælden lå på gulvet, og musen løb omkring i nærheden af den.

"Jeg prøvede på at tage den ud," sagde hun rystende, "og så slap den fra mig!"

Pierston fangede musen, imens hun blev stående på stolen. Da han på ny havde stillet fælden op, fik pludselig hans tilbagetrængte følelser magt over ham, og han udbrød:

"Hvor kan en pige som De kaste sig hen til så tarvelig en fyr som den stenhugger? Hvorfor gør De det?"

Hun var så aldeles optaget af musefangsten, at det varede lidt, før hun forstod ham. "Fordi jeg er en tåbelig pige," svarede hun roligt.

"Hvad, elsker De ham ikke?" spurgte Pierston, idet han forbavset stirrede op på hende, og som hun stod der, ængstelig og forlegen, forekom hun ham at være den selv samme Avice, der havde kysset ham tyve år forinden.

"Det kan ikke nytte at tale om det," sagde hun.

"Så er det soldaten?"

"Ja, selv om jeg aldrig har talt med ham."

"Aldrig talt med soldaten?"

"Aldrig."

"Har den ene eller den anden af dem behandlet Dem slet – været troløs?"

"Nej, på ingen måde."

"Så kan jeg ikke forstå det, og jeg forlanger ikke at få mere at vide, end De selv frivilligt vil fortælle mig. Sig mig nu oprigtigt, hvorledes det har sig, Avice."

"Ikke nu, sir!" sagde hun og vendte sit kønne, lille ansigt med de brune øjne bønfaldende imod ham fra sit høje stade. "I morgen skal De få det alt sammen at vide!"

Han trak sig tilbage til sit eget værelse og lå hensunket i tanker. Et kvarters tid efter, at hun også var gået til ro, hørte Pierston på ny fælden falde til og rejste sig op på albuen for at lytte. Alt var så stille, at han igennem de tynde døre kunne høre musen springe om indenfor ståltrådsgitteret. Men denne gang lød der ingen fodtrin. Da han var søvnløs og urolig, stod han på ny op og gik ud i køkkenet med et lys, tog musen og satte fælden i orden igen. Da han vendte tilbage, lyttede han atter. Han kunne på afstand se døren til Avices værelse, men den betænksomme husholderske havde ikke hørt den anden fangst. Fra værelset lød sagte åndedræt som af et barn.

Han gik ind i sit sovekammer og lagde sig, opfyldt af triste tanker. Hendes mangel på bevidsthed om hans nærhed, synet af det øde køkken og den kolde komfur gav ham en dybere følelse af ensomhed, end han nogensinde før havde kendt.

Det var tåbeligt af ham at nære en så stærk hengivenhed for denne unge pige. Hendes forsvarsløse tilstand, hendes fuldstændige mangel på tanke om, at der kunne lure nogen fare ved, at de var hinanden så nær, dannede et værn for hende, der ikke var mindre stærkt end hendes lighed med moderen. Og dog var netop dette grunden til hans mismod.

Da Pierston den næste morgen så hende, følte han, at der måtte gøres en ende på alt dette. Han sendte Avice ind i

atelieret, skrev til en agent om at skaffe sig et par piger, og gav sig derpå til at arbejde. Avice havde travlt med at ordne alt det, hun havde lov til at røre ved. Det var den unge piges fryd at sysle med modellerne og afstøbningerne, som hun betragtede med vågnende interesse, idet der i hendes sjæl ligesom foregik en kamp for at modtage de skønhedsindtryk, hun anede uden rigtig at kunne få fat på. Den intelligens, moderen havde besiddet, var hos hende blandet med faderens middelmådighed, og en så skarp iagttager som Pierston havde ofte lejlighed til at se, hvorledes de to naturer brødes i hende.

Endelig måtte han give sine følelser luft. Han lagde armen om hende og sagde: "Min kære, søde, lille Avice! Der er noget, jeg vil spørge Dem om, og De aner sikkert, hvad det er! – Jeg ønsker at vide, om De vil gifte Dem med mig og for bestandig blive boende her sammen med mig?"

"Oh, mr. Pierston, det er jo meningsløst!"

"Meningsløst?" udbrød han og trak sig lidt tilbage.

"Ja, sir."

"Hvorfor det? Er jeg for gammel? Forskellen på vor alder er da ikke så urimelig?"

"Ak nej, den ville jeg ikke bryde mig om, det har ikke så stort at sige, når man først er mand og hustru."

Hun kæmpede for at slippe fri, og da hun ved denne bevægelse stødte kejserinde Faustinas hoved ned, søgte han ikke at holde fast på hende. Han så, at hun ikke alene var overrasket, men også lidt forskrækket.

"De har ikke sagt, hvorfor det er meningsløst," bemærkede han bittert.

"Åh, jeg anede ikke, at De tænkte på mig på den måde. Det faldt mig ikke ind! Og så ene, som jeg er her! Hvad skal jeg gøre?"

"Sige ja, min smukke Avice! Så vil vi straks holde bryllup uden at bryde os om andre mennesker."

Hun rystede på hovedet og sagde: "Det kan jeg ikke, sir."

"Det ville dog være godt for Dem. Men De holder måske ikke af mig?"

"Jo, det gør jeg – rigtig meget. Men ikke ganske på den måde. Dog ville jeg nok med tiden være kommet til at elske Dem, hvis –"

"Nuvel, så prøv på det," sagde han med varme. "Deres moder gjorde det."

Ikke så snart var disse ord undsluppet ham, førend Pierston ønskede, at han kunne have taget dem i sig igen. Han havde øjeblikkelig følt, hvilken fare, der lå i dem for ham.

"Elskede moder Dem?" udbrød Avice vantro og stirrede på ham.

"Ja," mumlede han.

"De er da ikke den unge mand, der var troløs imod hende? Han som –"

"Jo, jo! Tal ikke mere om det."

"Som løb bort fra hende?"

"Ja."

"Så kan jeg *aldrig*, aldrig mere holde af Dem! Jeg vidste ikke, det var en gentleman – jeg – jeg – troede –"

"Den gang var jeg ingen gentleman."

"Åh, sir, gå Deres vej! I dette øjeblik kan jeg ikke udholde synet af Dem! Måske kommer jeg til – til at holde af Dem som

før; men –"

"Nej, pokker tage mig, om jeg går!" sagde Pierston ophidset. "Jeg har været oprigtig imod Dem. De skylder mig det samme!"

"Hvad ønsker De at vide?"

"Jeg vil have ren besked om, hvorfor De ikke vil gifte Dem med mig. Hidtil har De kun undgået mig. Tal nu frit ud, jeg er ikke vred."

"Jo, De er."

"Nej, jeg er ikke. Nå, sig mig så grunden."

"Navnet på den er Isak Pierston derhjemme."

"Hvordan det?"

"Jo, han friede til mig og forledte mig til en dag hemmeligt at lade mig vie til sig i kapellet, på trods af at moder ikke syntes om ham, og senere fortrød jeg det også. Så blev vi uenige, og lige før De og jeg rejste til London, tog han bort til Guernsey. Da var det, jeg så soldaten, jeg anede ikke, hvad han hed; men jeg blev forelsket i ham, fordi det så let kommer over mig! Men jeg vidste, det var galt, jeg gjorde mig umage for ikke at tænke på ham og ville ikke se til ham, når han gik forbi. Det voldte mig dog mange tårer, og jeg var meget ulykkelig, da De bad mig tage med til London. Det var mig ligegyldigt, hvad jeg tog mig til, og så rejste jeg."

"Himmel og jord!" udbrød Pierston, og hans blege, bedrøvede ansigt viste, hvilket slag denne meddelelse havde været for ham. "Hvor kunne De dog handle så ubetænksomt? Eller snarere, hvorfor har De ikke for fortalt mig dette tidligere? De er altså for øjeblikket gift med en mand, der er på Guernsey, og som De slet ikke elsker; men i stedet for ham elsker De en soldat, som De ikke har talt med, mens jeg har været lige ved at bringe os

begge i folkemunde, fordi De lod mig elske Dem. De er virkelig en meget slet pige!"

"Nej, jeg er ikke," sagde hun surmulende.

Desuagtet så hun dog bleg og forskrækket ud og løftede ikke øjnene fra gulvet. "Jeg sagde, at det var meningsløst af Dem, at De ville have mig, og selv om jeg ikke havde været gift med den skrækkelige Isak Pierston, kunne jeg ikke have ægtet Dem, efter at De havde fortalt mig, at De var den mand, som løb bort fra min moder."

"Jeg har måttet bøde hårdt for det!" sagde han sørgmodigt. "Folk som jeg trækker altid det korteste strå. Å, Avice – jeg vil kalde Dem kære Avice for Deres moders skyld, ikke for Deres egen – jeg får nu se, hvad jeg kan gøre for at hjælpe Dem ud af den knibe, De utvivlsomt befinder Dem i. Hvorfor kan De ikke elske Deres mand, da De dog nu engang er gift med ham?"

Avice så op på en af statuerne, som om hun ikke selv vidste, hvordan hun skulle gøre rede for sine modstridende følelser.

"Var det den sortskæggede person, jeg så Dem spadsere med en søndag? Han havde samme efternavn som jeg, men jeg tænkte ikke videre over det, da det er så almindeligt der på øen."

"Ja, det var Isak. Det var den aften, vi blev uenige. Han skændte på mig, jeg svarede igen, og den næste dag rejste han."

"Godt, så må De tænke over, hvordan De bedst skal bære Dem ad. For det første synes jeg, De skulle se at få Deres mand hjem."

Hun trak utålmodigt på skulderen og svarede: "Jeg kan ikke lide ham."

"Hvorfor giftede De Dem så med ham?"

"Dengang var det anderledes."

"Å, der er vel kun kommet en kurre på tråden imellem Dem og ham. Jeg vil sætte ham i vej, hvis han vil komme … Er det lille hus endnu Deres eget?"

"Ja, det er. Bedstemoder Stockwool passer det for mig."

"Godt, så tager De straks tilbage dertil, min smukke frue, og venter, til Deres mand indfinder sig og slutter forlig med Dem."

"Jeg vil ikke rejse – jeg ønsker ikke, at han skal komme!" hulkede hun. "Jeg vil hellere blive her eller hvilket som helst andet sted, hvor han ikke er!"

"Det kommer De nok over. Gå nu ind, kære Avice, og gør Dem færdig, så De om en time kan være parat til at møde mig i forhallen."

"Det har jeg ikke lyst til."

"Men jeg siger, De skal!"

Hun indså, at hun måtte adlyde. På den bestemte tid indfandt han sig meget punktligt selv med en vadsæk og en paraply i hånden, hun havde en kasse og nogle pakker. Han gav portneren ordre til at skaffe en droske og hjælpe Avice op i den med hendes sager, hvorpå han selv gik ud, men vedblev at se sig om, indtil vognen nærmede sig. Han gav kusken tegn til at holde, satte sig ind til den forbavsede pige, hvorpå de kørte sammen til jernbanen.

De sad overfor hinanden i en tom kupé, og den kedelige jernbanetur begyndte. Når han nu, efter hvad han havde fået at vide, betragtede hende, undrede han sig over, at han ikke selv havde gættet hendes hemmelighed. Hver gang, hans blik faldt på hende, blev hun mere og mere urolig, og til sidst græd hun.

"Jeg bryder mig slet ikke om at komme tit ham," hulkede hun med dæmpet stemme.

Pierston var næsten lige så ulykkelig som hun. "Hvorfor bragte De Dem selv og mig i en sådan stilling?" sagde han bittert. "Nu kan det ikke nytte at jamre over det. Og desuden ville De jo ikke have mig, selv om De ikke havde været gift med ham."

"Jo, jeg ville, sir!"

"Hvad – ville De? De sagde jo for nylig det modsatte."

"Nu synes jeg bedre om Dem! Jeg kommer til at holde mere og mere af Dem."

Pierston sukkede, for med hensyn til følelser var han ikke meget ældre end hun. Denne mangel i hans udvikling var hans stadige fortvivlelse. En idé, han pludselig fik, opgav han straks som uloyal imod en kvinde, der ved race og tradition næsten måtte betragtes som en slægtning

Der foregik ellers kun lidt imellem de to på denne elendige, uforglemmelige dag. Afrodite, Venus, Freja eller hvem nu kærlighedsgudinden på hans ø kunne have været, straffede ham hårdt; hun var streng imod sine dyrkere, når de fra den efemeriske kærlighed vendte sig til den standhaftige fastholden ved en enkelt. Hvornår skulle dette ende – denne forbandelse, at hans hjerte ikke ældedes som hans øvrige legeme? Måske kun med livet.

Hans første handling, efter at han havde bragt hende hjem, var at gå til kapellet, hvor vielsen var foregået, for at forvisse sig om, at det også forholdt sig rigtigt. Måske nærede han et svagt håb om, at hun alligevel var fri. Der stod imidlertid tydeligt: Isak Pierston, Ann Avice Caro, søn og datter af den og den,

viede på den og den dag, underskrevet at begge de pågældende, præsten og to vidner.

13. Hun indhylles i tåge

En aften først på vinteren, da luften var tør og kold, gik en ensom mand op og ned ad den mørke, smalle vej, som skilte Sylvania Castles have fra Avices lille hus. Det var om dette han kredsede. De andre småhuse der omkring lå i mørke; men fra det øverste vindue i Avices bolig skinnede et lys. Ude på søen sås strålerne fra fyrskibets lanterne.

Imellem klipperne hævede bølgerne sig skinnende med regelmæssige mellemrum, og denne lyd gentoges lige så regelmæssigt fra husets indre, så at det syntes, som om vandets og menneskets suk kun var forskellige ytringer af det samme besværede jordiske væsen – hvilket de også i en vis forstand var.

Pierston – for manden ude på vejen, det var ham – så fra fyret på søen op til lyset i huset og så tilbage igen, imens han gik der. Snart efter lød et svagt barneskrig. Han fo'r sammen, standsede og gik så atter imod vest for at blive stående længe ved omdrejningen af vejen. Da blev den sovende landsbys fred afbrudt ved lyden af lette vognhjul og hestetramp. Pierston gik atter hen til husets indgangsdør og ventede der på vognens komme.

Det var et lille, åbent køretøj, og så snart det holdt, sprang en mand ud. Han bar en bredskygget hat, under hvilken man ikke kunne se andet, end at han havde et sort, tæt klippet skæg.

"De er vel Avices mand?" spurgte billedhuggeren hurtigt.

Manden bekræftede det og tilføjede: "Jeg kom med dampbåden i dag, det var mig umuligt at være her før, da jeg først måtte være færdig med et arbejde i Peter Port, som jeg havde sluttet kontrakt om."

"Godt," sagde Pierston, "Deres komme betyder vel, at De er villig til at forsone Dem med hende?"

"Å ja", svarede manden, "det er vel det bedste."

"Hvis De for alvor gør det, har jeg en god forretning til Dem her på øen i Deres gamle fag."

"Så er jeg villig til det af ganske hjerte," sagde manden. Hans stemme havde et energisk udtryk og viste i det hele taget, at han var tilbøjelig til at gøre alt godt igen.

Kusken blev betalt, og Jocelyn og Isak Pierston – uden tvivl skud af samme stamme på denne ø, hvor familierne giftede sig ind i hinanden, skønt de intet bevis havde for det – gik ind i huset. I dagligstuen, hvor der stod et firkantet bord med en lampe på, var der ingen.

Den kone, der boede sammen med Avice, kom nu ned, og på de to mænds spørgsmål svarede hun, at alt gik godt, men at ingen måtte komme derop foreløbig. Efter at have dækket aftensbordet til dem og sørget for mad og drikke, trak hun sig tilbage, og de satte sig med lampen imellem dem – den unge kones elsker, som ingen ret havde til hende, og den mand, der havde al tænkelig ret, men ikke elskede hende. Imens de nu og da vekslede et par ord, lyttede de efter fodtrinnene ovenover – Pierston med ængstelig opmærksomhed, ikke ganske rolig og koldblodig.

Snart blev de svage barneskrig gentaget, og kort efter kom landsbylægen ned til dem.

"Hvordan har hun det nu?" spurgte Pierston; den mere tavse Ike så kun op og ventede på det svar, der kunne gælde dem begge.

"Godt, ganske bemærkelsesværdigt godt," sagde lægen i en tone, som om det var et svar, han ofte havde givet; og da hans vogn ikke holdt for døren, satte han sig ned og nød nogle forfriskninger med de andre. Efter at han var kørt, viste mrs. Stockwool sig atter og underrettede dem om, at Avice havde fået at vide, at Ike var der.

Stenhuggeren syntes mest tilbøjelig til at blive, hvor han var, og drikke sit krus øl ud; men Pierston lod ham ikke i fred, før han gik ovenpå. Så snart stuen var tom, støttede Pierston albuerne på bordet og skjulte ansigtet i hænderne.

Ike var ikke længe borte. Da han kom ned igen, var der en vis stolt værdighed over ham, som han ikke havde haft før, og han indbød nu Jocelyn med en ejendomsbesidders mine til at gå op med, da hun havde udtalt et ønske om at se ham. Jocelyn steg op ad den krogede, gamle trappe, og ægtemanden blev nedenunder.

Skønt Avice var hvid som de lagner, hun lå på, så hun dog gladere og lykkeligere ud, end han havde ventet, og var tilsyneladende i høj grad oplivet af det lille røde væsen, der lå ved siden af hende.

Hun rakte hånden ud imod ham.

"Jeg tænkte ikke, at der var noget ondt i at se Dem," sagde hun, idet hun kæmpede med sin svaghed, "endskønt det er temmelig tidligt, for at sige Dem, i hvor høj grad jeg er Dem taknemmelig, fordi De har fået mig sammen med Ike igen. Han siger, at han er glad ved at være kommet hjem. De har gjort mig mangen en tjeneste, sir."

Om hun virkelig var glad, eller om hun talte af pligt, gjorde Pierston intet forsøg på at erfare.

Han sagde blot, at han satte pris på hendes taknemmelighed og tilføjede kærligt: "Nu opgiver jeg mit formynderskab over Dem, Avice, om kort tid håber jeg, at Deres mand skal være inde i en solid, lille forretning her på øen."

"Det håber jeg også – for den lilles skyld," sagde hun med et fornøjet suk. "Kunne De ikke – have lyst til at se hende, sir?"

"Barnet? Oh jo … *Deres* barn! De må lade hende døbe Avice."

"Ja – det vil jeg," mumlede hun beredvilligt og drog frygtsomt dynen til side fra barnet. "Jeg håber, De tilgiver mig, sir, fordi jeg fortav mit tankeløse ægteskab."

"Hvis De vil tilgive mig, at jeg har gjort kur til Dem?"

"Ja, det var jo ikke Deres skyld, De vidste jo intet! Jeg ville ønske – –"

Pierston sagde farvel til hende og kyssede hende på hånden. Derpå forlod han hende og det lille væsen, som han engang skulle møde igen under meget forandrede forhold, med tårer i øjnene.

"Her ender den drøm," sagde han.

Hymen syntes i forklædning eller åbenlyst at hjemsøge Pierston med uværdig spot, der mere smagte af Harlekin end af fakkelbæreren. To dage efter at han på den ensomme ø havde taget afsked med den kvinde, han havde elsket så uinteresseret, mødte han i Piccadilly sin ven Somers, der var ualmindelig fin i klæderne og lod til at have meget travlt.

"Min kære ven!" sagde Somers, "hvad mener du! Jeg måtte egentlig ikke fortælle dig det; men pokker tage mig, om jeg kan lade være! Jeg kan lige så godt komme ud med sproget nu som senere."

"Hvad – du skal da ikke ..." begyndte Pierston at gætte.

"Jo. Hvad jeg egentlig uden at tænke over det sagde for et halvt år siden, står jeg nu i begreb med virkelig at gøre. Nichola og jeg begyndte i spøg og endte i alvor. Vi skal have bryllup i næste måned."

3. del

En ung mand, der er blevet tres år

1. Fantomet vender på ny tilbage

Tyve år har spredt deres tåge over de hændelser, der sluttede med genforeningen af den anden Avice og hendes mand; og den klippefulde halvø, der kaldtes en ø, så ganske ud som før, skønt mange af de, der tidligere havde kastet deres daglige skygger over de hvide kalkstene, nu ikke mere forstyrrede det farveløse solskin der.

I øvrigt var der kun ringe forandring. Skibene kom og gik, mejslerne lød i stenbruddene, fyret fra skibet lyste over imod fyret på land, og bølgerne skyllede op imod den stenede strand.

Mænd røg, drak og snakkede sammen, måske med lidt mindre dialekt end i tidligere tid; men én skikkelse var aldrig blevet set på klippen i Kanalen i dette mellemrum, det var billedhuggeren Pierstons, han, som fra først af havde brugt sin mejsel på stenene der.

Han havde opholdt sig en del i udlandet og boede for øjeblikket på et hotel i Rom. Selv om han ikke en eneste gang havde set Avice, siden han skiltes fra hende i det værelse, hvor hun lå med sin førstefødte, havde han dog sørget for nu og da at høre lidt om hende i mellemtiden. På den måde fik han at vide, at kort efter at ægtefolkene var kommet sammen, havde Ike mishandlet hende, indtil heldigvis den forretning, Jocelyn havde hjulpet ham til, begyndte at blomstre, og han blev så optaget af den, at Avice fik lov til at styre huset, som hun ville, uden nogen indblanding fra hans side, hvorved der opnåedes den fred i hjemmet, der er så varig, fordi den hverken udspringer af had eller kærlighed, men af den rene, skære ligegyldighed.

I begyndelsen havde Pierston sendt hende pengesummer privat af frygt for, at hendes mand skulle nægte hende, hvad hun behøvede; men han opdagede snart til sin store lettelse, at en sådan frygt var unødvendig, da den sociale ærgerrighed fik Ike til at opføre sig ganske som en gentleman på øen, og for anstandens skyld havde Avice været rigeligt forsynet med alt, hvad hun behøvede.

En aften kom Pierston under sit ophold i Rom tilbage til sit hotel for at spise til middag efter at have tilbragt en lang tid imellem busterne i Vatikanets lange galleri.

Den ubevidste vane, der er så almindelig for mange mennesker, at efterspore ligheder og uligheder, havde ofte fået ham til at bilde sig ind, at han i den romerske atmosfære, i dens lys, skygger og reflekser fandt noget, der mindede om hans fødeø. Måske det var, at øjet på begge steder for det meste hvilede på sten – at ruinerne i den evige by mindede ham om stenbruddene i de hjemlige klipper.

Denne tanke optog ham, da han satte sig ned ved *table d'hôte*, og han blev forbavset over i det samme at høre en amerikansk herre, der sad lige overfor ham, nævne navnet på hans fødested. Amerikaneren talte med en ven om en dame – en engelsk enke, de havde fornyet deres bekendtskab med et eller andet sted på øerne i Kanalen under en tur, de for nylig havde gjort; tidligere havde de kendt hende som en ung pige, der mange år forinden var kommet med sine forældre til San Francisco. Hendes fader havde dengang været en rig mand, forhenværende stenbrudsejer i England; men han havde indladt sig på store spekulationer og næsten mistet hele sin formue. Jocelyn erfarede yderligere, at datterens navn som enke var mrs.

Leverre, at hun havde en stedsøn og havde været gift med en enkemand fra Jersey, samt at stedsønnen lod til at være en interessant og lovende ung mand.

Det slog Pierston, at disse og andre ytringer stemte mærkværdigt med hans længe tabte Marcias historie. Han følte ikke nogen egentlig trang til at opsøge hende efter næsten to snese års adskillelse; men han havde dog stor lyst til at tale med de fremmede, hvis han kunne få lejlighed til det.

Det var ham ikke muligt at tiltrække sig deres opmærksomhed, da planterne på det store bord skjulte ham for dem. Han ventede derfor til middagen var forbi, og da de fremmede rejste sig, gjorde Pierston det samme.

Han fandt dem dog ikke i salonen og fik at vide, at de var gået ud. Der var ingen udsigt til al indhente dem; men Pierston, der var blevet urolig i sindet ved deres bemærkninger, gik frem og tilbage i den tilstødende Piazza di Spagna i den tanke, at de måske kom tilbage. Gaderne neden under lå i dyb skygge, den øverste del af kirkens facade var overfyldt af et orangefarvet lys, mens aftenens mørke gradvis lagde sig tættere ag tættere over dens lange, brede trappe, hvor folk uafladeligt gik op og ned og i afstanden så ud som kravlende myrer.

Da han kom tilbage til hotellet, hørte han, at amerikanerne kun havde spist til middag der, men boede et andet sted. Han så ikke mere til dem, og ved nøjere eftertanke brød han sig ikke synderligt om det; for hvilken kvinde på jorden, der havde forladt ham på den måde som Marcia og aldrig senere ladet høre fra sig, ville bryde sig om at slutte venskab med ham nu, selv om han gjorde sig den ulejlighed at opsøge hende.

Så meget med hensyn til Marcia. Den anden tråd af hans forbindelse med de gamle slyngekasteres ø blev berørt ved et brev, han modtog fra Avice kort efter, hvori hun meddelte ham, at hendes mand var blevet dræbt i sit eget stenbrud i det forløbne år ved en ulykkelig hændelse; at hun selv havde været syg, og skønt hun nu var rask igen og havde sit gode udkomme, ville hun dog være glad ved at se ham, hvis han nogensinde kom den vej.

Da hun ikke havde skrevet til ham i flere år, måtte der ligge noget andet til grund for dette ønske end erindringen om ham, og dog udelukkede den måde, hun skrev på, al mistanke om, at hun betragtede ham som en gammel elsker, hvis bejlen nu kunne genoptages. Han svarede hende, at det gjorde ham ondt at høre, at hun havde været syg, og at han, når han næste gang kom til England, ganske sikkert ville benytte den første lejlighed, der gaves, til at besøge hende.

Han gjorde mere end det. Hendes anmodning havde genoplivet minderne fra hans gamle hjem, og i stedet for at vente på andre anledninger til at vende tilbage, tog han straks afsted. Omtrent en uge efter stod han ved foden af den velbekendte stejle klippe ved indgangen til øen, hvor husene i afstand få ud som grå duer på et skråt tag.

På toppen af klippen stod han og betragtede den travle færd i stenbruddene, derpå gik han lidt videre og forhørte sig om den ulykkelige hændelse, der havde bortrevet Avices mand, og fik at vide, at skønt hun nu var enke, havde hun mange venner og bekendte, så at det ikke lod til, at hun trængte til ham. I betragtning af, at der ikke var nogen synderlig grund til at besøge hende så hurtigt, vendte han om. Måske, når alt kom til

alt, hendes anmodning kun havde været en øjeblikkelig indskydelse. Da han var steget ned ad klippen og havde nået den modsatte bred, satte han sig i toget, der førte ham langs kysten til badestedet fem miles derfra, hvor han foreløbig havde opslået sin bopæl.

Efter at have opholdt sig der i nogle dage, blev han overrasket ved at få et nyt brev fra Avice, som nåede ham ad en temmelig lang omvej. Deri skrev hun, at hun havde hørt, at han havde været på øen og derfor indbildte sig, at han måtte opholde sig et eller andet sted der i nærheden. Hvorfor havde han ikke besøgt hende, som han dog havde lovet? Hun tænkte stadig på ham og ønskede så inderligt at se ham.

Hele den ængstelige tone i brevet tydede på, at hun virkelig havde noget at sige ham, som hun ikke ville betro papiret. Han undrede sig over, hvad det kunne være, og tog afsted samme eftermiddag.

Avice, som han kun sjældent havde tænkt på i de senere år, begyndte nu atter at få sin gamle magt over ham. Han var sig fuldt bevidst, at der var foregået en stor forandring med ham med hensyn til kvinderne. Tidligere havde individet ikke været andet for ham end den midlertidige bolig for hans ideal, nu viste hans hjerte en tilbøjelighed til en voksende troskab imod den enkelte trods alle hendes mangler, der snarere end at frastøde ham netop forøgede hans ømhed for hende, og denne følelse, om end ædlere og højere end hans tidligere flygtige tilbøjeligheder, var dog mindre bekvem for ham.

Han blev overrasket ved at opdage, at hun for længe siden var flyttet fra det lille hus, hvor hun tidligere havde boet. Som svar på hans spørgsmål blev han henvist netop til det hus, der

engang havde været hans eget hjem. Der stod det som i fordums dage med facaden ud imod Kanalen, en rummelig bygning med buskene foran, der havde trodset den salte søvind; men malingen var fornyet, man kunne se, at det var en velstående mand, som i den senere tid havde boet der.

Den sortklædte enke, der modtog ham i dagligstuen, var, ak! kun en sørgelig skygge af Avice den Anden. Hvor kunne han have tænkt sig andet efter tyve års forløb? Dog havde han uvilkårligt bildt sig det modsatte ind, fordi han følte sig selv så uforandret. Og mærkeligt nok var næsten de første ord, hun sagde til ham: "Men – De er jo ganske den samme."

"Ganske den samme. Ja, det er jeg, Avice," svarede han sørgmodigt; for hans mangel på evne til at forbenes ligesom hans samtidige bragte ham i misforhold til dem og havde noget tragisk ved sig.

"Det var godt at være i Deres sted, sir," vedblev hun. "Jeg har haft sorger, som har tæret på mig."

"Ja, det har gjort mig ondt for Dem."

Hun vedblev at betragte ham nysgerrigt og med interesse: han vidste godt, hvad der foregik i hendes sind. Hun tænkte på, at denne mand, der tidligere havde forekommet hende langt ældre end hun, nu næsten stod for hende som en jævnaldrende.

Han var kommet til hende med en varm følelse for en vision, som han nu så ikke længere var til, og mens de talte om fortiden, optog hans gamle hengivenhed, som han dengang havde foragtet, nu hende i langt højere grad end ham.

Alligevel gjorde hun mere og mere indtryk på ham, mens han sad der hos hende. Forholdet imellem dem blev ligesom mere

intimt ved, at hun boede i det hus, hvor han havde tilbragt sin barndom, og så tilmed bar samme efternavn som han.

"Her havde jeg gerne min plads," sagde han og satte sig i det hjørne ved kaminen, hvorfra man havde udsigt igennem vinduet. "Jeg plejede at kunne se en tamariskgren bevæge sig udenfor dengang, og bag den den samme stejle, græsbegroede skrænt imod søen og om natten det samme gamle fyrskib, glimtende dernede i det fjerne. Sæt Dem her for at fornøje mig."

Hun stillede sin stol på det sted, som han betegnede, og Pierston stod tæt ved siden af hende og udpegede de kendte genstande, han havde set på som dreng. Hendes hoved og ansigt var tæt ved hans bryst, og havde hun bøjet sig et par tommer, ville hun have berørt det.

"Og nu bor De her, og jeg er gæst," sagde han. "Jeg er glad ved at se Dem her – inderligt glad, Avice! Jeg tør vel antage, at De er temmelig godt stillet?" Han så sig om i stuen på de solide mahognitræs møbler, det moderne fortepiano og bogskabet med de mange indbundne bøger.

"Ja, Ike har sørget godt for mig. Det var ham, der tænkte på at flytte fra mit lille hus til dette større. Han købte det, og jeg kan nu blive boende, så længe jeg vil."

Forholdene lod til at have forandret sig så meget, at bortset fra, at hans kærlighed var gået over til venskab, lod det til, at han nu kunne gøre bod for sin oprindelige troløshed ved at fri til denne Avice, når den passende tid kom. Selv om han ikke elskede hende som den gang, da hun ung og køn fangede mus i hans lejlighed i London, kunne han i sin alder være tilfreds med godt kammeratskab; hun var jo dog kun fyrre og han tres. Den følelse, at han virkelig kunne blive tilfreds på den måde, var så

overbevisende, at han næsten troede på den luksus at kunne blive gammel og slå sig til ro.

"Jeg er Dem taknemmelig, fordi De endelig kom, sir; jeg kunne ikke lide at skrive, og dog ville jeg gerne tale rent ud med Dem. Har De gættet, hvorfor jeg så inderligt ønskede at se Dem, at jeg ikke kunne andet end to gange anmode Dem om det?"

"Jeg har prøvet på det; men det er mig umuligt."

"Prøv igen. Det er af en god grund, som jeg håber De vil tilgive mig."

"Jeg ved, at jeg ikke kan løse den. Men inden De fortæller mig den, vil jeg sige så meget, at jeg altid har næret interesse for Dem. Den stammer, for så vidt den angår Dem personligt, fra den gang, jeg så Dem i Deres lille hus for nitten eller tyve år siden, da jeg havde lejet slottet lige overfor. Men det var ikke den egentlige begyndelse. Det var en snes år forinden, da jeg som en ung fyr på enogtyve år kom hjem hertil fra London for at besøge min fader, at jeg mødte en yndig, ung pige så lig Dem som den ene dråbe vand den anden; jeg følte mig mere og mere tiltrukket af hende, da jeg dag for dag så hende gå her forbi vinduet, indtil jeg selv ledsagede hende på alle hendes ture; men da jeg, som De ved, ikke er noget standhaftigt menneske, endte det ilde. Dog er jo nu jeg og hendes datter i alt fald venner."

"Ah, der er hun!" udbrød pludselig Avice, der havde været lidt adspredt under den sidste del af samtalen. Hun så gennem vinduet ud på klipperne, hvor en slank, kvindelig skikkelse kom til syne. "Hun går sig en tur," vedblev Avice, "jeg gad vide, om

hun kommer herind i eftermiddag. Hun opholder sig på slottet overfor som lærerinde."

"Ah, er hun –"

"Ja. Hun har fået en udmærket opdragelse, bedre end hendes bedstemoders. Jeg var den, der blev forsømt og både Isak og jeg lovede, at der ikke skulle være noget at klage på i denne henseende med hende. Vi lod hende døbe Avice for at beholde navnet, som De anmodede om. Jeg ville ønske, De kunne få talt med hende – jeg er vis på, De vil synes om hende."

"Er det barnet?" stammede Jocelyn.

"Ja, det er."

Den unge pige kom nu nærmere, hun var en moderniseret udgave af de to Avicer, der havde grebet så stærkt ind i hans liv. Hun så ud som en dame – næsten elegant. Hendes skikkelse var i det hele taget finere end bedstemoderens og moderens. Hun bar en bredskygget solhat, hvorunder tykke krøller lå lavt på panden, og hårets mørke farve gentoges i de store, dybe øjne. Hendes noget nervøse læber var tynde og så fast sammensluttede, at de så ud som en smal, rød linje. Denne mund tydede på et lunefuldt temperament – hurtigere overgange fra kærlighed til afsky, fra surmulen til smil.

Det var Avice den Tredje.

Jocelyn og den anden Avice vedblev ivrigt at stirre efter hende.

"Ah, hun kommer ikke ind nu; så har hun ikke tid til det," mumlede moderen noget skuffet. "Måske hun har i sinde at løbe her over i aften."

Den høje, unge pige gik videre, indtil hun var ude af syne. Pierston stod som i en drøm. Det var i alt væsentligt, kun endnu

yndigere, ganske den samme, der havde kysset ham fyrre år tilbage i tiden. Da han vendte hovedet bort fra vinduet, faldt hans øjne på den Avice, der stod tæt ved ham. Hun, som kort forinden havde været resten af hans ideal, var nu kun det tomme hylster. Vel følte han endnu varmt venskab for hende; men opfyldelsen af en tidligere drøm var nu håbløst forhindret ved den rival, der havde vist sig.

2. Bange anelser med hensyn til den nye form

Pierston havde været ved at gå; men han satte sig atter ned, da han blev anmodet om at slå sig til ro og drikke en kop te. Han vidste næppe i øjeblikket, hvad han gjorde, en ubestemt tanke om, at Avice – den fornyede Avice – kunne komme ind, holdt ham fast.

Han glemte, at tyve år tidligere havde han kaldt den nuværende mrs. Pierston en alf, en heks, og at hun i tidens løb sandsynligvis havde beholdt de egenskaber, som disse bemærkninger tydede på. Han anede ikke, at hun havde lagt mærke til det indtryk, som hendes datter havde gjort på ham.

Hvorledes det lykkedes ham at forjage de ømme minder, han havde begyndt at fremmane for den nye Avices moder, kunne Pierston aldrig senere rigtigt gøre sig rede for. Måske så hun mere, end han troede – læste noget i hans ansigt – og kendte hans natur bedre, end han vidste. I alt fald antog samtalen fra det øjeblik af form af en venlig passiar, og hans svar blev ofte givet hen i vind og vejr, imens tankerne var andetsteds.

Men der fo'r en gysen igennem ham, da han fik tid til overvejelse. Det fornyede studium af hans kunst i Rom uden modvægt af praktisk arbejde havde næret og udviklet hans naturlige modtagelighed for indtryk; nu følte han, at hans gamle kval, hans skæbne – hans forbandelse, som han undertiden kaldte det – var kommet igen. Hans gudinde var endnu ikke forsonet for hans oprindelige synd imod hans billeder i Avice den Førstes person, og nu blev han i en alder af

enogtres ansporet på ny ligesom Ashasverus – eller i øboernes sprog som en blind vædder.

Gudinden, der for folk i almindelighed kun var en abstraktion, stod for Pierston som en virkelig personlighed. Han havde iagttaget hendes marmorbilleder, som stod i hans atelier, under alle omskiftninger af lys og skygge – i den lyse morgen, i tusmørket, i måneskin og i lampeskær. Ingen kendte bedre hver linje i hendes legeme, og endskønt det ikke var nogen tro, så var det dog en slags overtro, at de tre Avicer var gennemtrængt af hendes væsen.

"Og den næste Avice – Deres datter", sagde han stammende, "siger De, er guvernante på slottet derovre?"

Mrs. Pierston bekræftede dette og tilføjede, at den unge pige ofte sov hjemme, fordi hun syntes, hendes moder havde det så ensomt. Hun tænkte på, at hun kunne ønske helt at beholde datteren hos sig.

"Det er vel hende, der spiller?" sagde Pierston og så på fortepianoet.

"Ja, hun spiller smukt; hun har haft gode lærere, for hun er blevet undervist i Sandbourne."

"Hvilket er hendes værelse, når hun er hjemme?"

"Det lille over dette."

Det havde været hans eget. "Forunderligt," mumlede han.

Han drak teen og blev siddende noget endnu; men den ungdommelige Avice kom ikke. Med den nuværende Avice talte han som med en gammel ven – ikke anderledes. Til sidst blev det mørkt, og Pierston havde intet påskud til at blive længere.

"Jeg håber at gøre bekendtskab – med Deres datter," sagde han, idet han gik og vidste, at han kunne have tilføjet "med min

ny inderligt elskede".

"Det håber jeg også," svarede hun. "I aften må hun være gået en tur i stedet for at komme her."

"Apropos, De har ikke sagt mig, hvorfor De ønskede at tale med mig?"

"Nej, det er sandt. De kan vente til en anden gang."

"Godt. Jeg giver mig ikke af med at gætte."

"De skal nok få det at vide."

"Hvis det er en eller anden ting, der står i forbindelse med Deres afdøde mands affærer, kan De råde over mig; jeg skal gøre alt, hvad der står i min magt."

"Tak. Ser jeg Dem snart igen?"

"Det gør De. Meget snart."

Da han var gået, blev hun stående lidt og tænkte sig om; derpå sagde hun: "Det er nok bedst, jeg holder min mund, for det går vist af sig selv, uden at jeg behøver at tale."

Da Jocelyn forlod hende, følte han sig ikke oplagt til at gå tilbage til sit logi på fastlandet. Han dvælede længe på klipperne og tænkte på den forunderlige reproduktion af den originale unge pige i denne nye skikkelse, som han havde set, og på sig selv som en tåbelig drømmer, der så pludseligt lod sig fængsle af en kvinde, der kun havde nået tredjedelen af hans alder. Som en fysisk kendsgerning var bevarelsen af ligheden ikke noget ualmindeligt der; men det fremmede drømmen.

I stedet for at gå lige hjem, drejede han om ad den lille velbekendte sidevej ved Sylvania Castle, hvorved han kom forbi det lille hus, hvor den nye Avice var født, og hvor han første gang havde hørt hendes barnlige skrig. Da han var kommet i

nærheden af ruinerne ved den røde konges slot, standsede han og så sig om.

Imod vest begyndte nymånen tydeligt at vise sig, og i den modsatte retning hævede slotsruinerne sig massive og mørke mod søen. Han gik hen til dem, hvor han så ofte havde leget som dreng, og han syntes, han hørte en stemme, han kendte fra de svundne år; det var i virkeligheden også en stemme, men den kom fra klipperne under slotsruinerne.

"Mrs. Altway!"

Alt forblev stille, og ingen kom. Stemmen sagde atter "John Stoney".

Heller ikke dette udråb blev besvaret. Råbet lød nu mere indtrængende: "William Scribben".

Det var en pierstonsk stemme, det kunne der ingen tvivl være om, og sikkert den unge Avices. Der var et eller andet, som lod til at holde hende fast dernede imod hendes vilje. En smal sti under den fremspringende klippe og slotsmurene på dens top førte ned til den lave klippe, hvorfra lyden kom. Pierston fulgte stien og så snart en ung pige i lys dragt – den samme, han havde set igennem vinduet stå på en af klipperne, tilsyneladende ude af stand til at kunne røre sig. Han skyndte sig hen til hende.

"Oh, tak, fordi De kom," hviskede hun lidt frygtsomt. "Jeg bor her i nærheden og er egentlig ikke bange; men jeg har haft et kedeligt uheld; min fod er kommet i klemme i en revne i klippen, og jeg kan ikke få den ud på nogen måde. Hvad skal jeg gøre?"

Jocelyn bukkede sig og undersøgte stedet, til sidst sagde han: "Jeg tænker, at hvis De kunne tage støvlen af, kunne De trække

foden ud og lade støvlen i stikken."

Hun prøvede på at følge hans råd; men det lod sig ikke gøre. Nu gav Pierston sig til at eksperimentere ved at stikke sin hånd ind i revnen, indtil han lige nåede knapperne på hendes støvle: men han kunne lige så lidt som hun få den knappet op. Han tog nu sin pennekniv frem, og det lykkedes ham en for en at få knapperne skåret af. Støvlen åbnede sig, og foden slap ud.

"Oh, hvor jeg er glad!" råbte hun fornøjet. "Jeg var bange for, at jeg skulde have været nødt til at blive her hele natten. Jeg kan ikke noksom takke Dem."

Han sled i støvlen for at få den ud; men det var ham ikke muligt at rokke den af pletten. Til sidst sagde hun: "Opgiv De det; jeg har ikke langt hjem, jeg kan godt nå derhen uden den."

"Lad mig støtte Dem," sagde han.

Hun erklærede, at hun ikke trængte til hjælp, men tog dog hans tilbudte arm. Mens de gik, forklarede hun, at hun var gået ud igennem havedøren og havde stået på rullestenene for at betragte noget ude på søen, der lige kunne skelnes i aftenbelysningen, og idet hun sprang ned, havde hun fået sin fod i klemme, som han jo vidste.

Om man end ved dag kunne se, at Pierston ikke var ung mere, tog han sig i aftenskumringen godt ud, da hans figur ikke var synderlig forskellig fra, hvad den havde været, dengang han var halvt så gammel. Han havde holdt sig godt, han var endnu rank og smidig i sine bevægelser, og den tilsluttende jakke fremhævede hans af naturen slanke skikkelse; kort sagt, han kunne have været i hvilken som helst alder, således som han i dette øjeblik viste sig for hende. Hun talte ligefrem med ham som med en jævnaldrende, og da det tiltagende mørke skjulte

ham mere og mere, slog han ind i samme tone med tiltagende dristighed.

Den dannede unge piges lette, uskyldige frihed, som Avice så tydelig havde erhvervet sig under sit ophold i London i Sandbourne, hjalp Pierston højligt i denne rolle som *jeune premier*, som han ikke var uvillig til at spille. Ikke et ord talte han om at være en indfødt der på øen, og endnu omhyggeligere skjulte han den kendsgerning, at han havde været forlovet med hendes bedstemoder.

Han fik at vide, at hun var kommet ud på klipperne gennem den samme lille låge i stengærdet, som han engang mange år forinden så ofte havde benyttet. Pierston fulgte hende gennem haven næsten lige hen til slottets indgang – ejendommen var nu langt bedre holdt end dengang, han havde boet der som lejer; den så omtrent lige så net og ordentlig ud, som den havde gjort i hans drengetid. Ligesom bedstemoderen var hun alt for uerfaren til at være tilbageholdende, og på denne lille tur, imens hun holdt ham under armen, fik han en hel del al vide om hende. Da han havde sagt farvel, og hun var gået ud, imens han blev stående uden for i mørket, følte han sig grebet af en så dyb sørgmodighed, at den forjog den korte glæde, han havde fundet i den fortryllende unge piges selskab. Havde Mefistofeles i dette øjeblik vist sig for ham og tilbudt ham at gengive ham hans ungdom på de sædvanlige betingelser, ville billedhuggeren have samtykket i at sælge en del af sig selv, som han i dette øjeblik havde mindre brug for end et par friske læber, glatte kinder og en pande uden rynker.

Men hvad fremmede ville have betragtet som en dårskab, var for ham en sorg. Hvorfor var han født med et sådant

temperament? Og denne sammenkædede interesse kunne næppe have fundet sted selv hos en mand som Pierston, uden under de særegne forhold der på øen. De tre Avicer, hvoraf den anden til dels lignede den første, mens den tredje var en forherligelse af hende, i alt fald i det ydre, var udslaget af den gamle skik på øen at gifte sig ind i samme familie, hvorved trækkene bibeholdtes gennem flere generationer, så at, når man havde set en af de indfødte der fra øen, havde man omtrent set dem alle, så ensartet var typen på den isolerede klippe, der næsten var afskåret fra fastlandet. Hans egen disposition og følelsen af hans tidligere troløshed gjorde resten.

Han vendte sørgmodig om og gik ud af haven. Inden han slog ind på den vej, som førte til den lille jernbanestation på kysten, steg han op til klipperne, hvor han havde fundet hende, og søgte efter den revne, der havde taget denne forsinkede udgave af hans ideal til fange. Idet han knælede ned, da han havde fundet den, stak han hånden derind, og efter megen vrikken fik han den lille støvle ud. Han betragtede den grundende et øjeblik, stak den derpå i sin lomme og gik ad den stenede vej til Street of Wells.

3. Det fornyede billede brænder sig dybere ind

Der var intet, som kunne forhindre ham i at besøge den nye Avices moder, så ofte han havde lyst til det, med undtagelse af de fem miles' jernbanekørsel og de to miles' klatren over øens klipper. To dage senere gentog han derfor sin rejse og bankede omtrent ved titiden på enkens dør.

Som han havde frygtet, var datteren ikke hjemme. Han satte sig ved siden af sin gamle flamme, der, efter at have fordunklet moderen i fortiden, nu selv var blevet det af datteren. Jocelyn trak den unge piges støvle op af lommen.

"Så var det altså Dem, der hjalp Avice ud af klemmen?" sagde mrs. Pierston overrasket.

"Ja, min kære veninde; og måske jeg kommer til at bede Dem om at hjælpe mig ud af min knibe," svarede han; "men det er ikke værd at tale om det nu. Hvad sagde hun til Dem om det eventyr?"

Mrs. Pierston så tankefuldt på ham og svarede: "Det var da egentlig besynderligt, at det skulle være Dem, sir. Det lod til at optage hende meget; jeg troede, at det havde været en yngre – en meget yngre mand."

"Det kunne det også have været, hvad følelserne angår … Hør nu, Avice, jeg vil gå lige til sagen. Egentlig talt er Deres datter mig ikke fremmed. Når jeg taler med hende, kan jeg forudse hver tanke, følelse og handling hos hende, så længe har jeg studeret alt dette i Deres moder og Dem, derfor bryder jeg mig ikke om at lære hende at kende; det har jeg gjort i hendes tidligere tilværelser. Bliv nu ikke forfærdet over, hvad jeg vil

sige. Jeg er villig til at ægte hende – det ville være min inderligste glæde, hvis der ikke var noget urimeligt i det, eller det så ud, som om jeg derved gjorde mig til nar og således nedværdigede hende, hvis hun gav sit samtykke. Jeg kan gøre hende forholdsvis rig, som De ved, og føje hende i alle hendes luner; det ville efter min mening gøre en gammel uret god igen. Når jeg så var død, havde hun sin fulde frihed."

Mrs. Isak Pierston lod til hverken at blive forfærdet eller synderlig forundret.

"Jeg havde næsten tænkt mig, at De ville blive lidt indtaget i hende!" udbrød hun med en skælmsk ligefremhed, der dog ikke var helt naturlig. "Da jeg kender Deres sind fra den korte tid, jeg var hos Dem, vil intet af, hvad De gør i den retning, forbavse mig."

"Men De tænker da ikke ilde om mig for det?"

"Aldeles ikke … A propos, har De nogensinde gættet, hvorfor jeg bad Dem om at komme? … Men det er nu det samme, det er ikke værd at tale mere om det … Det beror naturligvis på, hvad Avice føler …. Måske hun hellere vil ægte en yngre mand."

"Men sæt nu, at der ikke indfandt sig en tilfredsstillende ung mand."

Udtrykket i mrs. Pierstons ansigt viste, at hun godt forstod forskellen mellem én fugl i hånden og ti på taget. Hun betragtede ham opmærksomt fra top til tå.

"Jeg ved, at enhver kunne være tjent med at få Dem til mand, og at De ville være elskværdigere end mange mænd, der er halvt så gamle som De, og skønt der er stor forskel på Deres og hendes alder, har man dog før hørt om endnu mere ulige ægteskaber. Som moder kan jeg blot sige Dem, sir, at jeg ikke

ville have noget imod det, forudsat at hun holder af Dem. Men deri kan vanskeligheden måske ligge."

"Jeg vil bede Dem om at hjælpe mig med at komme over den vanskelighed," sagde han blidt. "Husk på, jeg bragte en bortløben mand tilbage til Dem for tyve år siden."

"Ja, det gjorde De," indrømmede hun, "og skønt der ikke kom synderlig lykke ud af det, har jeg altid indset, at De handlede af godhed. Jeg vil gøre for Dem, hvad jeg aldrig ville have gjort for nogen anden, og jeg er særlig af en grund tilbøjelig til at hjælpe Dem med Avice – nemlig fordi jeg er aldeles vis på, at jeg skaffer hende en god mand."

"Nuvel, det vil tiden vise. Jeg vil i al fald stræbe efter at gøre mig værdig til den gode mening, De har om mig. Hør nu, Avice, for gamle dages skyld må De hjælpe mig. De følte jo dengang aldrig mere end venskab for mig, og derfor vil det også nu være lettere for Dem at give mig en god håndsrækning."

Efter endnu at have talt lidt mere om sagen, lovede hun, at hun skulle gøre alt, hvad der stod i hendes magt. Hun sagde ikke, hvor enfoldig hun fandt ham, fordi han ikke havde indset, at hun ved at skrive til ham allerede var begyndt på det, idet hun derved havde vakt den følelse, som havde fremkaldt hans bøn, og for at vise ham sin gode vilje, bad hun ham blive til om aftenen, da Avice muligvis så ind til hende.

Pierston, der bildte sig ind, at han i det mindste havde vakt den unge Avices interesse ved den rolle, han havde spillet på klipperne, frygtede for at vise sig for hende i fuldt lys, inden han havde gjort lidt mere fremskridt hos hende. Han blev følgelig noget forlegen ved dette forslag, og da mrs. Pierston

forstod hans betænkelighed, foreslog hun, at de sammen skulle spadsere Avice i møde, hvis hun da i det hele taget kom.

Denne idé syntes han godt om, og få minutter efter begav de sig afsted ud i den måneklare aften, og da de nåede lågen ved Sylvania Castle, vendte de om og gik samme vej tilbage. Efter således en to-tre gange at være gået op og ned ad vejen, åbnedes endelig lågen, og en skikkelse kom ud, som viste sig at være Avices.

Så snart de mødte hende, genkendte den unge pige i sin moders ledsager den herre, der havde hjulpet hende på klippen, og hun lod til at være glad ved at opdage, at hendes ridderlige befrier var en gammel ven af moderen. Hun huskede, at hun flere gange havde hørt tale om denne dygtige og ansete kunstner, der stammede fra hendes egen ø, og muligvis efter navnet at dømme var af samme slægt som hun selv.

"Og De har virkelig boet i Sylvania Castle, mr. Pierston?" spurgte den unge Avice. "Er det længe siden?"

"Ja, det er en tid siden," svarede billedhuggeren, ængstelig for, at hun skulle spørge: "Hvor længe?"

"Det må have været, mens jeg var borte – eller da jeg var meget lille?"

"Jeg tror ikke, det var, da De var bortrejst."

"Men jeg synes ikke, jeg kan have været her."

"Nej, måske ikke," sagde han undvigende og ledte samtalen hen på andre ting.

Da de havde nået mrs. Pierstons hus, afslog Jocelyn hendes indbydelse om at gå med ind, skønt han havde den største lyst til det. At sætte den fordel på spil, han bildte sig ind allerede at

have vundet ved tydeligt at vise sig for den genfødte Avice, fordrede større mod, end han for øjeblikket besad.

Sådanne aftenspadsereture foretog de sig hyppigt, imens den sommerlige måne tog mere og mere til. Da de alle var gode fodgængere, blev de en aften enige om at mødes på halvvejen imellem øen og den by, hvor Pierston boede. Det var umuligt, at den unge, smukke lærerinde ikke efterhånden havde anet hans hensigt med disse spadsereture; men hun var tilbøjelig til at tro, at det snarest var hendes moder, som Pierston tænkte på, selv om hun ikke forstod, at en så dannet og formuende mand som Pierston kunne føle sig tiltrukket af den jævne kone.

De mødtes altså midt på den stenede vej og gik sammen over træbroen, der forbandt den med kysten på den modsatte side, og vandrede i retning af Henrik den Ottendes slot, der lå på toppen af en klippe. Ligesom den røde konges slot var det en fuldstændig ruin, og da de kom derind, og fuldmånen skinnede ned imellem murværket, forekom det pludselig Pierston, som om hele den nuværende virkelighed forsvandt for ham under erindringens tryk. Ingen af hans ledsagere anede, hvad han tænkte på. Det var på dette selvsamme sted, han skulle have mødt bedstemoderen til den unge pige, der gik ved siden af ham, og hvis hun havde holdt aftalen, ville – ja, måtte – dette møde have forandret hele hans livsløb.

I stedet var fyrre år gået hen – fyrre års adskillelse fra Avice, indtil en anden, fornyet kopi af hans elskede havde vist sig for at udfylde hendes plads. Men ak! han selv var ikke fornyet. Og alt dette vidste denne smukke, unge pige, der gik ved siden af ham, intet om.

Idet han benyttede sig af et øjeblik, hvor den unge Avice havde fjernet sig for at betragte søen igennem en åbning i muren, hviskede Pierston til moderen: "Har De nogensinde givet hende et vink om mine hensigter? Nej? Så synes jeg gerne, De kunne gøre det."

Mrs. Pierston var selv langt fra at nære så koldsindige følelser for sin ven, som i de dage, da han ønskede at ægte hende. Havde hun nu været genstanden for hans kærlighed, ville han ikke have behøvet at spørge hende to gange. Men som en god moder undertrykte hun dette og sagde, at hun straks på stedet ville sondere Avice.

"Kære Avice," sagde hun, idet hun gik hen til den unge pige, der tankefuld stod i vinduesåbningen, "hvad mener du, om mr. Pierston havde alvorlige hensigter med dig? Ville du i så tilfælde opmuntre ham?"

"Med *mig*, moder!" sagde Avice og lo. "Jeg troede, det gjaldt dig."

"Åh nej, vist ikke," sagde moderen hastigt. "For mig er han kun en ven."

"Jeg bryder mig ikke om ham," sagde datteren.

"Han er en anset mand og ville føre dig ind i et elegant hus i London, der svarer til din opdragelse, i stedet for at du skal gå her og kede dig."

"Det kunne jo være ret herligt," henkastede Avice.

"Så må du give ham lidt opmuntring."

"Det synes jeg ikke godt nok om ham til. Jeg vil overlade det hele til ham."

Hun talte i en skødesløs tone; men resultatet var dog, at da Pierston, der diskret havde trukket sig tilbage, atter sluttede sig

til dem, gik hun lydig, omend meget alvorlig ved siden af ham, imens moderen holdt sig i baggrunden. Da de kom til en ujævn nedstigning, tog Pierston hendes hånd for at hjælpe hende, og hun tillod ham at beholde den længere, end han havde nødig.

For så vidt havde aftenen ikke været uheldig for ham, og der var heller ikke noget mærkeligt i, at hun var så venlig imod ham; for i den moderne dragt og månebelysningen så han meget præsentabel ud, og hans kundskaber og berejsthed var ikke uden tiltrækning for en ung pige, der halvt tilhørte den dannede middelklasse og halvt de jævne, tarvelige beboere på øen.

Pierston ville have betragtet sin interesse for hende som overordentlig egenkærlig, hvis der ikke havde været en forsonende egenskab deri ved det underlag af gamle rørende minder, der havde skabt den, og som endnu gennemtrængte den og gjorde den til den ømmeste, kærligste, mest beskyttende følelse, han nogensinde havde kendt. Tanken om, at han, hvis han ægtede Avice, var i stand til at skaffe hende en rigdom, hun ellers aldrig kunne have ventet at få, var ham en glæde.

Han var jo dog ikke så forfærdelig gammel, sagde han til sig selv, da han betragtede sig i spejlet den næste morgen. Og han så betydelig yngre ud, end han var. Men der var historie i hans ansigt – tydelige kapitler af den, hans pande var ikke den ubeskrevne side, den engang havde været. Han kendte årsagen til den rynke, der var i den, tidligere sorger havde i løbet af et par måneder furet den. Han huskede, hvorledes denne lyse sølvstribe var kommet i hans hår, det var sygdommen i Rom, der havde bragt den, den gang, han hver nat ønskede, at han aldrig mere måtte vågne op igen, disse rynker ved munden

stammede fra den mismodets tid, da han syntes, at alt var hans kunst, hans kraft og hans lykke imod. Tiden var ikke ham og kærligheden gunstig, og den ville rimeligvis vinde.

"Da jeg forlod den første Avice," tænkte han sørgmodigt, "havde jeg dog en følelse af, at jeg engang ville lide under det. Og det er det, jeg nu gør – jeg har gjort det lige siden dette ondskabsfulde ideal fandt på kun at antage én form."

I det hele taget havde han en fornemmelse af, at det ville være dårskab at presse på.

4. Et angreb på den nye inkarnation

Hans bejlen til den unge pige blev imidlertid afbrudt ved Somers' ankomst til Budmouth. Alfred Somers, der i sin ungdom havde været lige så malerisk som hans egne billeder, var nu blevet en adstadig familiefader med briller – og det tilmed briller, han kun bar med det ene formål at kunne se – og en flok døtre, der snart var ude over barndommens grænse, og som for tiden forøgede indtægterne betydeligt for de koner, der bestyrede badehusene ved stranden.

Mrs. Somers – engang den intelligente, emanciperede mrs. Pine-Avon – var nu gået tilbage til sin moders og bedstemoders smålige, frygtsomme, åndelige standpunkt, der skarpt passede på, hvilke strømninger i kunst og litteratur, der nåede hendes unge uskyldige døtre.

Landskabsmaleren, der nu var medlem af Akademiet ligesom Pierston selv – mere populær end berømt – havde opgivet den særlige personlige smag i valget af emner, der havde udmærket ham i tidligere tid, og udførte i stedet mange nydelige stykker, der passede på en pyntelig væg og virkelig var meget gode i deres art. På den måde fik han mange store veksler fra velhavende folk i England og Amerika, for hvilke han byggede sig et rummeligt atelier og et stort hus samt betalte for sine opvoksende døtres opdragelse.

Synet af Somers, hvis forunderlige ideer og vilde fantasier var svundne glæder, der aldrig kom igen – fik Pierston som malerens samtidige til at føle, at han også burde tilhøre fortiden og lade al romantik fare. Han afholdt sig fra at betræde Avices ø i de fjorten dage, familien Somers opholdt sig i

nabobyen, selv om dens grå, poetiske kontur hilste hans øje hver morgen og aften på den anden side af rheden.

Da maleren og hans familie var rejst, tænkte han på også at tage bort. Men at gøre det uden i det mindste at sige farvel til den ældre Avice ville være umuligt i betragtning af deres lange bekendtskab. En aften, da han vidste, det var den tid, der passede hende bedst, tog han derfor afsted med jernbanen og nåede mrs. Pierstons hus i mørkningen.

Der skinnede lys fra et vindue i gavlen. Og da han spurgte efter enken, fik han at vide, at hun var alvorligt, omend ikke farligt syg. Han hørte samtidig, at hendes datter var hos hende og de nøjere omstændigheder ved sygdommen, og mens han stod og betænkte sig på, om han skulle gå ind eller ej, blev der sendt ham en hilsen oppefra med anmodning om at komme indenfor. Mrs. Pierston havde hørt hans stemme og ville gerne se ham.

Han kunne ikke godt være bekendt at undslå sig, men det faldt ham ind, at Avice den Yngre endnu aldrig rigtigt havde set ham og i månebelysningen godt kunne have antaget ham for en tredive år yngre, end han virkelig var. Det var derfor med bange anelser, at billedhuggeren steg op ad trappen og trådte ind i den lille dagligstue ovenpå, der nu var omdannet til sygeværelse.

Mrs. Pierston lå på en sofa, hendes ansigt var blevet forbavsende udtæret i forhold til den korte tid, hun havde været syg. "God aften, sir," sagde hun, så snart hun så ham, og rakte ham hånden. "Lad mig ikke forskrække Dem."

Avice sad og læste ved siden af hende. Den unge pige sprang op og lod til ikke straks at kende ham. " Åh! det er mr. Pierston,"

sagde hun i næste øjeblik, og tilføjede hurtigt i pludselig overraskelse: "Jeg troede, De var –"

Hvad hun troede, kom ikke over hendes læber, og det blev en gåde for Jocelyn, indtil han senere på hendes opførsel imod ham kunne mærke, at "meget yngre" ville have endt sætningen. Havde han ikke nu genset hende, ville han med mere stoisk ro kunne have fundet sig i det; men synet af hende på ny genoplivede den gamle følelse.

Han fik nu for første gang at vide, at mrs. Pierston havde haft flere sådanne anfald i de senere år. Hun led af bronkitis og havde denne gang været meget alvorligt syg. For øjeblikket havde hun det bedre, men var svag og nervøs. Hun ville imidlertid ikke tale om sig selv, men benyttede et øjeblik, da datteren havde forladt værelset, til at komme ind på den sag, der lå hende på hjertet.

Hun nærede ikke de samme betænkeligheder som han med hensyn til hans alder. Den febrilske angst, hun havde følt, for at han ikke skulle komme igen, havde ikke været uden indvirkning på hendes helbred, og den gjorde hende mere åbenhjertig, end hun egentlig havde haft i sinde at være.

"Bekymringer og sygdom vækker alle slags frygtsomme tanker hos én, mr. Pierston," sagde hun. "Hvad der hos mig kun var et ønske, da De først talte om det, har jeg senere stærkt sat mit håb til, og jeg har længtes så inderligt efter, at det – at det skulle blive til noget. Jeg er så glad over, at De er her."

"De mener vel mit ønske om at ægte Avice, kære mrs. Pierston?"

"Ja – netop. Mon De endnu er af samme mening? De nikker? Så vil jeg ønske, det kunne blive afgjort. Jeg er så ængstelig for,

hvad der ellers skal blive af hende. Hun er ikke så praktisk, som jeg var – og hun vil næppe synes om at blive gift med en mand her på øen. Tanken om, hvad der skal blive af hende, når jeg går bort, piner mig."

"Jeg håber, at hun endnu længe må beholde Dem, min kære, gamle veninde."

"Det kan jo være, men jeg føler mig meget svag, og anfaldene er så pinefulde, at folk siger, jeg må se at være fri så meget som muligt for alle bekymringer. Er det så virkelig Deres mening, at De vil have hende, sir?"

"Af ganske hjerte! Men hvad siger hun til det?"

"Jeg tror ikke, hun har så meget imod Dem, som De bilder Dem ind. Hvis det blev tydeligt fremstillet for hende, nu da jeg er i denne tilstand, ville det sikkert lykkes."

De begyndte efterhånden at tale om gamle dage, indtil mrs. Pierstons datter igen kom ind.

"Avice," sagde hendes moder lidt efter, "du ved nok, hvad jeg flere gange har talt med dig om, siden jeg blev syg. Mr. Pierston har ønsket at ægte dig. Han er meget ældre end du; men alligevel tror jeg aldrig, du kunne få nogen bedre mand. Vil du nu give ham dit Ja? De ser selv, hvor svag jeg er, og du ved, hvor inderligt gerne jeg ville se dig forsørget, inden jeg dør?"

"Men du dør ikke, moder! Du har det jo bedre!"

"Kun for øjeblikket. Tænk nu på, at det er en god mand og en klog og en rig mand, du får. Det er mit inderligste ønske at se dig som hans hustru! Mere vil jeg ikke sige."

Avice så bønfaldende på billedhuggeren og derefter ned på gulvet. "Ønsker han det virkelig?" hviskede hun næsten uhørligt,

idet hun halvt vendte sig om imod Pierston. "Han har aldrig talt til mig om det."

"Hvor kan De tvivle, kære miss Pierston?" sagde Jocelyn hurtigt. "Men jeg vil ikke opfordre Dem til at ægte mig imod Deres tilbøjelighed."

"Jeg troede, mr. Pierston var yngre," hviskede hun til moderen.

"Det har ikke meget at sige, når du tænker på, hvor meget der taler for ham. Husk vor stilling og hans – en billedhugger med et stort hus og et atelier, fuldt af buster og statuer, som jeg i min tid har støvet af, og så alle de smukke studier, du kan drive. Det ville netop være et liv for dig. Her hjemme er din kostbare opdragelse aldeles spildt."

Avice brød sig ikke om at debattere sagen, hun var tilsyneladende lige så blid som bedstemoderen, og det lod til, at der hos hende kun var spørgsmål om, hvad hun burde eller ikke burde. "Det er vel sagtens min pligt at ægte ham, siden du siger det," svarede hun roligt efter nogen betænkning. "Jeg indser, at det vil være rigtigt, da du ønsker det, og da mr. Pierston virkelig – holder af mig. Så – så at – –"

Pierston trak sig ikke tilbage i dette kritiske øjeblik, trods en ubehagelig fornemmelse. Men det var den historiske ingrediens i denne genealogiske lidenskab – hvis dens vedvaren igennem tre generationer kan beskrives således – der appellerede til hans udholdenhed, på bekostning af hans bedre indsigt. Moderen holdt datterens hånd; hun tog Pierstons og lagde Avices i den.

Der blev ikke sagt mere, og sagen betragtedes som afgjort. Lidt efter hørtes en støj mod vinduesruderne, som om fint sand

blev kastet imod dem, og da Pierston rullede gardinet op, var fyret på det fjerne skib uklart og tilsløret. Da mørket faldt på, var det begyndt at regne, og det var dråberne, der piskede mod ruderne. Han havde bestemt at gå det to miles til stationen; men derved ville han i et sådant vejr blive aldeles gennemblødt. Han måtte derfor spise til aften hos dem, og, da vejret ikke var blevet bedre, tog han imod mrs. Pierstons indbydelse og blev der natten over.

Således hændte det sig, at han atter opholdt sig i det hus, hvor han havde boet som dreng, inden hans fader havde tjent sig en formue, og inden hans eget navn var blevet bekendt ud over øens grænser.

Han sov kun lidt, og så snart dagen gryede, rejste han sig op i sengen, fordybet i tanker. Hvorfor skulle han for fremtiden bo i London eller nogen anden fashionabel by, hvis dette giftermål virkelig blev til noget? Med denne unge hustru ville øen vistnok være det bedste opholdssted for ham. Muligvis kunne han leje Sylvania Castle, som han tidligere havde gjort – eller, hvad der var endnu bedre, købe det. Livet kunne jo ikke byde ham noget bedre end et hjem sammen med Avice her på hans fødeøs klipper, så længe han endnu levede.

Imens han sad således og tænkte, skelnede han i kort afstand fra sig en bevægelse af noget spøgelsesagtigt. Han lå med ansigtet imod vinduet og opdagede, at spejlet tilfældigvis havde drejet sig således, at han kunne se sig selv i det. Han fo'r sammen ved det.

Den person, der viste sig i det, forekom ham at være sørgeligt fremskreden i alder for den, han følte sig at være. Han brød sig ikke om at betragte den skikkelse, der så spottende viste sig for

ham. Dens stemme syntes at sige: Dette kan have tragiske følger! Men spøgelset ville ikke vige, og han måtte til sidst stå op under dets uhyggelige indtryk. Om han havde overanstrengt sig ved at gå for langt den foregående dag, vidste han ikke; men det forekom ham, at han aldrig havde set så gammel ud, som spejlet viste ham i denne grå morgenbelysning. Når hans sjæl var forblevet ung, hvorfor skulle han så være betynget med dette visnende legeme uden evne til at ombytte det med et andet, som hans elskede så hyppigt havde gjort?

På grund af moderens sygdom lå Avice hjemme, og da han kom ned, fandt han, at de skulle spise morgenmad tête-à-tête. Hun var ikke inde i stuen, men kom et par minutter efter ham. Han havde allerede fået at vide, at hendes moder følte sig bedre på morgenstunden, og glad ved udsigten til at skulle sidde til bords sammen med Avice gik han hende fornøjet i møde. Så snart hun så ham i det fulde dagslys fra vinduet, fo'r hun sammen, og han kom nu i tanker om, at det var første gang, de traf sammen i solens fulde lys.

Hun var så overvældet, at hun vendte sig om og gik ud af stuen, som om hun havde glemt noget, og da hun kom igen, var hun meget bleg. Hun fattede sig dog og gav ham en undskyldning. Da hun havde siddet oppe hele natten, følte hun sig ikke fuldt så rask som ellers, sagde hun.

Det kunne være, der var noget sandt i dette; men Pierston kunne dog ikke glemme det forskrækkede udtryk i hendes ansigt. Det var nok til at bestyrke hans anelse om, at der muligvis lurede en tragedie under dette giftermålsprojekt. Han besluttede, at hvad det så end kostede ham, skulle der ikke være nogen misforståelse med hensyn til ham.

"Miss Pierston," sagde han, da de satte sig, "det er bedst, De får hele sandheden at vide, inden vi går videre, for at der ikke senere skal blive ubehagelige opdagelser; jeg vil derfor fortælle Dem noget om mig selv – hvis De ikke er alt for bedrøvet til at høre på det?"

"Nej – fortæl blot."

"Jeg var engang Deres moders elsker og friede til hende; men hun ville eller rettere sagt kunne ikke ægte mig."

"O, hvor besynderligt," sagde den unge pige, "det har moder aldrig fortalt; skønt De kunne naturligvis godt have været det. Jeg mener, De er gammel nok til det."

Han optog bemærkningen som en uoverlagt satire og svarede mørkt: "Oh ja – gammel nok, næsten for gammel."

"For gammel for moder? Hvordan det?"

"Fordi jeg tilhørte Deres bedstemoder."

"Nej? Hvordan kan det tænkes?"

"Jeg var ligeledes hendes elsker og skulle have ægtet hende, hvis jeg ikke var veget af fra den lige vej."

"Men det er da umuligt, mr. Pierston, det er De da ikke gammel nok til? Hvor gammel er De egentlig? De har aldrig sagt mig det."

"Jeg er meget gammel."

"Min moders og bedstemoders elsker," sagde hun og betragtede ham ikke længere som en mand, hun kunne tænke på at ægte, men som en underlig forstenet relikvie i menneskelig skikkelse. Pierston så det, men da han havde i sinde at opgive spillet, var han ligeglad med at skåne sig selv.

"Deres moders og bedstemoders tilbeder," gentog han.

"Var De også min oldemoders," spurgte hun med en forventningsfuld interesse, så aldeles overvældet, at hun slet ikke rigtigt kunne tænke sig om.

"Nej – ikke Deres oldemoders, Deres fantasi overgår endog mine bekendelser! … Men jeg er *meget* gammel, som De ser."

"Det vidste jeg ikke," hviskede hun forfærdet, "De ser ikke ud til det, og jeg troede ikke, De var ældre end Deres udseende."

"Og De – De er meget ung."

Der påfulgte en dyb stilhed, under hvilken hun sad forvirret og trykket og betragtede ham nu og da med et udtryk i sine store øjne, som enten kunne være sympatetisk eller nervøst. Pierston kunne næppe få en mundfuld ned og rejste sig pludselig, idet han sagde, at han ville gå en tur på klipperne, da vejret var så smukt.

Han gik næsten en mile langs med de nordøstlige højder. I tankerne havde han opgivet Avice, men ikke formelt. Det havde været hans mening at gå tilbage i løbet af en halv times tid og aflægge et morgenbesøg hos den syge, men nu faldt det ham ind, at sagen måske helt kunne dø hen som noget, der blot løseligt var blevet talt om, men ikke var blevet til noget på grund af Avices mangel på kærlighed til ham. Han gik derfor videre; i løbet af en time var han i sit logi.

Om aftenen kom der et brev til ham fra mrs. Pierston, der var skrevet med blyant, rimeligvis på sengen.

"Jeg er forskrækket," stod der, "over, at De så pludseligt er gået Deres vej. Det lader til, at Avice mener, hun har fornærmet Dem. Det var ikke hendes hensigt, det er jeg vis på. Jeg er frygtelig bekymret over det! Vil De ikke nok sende mig et par

ord, jeg er vis på, De ikke vil svigte os nu – jeg har sat min lid til Dem."

"Svigte dem vil jeg ikke," sagde Jocelyn ved sig selv, "så bar jeg mig jo ad som med den første Avice. Men jeg må lade *hende* opgive *mig*."

Da han kom igen kun i den hensigt at sige farvel til mrs. Pierston, traf han hende smerteligt bevæget. Hun greb hans hånd og vædede den med sine tårer.

"Oh, vær ikke vred på hende!" råbte hun, "hun er så ung. Vi er én slægt – ægt ikke en kimberlin, det vil knuse mit hjerte, hvis De nu forlader hende? Avice!"

Den unge pige kom ind og sagde med dæmpet stemme: "Jeg bar mig overilet og tankeløst ad i morges. Tilgiv mig. Jeg ønsker at holde mit løfte."

Moderen, der endnu havde tårer i øjnene, forenede da atter deres hænder, og forlovelsen var på ny knyttet.

Pierston gik tilbage til Budmouth, men med en ubestemt følelse af, at tanken om, at han var en rig frier, der ved sin gavmildhed kunne give erstatning for, hvad han havde forsømt, i forening med moderens og hans eget ønske, fik ham til at holde fast ved denne forbindelse imod hans eget bedre vidende.

5. På nippet til besiddelse

På grund af sit forestående giftermål havde Pierston lejet en ny bolig med et stort atelier. Da den ældre Avices helbred havde bedret sig, indbød han moder og datter til at tilbringe et par uger hos sig i den tanke, at han derved kunne gøre et bedre indtryk på den sidste, end det var ham muligt som gæst i deres hus; og ved at interessere sin forlovede for at udstyre og møblere deres bolig, tænkte han at vække hendes ærgerrighed som frue i huset.

Det var en behagelig, stille tid i byen. Der var ingen, som kunne forstyrre dem, og da det var udenfor sæsonen, var de store handelsmænd så opmærksomme imod dem, som om de aldrig havde kendt bedre kunder.

Avice var fortryllende om end lidt kold. Han lykønskede atter og atter sig selv til, at tiden havde skænket ham denne sidste chance til at få en af slægten. Hun lignede sin moder noget, som han havde elsket i kødet; men hun havde bedstemoderens sjæl, som han havde elsket i ånden og egentlig talt elskede endnu. Kun ét havde han at udsætte på den unge pige, på trods af at hun i det ydre var sin bedstemoders idealiserede billede, besad hun ikke dennes oprigtighed, men snarere moderens indesluttede væsen. Han vidste aldrig rigtigt, hvad hun tænkte eller følte. Men dette voldte ham dog ikke synderlig bekymring.

Det var en af disse smukke, varme eftermiddage, der undertiden farver London med deres gyldne lys på den tid af året og frembringer de vidunderlige solnedgange, som ville betragtes med henrykkelse, hvis man ikke vidste, at de frembringes ved kulrøg og animalske uddunstninger.

Der var faldet en stærk regnbyge om eftermiddagen, og Pierston – der måtte være forsigtig med sig selv – havde taget galocher på, da han gik ud. Han trådte lydløst ind i atelieret, hvor nogle glimt af det bløde sollys var krøbet ind, og hvor han tænkte at finde sin forlovede og hendes moder vente på sig med teen. Men kun Avice var der, hun sad ved bordet, hvor tepotten stod, med ryggen imod ham. Lommetørklædet holdt hun for øjnene, og han kunne se, at hun græd stille.

I næste øjeblik lagde han mærke til, at det var en bog, hun græd over. Imidlertid hørte hun ham og kom ham i møde; han lod, som om han intet havde set, og de talte sammen om ordningen af nogle møbler. Da han havde drukket en kop te, gik hun ud og lod bogen blive liggende.

Pierston tog den op. Det var en gammel skolebog: Stievenards *Lectures Francaises* med hendes navn i den som elev i Sandbournes højere skole og et årstal, der viste, at det ikke lå så langt tilbage i tiden; for Avice var en begynder i lærerindegerningen, da han traf hende.

Det var mærkværdigt, at en ung pige græd over en skolebog. Var der et eller andet i den, som kunne have rørt hende? Umuligt. Pierston begyndte at grunde, og hans iver for ordningen af huset kølnedes. Glæden over det forestående ægteskab fordunkledes, og dog elskede han Avice mere og mere ømt og frygtede undertiden for, at han i sin omhyggelige kærlighed næsten spolerede hende ved at føje ethvert af hendes luner.

Han så sig om i det store fordringsfulde rum, hvor skyggerne nu lejrede sig, og hvor de hvide buster og statuer stirrede eftertænksomme på ham, som om de ville sige: "Hvad har du nu

for, gamle dreng?" De havde aldrig haft det udseende, da de stod i hans gamle, hjemlige atelier, hvor hans livs egentlige arbejde var blevet udført. Hvad skulle en mand på hans alder, som ikke i mange år havde frembragt noget, der var værd at tale om – i alt fald intet, der kunne forøge hans ry som kunstner – med et nyt sted som dette? Det var alt sammen for hendes skyld, og hun brød sig ikke om ham.

Pierston mærkede ikke noget, der kunne ængste ham hos Avice før en uges tid senere ved slutningen af besøget. Da slog det ham, at hun så sørgmodig ud, imens han sad imellem hende og moderen ved middagsbordet, og han kunne ikke andet end spørge: "Hvad har bedrøvet dig, min egen lille ven?" i en tone, som viste, at han var lige så bekymret som hun.

"Er jeg bedrøvet?" sagde hun og fo'r sammen, idet hun så på ham med sine blide, brune øjne. "Ja, det er jeg måske også. Det er fordi, jeg har fået brev – fra en gammel ven."

"Det har du ikke vist mig," sagde moderen.

"Nej – jeg rev det i stykker."

"Hvorfor?"

"Det var ikke nødvendigt at gemme det, derfor tilintetgjorde jeg det."

Mrs. Pierston pressede ikke mere på, og Avice viste ikke lyst til at fortsætte dette emne. De trak sig tidligere tilbage, end de plejede; men Pierston vedblev at gå op og ned i sit atelier længe efter, grundende over mange ting og ikke mindst over den iagttagelse, at det at ægte en kvinde på ingen måde var det samme som at blive forenet med hende. Ordene "gammel ven" havde i Avices mund næsten lydt som "elsker", og hvorfor skulle ellers også brevet have bragt hende i så stærk sindsbevægelse?

Der syntes i det hele taget at være noget farligt ved London i forhold til hans forestående ægteskab. Straks, da hun kom derop, havde hun været frejdigere end nu. Og dog havde det hjulpet ham, at han havde fået hende dertil; for hans hus havde ganske sikkert imponeret hende, og, skønt han indrømmede, at hverken han eller hendes moder havde ret til at overtale Avice til dette giftermål imod hendes tilbøjelighed, besluttede han dog at benytte den indflydelse, han havde fået på hende, til det yderste ved at få alle detaljerne med hensyn til brylluppet afgjort.

Den næste morgen begyndte han straks på det. Vel så han spor af ængstelse i Avices ansigt, men han mente, det kom af, at hun var bange for at have fornærmet ham den foregående aften ved sin tavshed. Så snart moderen kom ind, bad han hende derfor i Avices nærværelse om at bestemme bryllupsdagen, hvilket mrs. Pierston så meget fornøjet ud ved. Hun mente øjensynlig også, at det var klogest at handle hurtigt, og idet hun vendte sig om til datteren, sagde hun: "Hvad mener du nu, mit kære barn?"

De blev til sidst enige om, at hun og datteren i løbet af et par dage skulle rejse hjem, og Pierston derpå kort efter komme over til dem for så at holde bryllup. Han skulle indtræffe aftenen før, det skulle finde sted.

Som en følge af denne aftale befandt Pierston sig på sydkysten af England i tusmørket på den omtalte aften. Han var kommet alene for ikke at genere dem og havde bestemt at gøre et kort ophold i den nærliggende søstad for at give nogle ordrer med hensyn til brylluppet, men da det lille jernbanetog holdt

parat, tog han med naturlig utålmodighed plads i det og besluttede at afgøre denne forretning ved et bud fra øen senere.

Da han kom over til den lille by Street of Wells, kunne han intet køretøj få og lod derfor sit tøj blive tilbage for senere at blive bragt ham, og begyndte, som han så ofte havde gjort, at klatre op ad skrænten til fods.

Da han var kommet halvvejs op igennem den stejleste del af passet, så han en skikkelse, der stod stille. Skønt det var alt for mørkt til at kunne skelne den fremmedes ansigt, sluttede Pierston dog af den måde, han lænede sig til rækværket ved kanten af vejen på, at han måtte være udmattet.

"Føler De Dem ikke vel?" spurgte han.

"Åh jo," svarede den anden. "Men her er så stejlt."

På accenten kunne Pierston høre, at han vist havde hjemme på en af øerne i Kanalen. "Kan jeg ikke hjælpe Dem op til toppen?" sagde han; for selv om stemmen var en ung mands, lød den svag og skælvende.

"Nej, tak. Jeg har været syg; men jeg troede, at jeg var kommet mig, og da det er en smuk aften, gik jeg herud på øen. Men jeg indser, det har oversteget mine kræfter, da jeg endnu er noget svag, og dette stejle pas falder mig svært."

"Naturligvis. De gør bedre i at tage mig under armen – i alt fald hen til skrænten dér."

Dette gentagne tilbud modtog den fremmede, og de gik videre sammen, indtil de nåede den gamle kalkovn, hvor den fremmede slap hans arm og sagde: "Tak for Deres hjælp, sir, og farvel."

"Af Deres stemme kan jeg høre, at De ikke er her fra øen?"

"Nej, det er jeg ikke. Jeg er fra Jersey. Farvel, sir."

"Farvel, hvis De er aldeles sikker på, at De kan gå videre alene. Her, tag denne stok – jeg bruger den ikke." Dermed rakte Pierston ham sin stok.

"Tak igen. Når jeg får hvilet et par minutter, vil jeg atter fuldstændig være mig selv. Lad mig endelig ikke opholde Dem."

Imens den fremmede talte, vendte han ansigtet imod syd, hvor lyset fra fyrtårnet netop var kommet til syne, og stirrede vedholdende på det. Da han åbenbart ønskede at blive overladt til sig selv, gik Jocelyn videre og brød sig ikke mere om ham, selv om den unge mands ønske om at blive ham kvit efter at have modtaget hans hjælp, var kommet så pludseligt, at det næsten var påfaldende; og modtagelig for indtryk, som Jocelyn var, følte han sig et øjeblik sørgmodig ved tanken om, at der var folk, som ikke engang brød sig om hans sympati.

Imidlertid blev alt dette udslettet ved glæden, da Pierston nærmede sig det hus, der nu rimeligvis ville blive hans kære hjem ved alle fremtidige besøg på øen, måske endog hans stadige opholdssted, når han blev ældre. Det havde også været hans faders hus, hvor han selv var født, og han morede sig med i tanken at lægge planer til i forening med Avice at udvide og forskønne det. Hans glæde blev endnu større, da han så en høj, slank skikkelse stå imod lyset i den åbne dør og øjensynligt vente på ham.

Det gav et lille sæt i Avice; for det var hende, da hun genkendte ham; men hun tillod ham pligtskyldigt at kysse sig, selv om det var tydeligt, at hun var meget nervøs, og så op på ham med et udtryk som et barns på en streng fader.

"Hvor det var kært af dig at gætte, at jeg muligvis kom nu i stedet for senere," sagde Jocelyn. "Hvis jeg var blevet i byen for

at gå i butikker, kunne jeg ikke have været her før med det sidste tog. Hvordan har moder det? – *vor* moder, som jeg snart skal kalde hende."

Avice sagde, at hun havde ikke været rigtig rask, siden hun kom hjem fra London, så hun var nødt til at holde sig på sit værelse. Rejsen havde måske været for anstrengende for hende. "Men hun ville ikke indrømme, at hun var meget svagere for ikke at forstyrre min lykke."

Jocelyn var i så godt humør, at han ikke tog notits af småting og derfor ikke lagde mærke til den anstrengelse, det sidste ord havde kostet hende. De gik sammen op til mrs. Pierston, der åbenbart blev inderlig fornøjet ved at se ham.

"Åh, hvor det glæder mig, at De er kommet," sagde hun hæst, idet hun med en halvkvalt hulken rakte sin magre hånd ud imod ham. "Jeg har været så – –"

Hun kunne ikke sige mere i øjeblikket. Avice vendte sig grædende bort og forlod pludselig stuen.

"Jeg har således sat mit håb til dette," vedblev mrs. Pierston, "at det ikke har været mig muligt at sove i den senere tid af frygt for, at jeg pludselig skulle dø, inden hun blev Deres. Den venlighed, De i fordums tid har vist mig, har gjort mig så sikker på, at hun ville få en god mand i Dem, og jeg vil derfor så inderligt gerne se hende forenet med Dem. Jeg har ikke engang turdet lade hende mærke, hvor ængstelig jeg er."

Således talte de sammen, indtil Jocelyn sagde godnat til hende. Det var tydeligt, at mrs. Pierston, der var bøjet af sygdommen, ikke længere skjulte sin glæde over at få ham til svigersøn, og hendes følelser tilintetgjorde de sidste skrupler hos ham, over at Avices samtykke muligvis mere skyldtes

lydighed end hendes eget ønske. Da han kom ned og traf Avice ventende på sig, faldt det ham ind, om der var sket noget under hans fraværelse, som kunne volde mrs. Pierston ny uro; men han kunne ikke godt spørge den unge pige, da det jo sikkert var hendes opførsel, som måtte være årsagen dertil.

Han så sig om efter hende, mens han spiste til aften; skønt hun var kommet ind i stuen med ham, var hun der ikke nu. Han kom i tanker om, at hun havde sagt, hun havde spist sammen med sin moder, og Jocelyn satte sig derfor til bords. Da der var gået en halv times tid, undrede han sig over, hvor hun var blevet af, han rejste sig og gik hen til døren. Der stod hun udenfor i den åbne husdør, ligesom hun havde gjort, da han kom, og så på fuldmånen, der nu var kommet frem. Hun lod til at blive forskrækket, da han trådte ud.

"Hvad er der i vejen, kære?" spurgte han.

"Da moder er meget bedre og ikke trænger til mig, må jeg vist gå hen til én, som jeg havde lovet at bringe en pakke – jeg føler, det er min pligt. Og dog er jeg bange for, at du ikke vil synes om, jeg går, når du lige er kommet."

"Hvem er det, du skal hen til?"

"En dernede på vejen," sagde hun ubestemt. "Det er ikke langt herfra, og jeg er ikke bange. – Jeg går så ofte alene ud om aftenen."

Han beroligede hende godmodigt og sagde:

"Hvis du ønsker at gå, kære Avice, vil jeg naturligvis ikke sætte mig imod det. Jeg har ingen myndighed over dig før i morgen, og selv om det var tilfældet, ville jeg naturligvis ikke bruge den."

"Ja, men det har du! Da moder er syg, står du i hendes sted."

"Nonsens, min kære. Løb du nu blot over til dine venner, hvis du har lyst til det."

"Er du her så, når jeg kommer igen?"

"Nej, jeg går ned til byen for at se, om mit tøj er kommet."

"Men har moder ikke bedt dig om at blive her? Gæsteværelset er sat i stand til dig … Det burde jeg vist have sagt."

"Jo, hun har bedt mig. Men alle mine ting bliver sendt til kroen, så det er bedst, jeg bliver der. Jeg vil derfor sige dig god nat, skønt det ikke er så sent endnu. I morgen tidlig kommer jeg herop for at høre til din moder og sige god morgen til dig. Du kommer vel snart tilbage igen i aften."

"Oh, ja."

"Og jeg behøver ikke at følge dig?"

"Nej, tak. Det er ikke langt herfra." Pierston gik, og tænkte på, at det var mærkeligt nok, at hun således havde bedt ham om tilladelse til at gå. Ikke så snart var han borte, før Avice tog en pakke fra et skab og iførte sig hat og overstykke. Hun fulgte samme vej som han, indtil hun nåede indgangen til Sylvania Castle, hvor hun standsede. Hun kunne høre Pierstons fodtrin, idet han passerede de østlige stenbrud på vejen til kroen; men hun gik ikke videre i den retning. Idet hun drejede om ad den lille sidevej til højre, som så ofte er blevet omtalt, løb hun hurtigt forbi det sidste lille hus og klatrede igennem kløften op til ruinen af den røde konges slot, der hævede sig som en firkantet sort masse imod den månebelyste, uendelige sø.

6. Den elskede er – hvor?

Mrs. Pierston tilbragte en urolig nat; men hun forstyrrede ikke nogen; for hun vidste godt selv, at det hidrørte fra den ængstelige spænding, hun var i med hensyn til det bryllup, der lå hende så svært på hjerte.

Engang, da hun var faldet i en kort døs, kom Avice ind til hende. Da det var noget, datteren så hyppigt gjorde, tænkte hun ikke videre over det, men sagde blot for at berolige den unge pige: "Jeg er bedre, kære barn. Læg dig nu til at sove. Du behøver ikke at komme mere herind."

Moderen faldt atter i tanker. Hun nærede ingen ængstelse for dette giftermål, da hun var vis på, at det var til hendes barns bedste. Der var ikke en ung pige på øen, som ikke misundte Avice, for Jocelyn var mærkværdigt ungdommelig af sin alder, så godt ud, og hans historie var almindelig kendt der. Man vidste også nøjagtigt, hvor stor hans formue var, og hvilken anset stilling, han indtog.

Men moderen vidste også, at Avice havde haft andre sværmerier og glædede sig derfor over hendes lydighed. Enken tænkte nu på, hvorledes hun selv rimeligvis ikke ville have sagt nej til Pierston, dengang han friede til hende i atelieret, hvis hun ikke allerede havde været hemmeligt gift med en anden.

Men det var bedst, som det var. "Min Gud," sagde hun flere gange den nat til sig selv, "at tænke sig min hensigt, da jeg skrev til ham, skulle således lykkes!"

Hvor megen lykke havde hun dog ikke haft med sig i livet, når hun rigtigt tænkte over det. Hun var begyndt som en fattig landsbypige, var sunket så dybt, at hun måtte vaske for folk og

gøre anden tyendegerning, havde indgået et ulykkelig ægteskab af kærlighed, der imidlertid efterhånden, takket være Jocelyn, havde forbedret hendes stilling, og nu skulle hun til sidst se sin datter som hustru i det rige, skønne hjem, hun selv var gået glip af.

Således lå den syge kone og bragte sig selv i stærkere og stærkere sindsbevægelse, alt som tiden gik. Til sidst forekom det hende, at det måtte være morgen, hun bildte sig ind, at der var nogen, som rørte sig i huset, og at hun hørte samtale i sin datters værelse. Men da hun så på uret, var klokken kun fem, og det var endnu ikke lyst. Hun var blevet så nervøs, at hun ligefrem rystede, og skønt hun om aftenen havde erklæret, at der ingen behøvede at sidde oppe hos hende, ringede hun nu på en lille bordklokke, og få minutter efter viste en sygeplejerske sig. Det var hendes naboerske Ruth Stockwool, der kendte mrs. Pierston og hele hendes historie godt.

"Jeg er så nervøs, at jeg ikke kan være ene," sagde enken, "det forekom mig, jeg hørte Becky hjælpe miss Avice brudedragten på inde i hendes værelse."

Da mrs. Pierston havde taget lidt næring til sig, vedblev hun: "Jeg kan ikke blive fri for den ængstelige tanke, at hun ikke vil gifte sig med ham. Han er jo så meget ældre end Avice."

"Ja, det er han," sagde naboersken. "Men jeg kan ikke indse, hvad der nu skulle komme i vejen for brylluppet."

"De ved, at Avice har haft sine sværmerier, i det mindste er der et ungt menneske på femogtyve år, som hun har holdt af. Og hun har været meget hemmelighedsfuld og indesluttet med det. Jeg ville hellere ønske, hun havde grædt og taget på veje, for jeg ved, hun endnu tænker på ham."

"Hvad – den unge franskmand, mr. Leverre fra Sandbourne? Jeg har hørt lidt om det. Men der har vist ikke været videre imellem de to."

"Jo, det har der nok. Jeg har en slags anelse om, at hun så ham i aftes. Jeg antager, det var kun for at sige farvel til ham og give ham nogle bøger tilbage, som han har foræret hende, men jeg ville ønske, hun aldrig havde kendt ham; han er en heftig, fremfusende ung mand og kan let gøre fortræd. Han er ikke fransk, skønt han har boet i Frankrig. Hans fader var fra Jersey, og da han blev enkemand, giftede han sig anden gang med en pige her fra øen. Derfor er den unge mand så kendt her."

"Ah – så ved jeg besked. Hans stedmoder var en Bencomb. Jeg hørte lidt om det for et års tid siden."

"Ja, hendes fader havde engang det største stenbrud her på øen; men nu er hans navn glemt. Han trak sig tilbage flere år, før jeg blev født. Moder har imidlertid fortalt mig, at hun var en smuk, ung pige, der prøvede på at fange mr. Pierston, da han var ung, og det var ikke fri for, at hendes rygte kom lidt i fare ved det. Hun rejste udenlands med faderen, som havde tjent sig en formue her; men den mistede han nok senere. Flere år efter ægtede hun denne Jerseymand, mr. Leverre, der tidligere havde holdt af hende, og hun opdrog hans barn som sit eget."

Mrs. Pierston gjorde en pause; men da Ruth ikke kom med noget spørgsmål, fortsatte hun:

"Nu skal De høre, hvorledes miss Avice lærte det unge menneske at kende. Da mrs. Leverres mand døde, tog hun fra Jersey og bosatte sig i Sandbourne, derfra tog hun en dag herover for at forhøre sig om mr. Jocelyn Pierston. Da jeg også hedder Pierston, kom hun ind til mig med sin søn, og derved

blev Avice og han kendt med hinanden. Da hun tog tilbage til Sandbourne for at fuldende sit kursus, vedligeholdt de hemmeligt bekendtskabet. Han lærte hende fransk der, og gør det vist endnu, tror jeg."

"Nå, så vil jeg håbe, hun må glemme ham. Han er ikke noget for hende."

"Det håber jeg også … Nu vil jeg se, om jeg ikke kan få mig en lille søvn."

Ruth Stockwool gik tilbage til sit værelse, hvor hun, da det endnu var så tidligt på dagen, atter lagde sig til ro og snart faldt i søvn. Hendes seng stod tæt ved trappen, hvorfra den kun var skilt ved en bræddevæg, og det forekom hende, at hun en gang halvt i søvne hørte en sagte gnidende lyd udenfor på denne væg som af fingre, der følte sig for i mørket. Den lette støj ophørte; få sekunder efter drømte hun eller bildte sig ind, at hun kunne høre bagdøren blive åbnet.

Hun var næsten på ny faldet trygt i søvn, da det samme fænomen nøjagtigt gentog sig; fingrene gled langs med væggen tæt ved hendes hoved nedad, døren åbnedes og lukkedes sagte, og der blev atter stilhed.

Nu blev hun lysvågen. Gentagelsen havde gjort hende sagen påfaldende. Første gang tænkte hun sig, at det kunne have været en af pigerne, der gik ned, skønt hun ikke rigtigt kunne begribe, hvorfor hun skulle have gjort det så skjult og i mørke; men anden gang var det hende uforklarligt. Ruth stod op af sengen og så ud bag gardinet. Det var lige begyndt at dages, og fyret var endnu ikke slukket; men man kunne se buskene mod det hvide stakit i forhaven og den lyse vej, der snoede sig som et bånd til den nordlige indgang af Sylvania Castle og derfra rundt

til landsbyerne og klipperne bag ved. På vejen kunne der lige skelnes to mørke skikkelser, den ene lidt bag ved den anden, men netop ved at indhente den forreste, da Ruth så ud. Det kunne være, det var stenhuggere eller fiskere, der netop var kommet i land. Da der ikke var noget, der kunne sætte dem i forbindelse med den lyd, hun havde hørt, tænkte hun ikke videre over det og gik i seng igen.

Jocelyn havde sagt, at han ville komme tidligt den næste morgen for at høre til mrs. Pierston, da han fandt hende svagere end Avice mente, og derfor var lidt ængstelig for hende. Senere begivenheder fik ham til at huske, at han, mens han klædte sig på, tilfældigt havde lagt mærke til, at en to-tre sømænd stod tæt ved klippen udenfor landsbyen og åbenbart med dyb interesse iagttog en båd langt ovre imod den modsatte kyst af South Wessex. Klokken halv ni gik han fra kroen lige hen til mrs. Pierston. Da han nærmede sig, opdagede han, at huset så så underligt ud den morgen. Lågen, døren og et par vinduer stod åbne, skønt der var andre vinduer, hvor rullegardinerne endnu ikke var oppe. Det hele havde sådan et underligt tomt og forvirret udseende. Der kom ingen, da han bankede på, og i spisestuen, hvor han gik ind, var morgenbordet endnu ikke dækket. Hans første tanke var: "Mrs. Pierston er død."

Imens han stod derinde, kom der én ned af trappen, og da Jocelyn kom ud, så han Ruth Stockwool med et åbent brev i hånden.

"Åh, mr. Pierston, mr. Pierston! Ak Gud!"

"Hvad er der sket? Mrs. Pierston –"

"Nej, nej! Miss Avice! Hun er løbet sin vej! – Ja – løbet sin vej! Læs dette, sir! Det lå i hendes sovekammer. Vi er alle nær ved at gå fra forstanden!"

Han tog brevet og så forvirret, at der var to håndskrifter i det. Den første var Avices:

"Min kære moder!

Mon du vil kunne tilgive mig, hvad jeg har gjort! Det ser så troløst ud. Og dog havde jeg lige indtil nu ingen tanke om at bedrage hverken dig eller mr. Pierston.

I aftes klokken ti gik jeg ud, som du må have gættet for at se mr. Leverre for sidste gang og give ham hans bøger og breve tilbage. Vi mødtes efter aftale ved slotsruinen, fordi han ikke turde komme til os. Da jeg kom derhen, fandt jeg ham ventende, men han følte sig syg. Han havde ligget til sengs hos sin moder i flere dage, men var stået op for at sige farvel til mig. Rejsens anstrengelse havde været for meget for ham, og skønt vi blev siddende til klokken tolv, var det ham ikke muligt at gå tilbage – hvert skridt faldt ham besværligt. Jeg havde gjort mig så stor umage for ikke længere at elske ham, men dog var min kærlighed så stærk til ham, at jeg ikke kunne lade ham blive liggende der i den kolde nat. Jeg hjalp ham derfor – ja næsten bar ham – hen til bagsiden af vort hus. Her blev han lidt bedre, og da han ikke kunne opholde sig der, og alle nu sov, hjalp jeg ham op i det lille værelse, der var gjort i stand til mr. Pierston. Jeg fik ham i seng og hentede derpå noget cognac og lidt af din styrkende mikstur. Så du mig komme ind i dit værelse efter den?

Jeg sad hele natten hos ham. Han blev efterhånden bedre, og vi talte om, hvordan vi skulle bære os ad. Jeg følte, at selv om jeg havde haft i sinde at opgive ham, kunne jeg dog nu ikke godt ægte nogen anden, men at jeg burde gifte mig med ham. Vi besluttede straks at lade os vie, før nogen kunne hindre os i det, vi gik derfor ned ved daggry, og det er vor hensigt at holde bryllup med det samme.

Sig til mr. Pierston, at det ikke var nogen overlagt plan, men skyldes en tilfældighed. Det gør mig inderlig ondt at tænke på, at han vil synes, jeg har handlet dårligt imod ham; men det havde virkelig været min mening at adlyde dig og ægte ham. Gud styrede det imidlertid anderledes og tvang mig til at give min elskede husly for at forhindre mig i at gøre det, jeg nu er overbevist om ville have været uret.

Din altid kærlige datter

Avice."

Slutningen var skrevet af en herre:

"Kære moder (som De snart vil være for mig).
Avice har tydeligt forklaret, hvorledes det gik til, at jeg ikke kunne opgive hende. Jeg tror, jeg var død, hvis jeg ikke havde taget imod husly i Deres hjem i nat og Deres datters kærlige pleje i de mørke, sørgelige timer. Vi elsker hinanden usigeligt, og det ville ikke være menneskeligt, hvis vi nu undlod at ægte hinanden til trods for vore venners ønsker. Vil De være så god at sende det brev, der

ligger inden i, til min moder. Det er kun for at forklare hende, hvad jeg har gjort.

Med den kærligste agtelse

Henri Leverre."

Jocelyn vendte sig bort og så ud af vinduet.

"Mrs. Pierston," forklarede Ruth Stockwool, "syntes, at hun hørte nogen tale om natten; men hun mente naturligvis, det var indbildning. Og hun husker, at miss Avice kom ind i hendes stue klokken et om natten og gik hen til bordet, hvor medicinen stod. I al den tid lå hendes elsker et par alen derfra i den stue, vi havde gjort i stand til Dem, sir, med de bedste lærredslagner, som vi strøg ind med lavendler. Man skulle virkelig tro, sir, at De havde opgivet det til bedste for den unge mand."

"Dadl dem ikke! Dadl dem ikke!" sagde Jocelyn i en sagte, mekanisk tone, "især ikke hende. Hun kunne ikke gøre for, at forholdene stillede sig på den måde. Det er min skyld. … Således handlede jeg imod hendes bedstemoder … Nu vel, hun er borte! De behøver ikke at gøre nogen hemmelighed af det. Fortæl det hele øen over. Sig, at en mand kom for at ægte en kvinde og fandt hende ikke hjemme. Sig til alle, at hun er løbet sin vej. Det må blive bekendt før eller senere."

Efter en kort pause sagde en af pigerne: "Det gør vi ikke, sir."

"Ah – hvorfor ikke?"

"Det holdt vi alt for meget af hende til, trods alle hendes fejl."

"Nå, så det gjorde De?" sagde han og sukkede. Han så nok, at de yngre piger hemmeligt var på Avices parti.

"Hvordan tager hendes moder det?" spurgte Jocelyn, "er hun vågen?"

Mrs. Pierston havde ikke sovet videre, og da hun fik det ulykkelige budskab, blev hun aldeles forstyrret og begyndte at tale vildt. Kort før mr. Pierston kom, havde hendes sindsoprør sat sig noget, og hun lå nu stille og mat hen.

"Send bud efter doktoren," sagde Pierston, "så går jeg imens op til hende."

Da han kom forbi Avices værelse, lagde han mærke til, at der ingen havde ligget i den lille seng. Ved døren til gæsteværelset kiggede han ind. I et hjørne stod en spadserestok – det var hans egen.

"Hvor er den kommet fra?"

"Vi sandt den der, sir."

"Ah, det er sandt – jeg gav ham den. Det ligner mig at rage kastanjerne ud af ilden for andre."

Det var den sidste bitre ytring, der undslap Jocelyn. Han gik nu bagefter tjenestepigen op til den syges værelse.

"Mr. Pierston er her, frue," hørte han pigen sige. Men da mrs. Pierston ikke svarede, gik hun hen til tingen og råbte pludselig: "Hvad er dog sket med hende, mr. Pierston? Å, hvad betyder det?"

Avice den Anden lå stille og fredeligt i samme stilling, sygeplejersken havde forladt hende i, men hun trak ikke vejret, hendes træk var stive, og der lå netop i dem det samme udtryk, der havde karakteriseret hendes ansigt, da hun som ung pige syslede i Pierstons atelier. Han så, at det var døden, og at den netop måtte være indtrådt.

Ruth Stockwool tabte aldeles fatningen, da hun kom til. "Det er rystelsen over, at miss Avice er gået sin vej, der er skyld i det," råbte hun, "hun har dræbt sin moder!"

"Sig ikke noget så skrækkeligt," udbrød Jocelyn.

"Men hun burde have adlydt hende – for hun var en god moder! Hun havde nu sat alt sit håb til det bryllup, stakkels sjæl, og vi måtte jo lade hende vide, hvad der var sket! Oh, hvor de unge dog er utaknemmelige!"

"Vi må have fat i doktoren," sagde Pierston mekanisk og skyndte sig ud.

Da lægen kom, kunne han kun bekræfte, hvad de selv vidste, og selv om døden utvivlsomt var blevet fremskyndet ved rystelsen, var hun dog i forvejen så svag, at hun alligevel ikke havde haft lang tid tilbage at leve i.

De to skyggeagtige skikkelser, som Ruth fem timer forinden havde set, var gået til den åbne plads ved den nordlige indgang til Sylvania Castle, hvor vejen drejede af til den gamle slotsruin. De havde hidtil gået aldeles tavse, mens hun støttede ham, der kun med besvær kunne bevæge sig. På dette sted standsede de og kyssede hinanden.

"Vi burde gå lige til Budmouth for ikke at blive opdaget," sagde han sørgmodigt, "og jeg kan ikke engang ved din hjælp, min elskede, nå tværs over øen. Der er en to miles til foden af klippen."

Skønt hun skælvede, søgte hun at trøste ham.

"Hvis du kunne gå, ville vi skulle ned til Street of Wells, hvor en eller anden ville kende mig? Nej, det er vist bedre, om vi begiver os til bugten her, så kan vi få fat i en af de små både, jeg så der i aftes, og ro langs med kysten, til vi kommer til den nordlige side af øen, derfra kan vi nemt nå hen til stationen.

Det er blikstille, da strømmen går i den retning, så vi behøver ikke at ro så meget. Jeg har gjort det mange gange før."

Det lod til at være den eneste brugelige plan, og de forlod nu den lige vej, gik igennem kløften forbi ruinen ned til søen, hvor der var så stille, at de kunne høre deres egne fodtrin, imens de langsomt og frygtsomt steg ned. Hun var så vant til vejen, at hun ikke som hendes ledsager behøvede at støtte sig til klippevæggen. Da de kom ned til stranden, så de et par fiskerbåde, der lå trukket op på land, og nogle mindre både ved siden af tæt ved et tjæret bådehus. Med forenede kræfter lykkedes det dem at få den mindste båd skubbet ud i vandet og komme til sæde i den.

Hun brød tavsheden, da de var gledet et lille stykke ud, ved at spørge: "Hvor er årerne?"

Han søgte omkring i båden, men kunne ikke finde dem og udbrød: "Jeg har glemt at se efter dem."

"De er formodentlig låst inde i bådehuset. Så kan vi kun styre og må stole på strømmen."

Strømmene var imidlertid her noget indviklede på grund af de særlige bugtninger af kysten øst og vest for nordspidsen; og selv i det roligste vejr kunne modsatte strømninger få søens overflade til at koge som en gryde på dette sted. Sømændene kaldte det "The Race" – Væddeløbet.

Således, skønt den ydre sø nu løb imod nord til rheden og Wessex' fastland, løb den sydlige strøm for fuld kraft imod fyrtårnet og "The Race" begyndte, den ulykkelige båd kom midt ind i det, og da de ikke kunne ro det smalle stykke igennem det, så de, hvorledes de grå klipper tæt ved dem og øens stenede spids gled imod nord.

De stirrede hjælpeløse på hinanden, dog med ungdommens frejdige tro og uden nogen bestemt frygt. Bølgerne gik stærkere og stærkere og løftede dem op og ned. Båden gyngede og snurrede af og til rundt, så at lyset fra fyrskibet, der stadig blinkede over til dem, snart var på deres højre og snart på deres venstre side. Ikke desto mindre kunne de stadig ved hjælp af det se, at de bevægede sig i den forkerte retning.

Pludselig fik den unge mand en lys idé. Han tog sit lommetørklæde frem, strøg en svovlstik og stak ild i det. Hun gav ham sit, og han lod også det gå op i flammer. Det eneste brændsel, de nu havde tilbage, var den lille paraply, som den unge pige havde bragt med sig; den blev slået op og antændt, imens han holdt den i stangen, så længe den brændte.

De havde imidlertid nærmet sig fyrskibet ude i Kanalen, og få minutter efter, at lommetørklæderne og paraplyen var fortæret af ilden, svarede en kulørt flamme fra fartøjet dem. De slyngede armene om hinanden.

"Jeg vidste, at vi ikke skulle drukne!" hulkede Avice.

"Det troede jeg heller ikke," svarede han.

En båd blev sat ud for at komme dem til hjælp og af den blev de bugseret hent til det tunge, røde skrog med de store, hvide bogstaver på siden.

7. Et gammelt tabernakel med et nyt ydre

Oktoberdagen var til ende, mørket faldt på, Jocelyn sad grundende ved mrs. Pierstons lig. Da ingen vidste, hvor Avice var gået hen, havde han handlet som familiens nærmeste ven og så godt som muligt taget sig af de sørgelige pligter, enkens bortgang medførte. Det var også tvivlsomt, hvem der ellers skulle gøre det. Af Avice den Andens to brødre var den ene omkommet på havet, og den anden var udvandret, imens det eneste barn, hun havde haft foruden Avice, var død som lille. Hvad hendes venner angik, var hun blevet så optaget af sine ærgerrige planer om at få sin datter gift med Jocelyn, at hun efterhånden havde trukket sig tilbage fra dem. Hun havde allerede, da Pierston dengang hun var ung og friede til hende, begyndt at føle sig hævet over de almindelige øboere og havde senere aldrig kunnet glemme de forfinede omgivelser i det londonske atelier. Derfor kunne hun heller ikke forstå, hvad datteren havde imod Jocelyn. I hendes øjne var han ikke ældre, end da han bejlede til hende.

Imens han sad der i tusmørket, var det, som om de tidligere skikkelser, hans ideal havde antaget, flokkedes om deres søster, det ubevidste lig. Mange af dem havde han fra tid til anden fremstillet i buster og statuer; men det var ikke som sådanne, han nu mindedes dem, han så dem tværtimod i de naturlige forhold med alle deres skrøbeligheder. Så kom han til sig selv, deres stemmer blev svagere, hver var gået sine forskellige veje, og han sad her alene.

Det latterlige lys, denne dags begivenhed ville sætte ham i, brød han sig ikke om. Men han ville gerne have udslettet den

misforståelse, det hidrørte fra. Det var imidlertid umuligt. Ingen vidste, hvorledes det egentlig forholdt sig med ham, *hvad* det var, han havde søgt, der stadig havde pint og undsluppet ham, hvad det var, der således som en lygtemand havde danset foran ham, og som han mente at have mistet i den unge pige, der så nylig havde svigtet ham. Det var ikke den sanselige kærlighed, så dybt var han aldrig sunket. Ikke én kvinde i verden var blevet ulykkelig ved ham, skønt der var så mange, der havde gjort indtryk på ham. Ingen kunne forstå den dybe, inderlige følelse, der havde ligget bag ved det, der forekom ham den skønne opfyldelse af en lykkelig skæbne, udsat i fyrre år. Hans tilbøjelighed for den tredje Avice ville af verden betragtes som en ældre mands egenkærlige planer med hensyn til en ung pige.

Hele hans liv forekom ham som en spøgelseshistorie, og gerne ville han have været forsvundet med de andre fantomer på denne kritiske eftermiddag. Han ønskede blot, at der måtte ske noget, som kunne gøre ende på denne hans trældom under skønheden i idealet.

Således sad han, til det var blevet ganske mørkt, og der blev bragt lys ind. En kølig vind blæste udenfor, og fyrskibet øjnedes kun utydeligt. Den triste ensomhed blev afbrudt ved en ringen på døren.

Pierston hørte en damestemme nedenunder. Der var noget bekendt i den, skønt den havde en let fremmed accent. Kun én i hans bekendtskab havde haft den rige, fyldige klang i stemmen. Der lod til at blive vekslet spørgsmål og svar, og et minut efter blev han underrettet om, at en dame ønskede at tale med ham.

"Hvem er det?" spurgte Jocelyn.

Pigen svarede tøvende: "Mrs. Leverre – moderen til den – unge herre, miss Avice er løbet bort med."

"Godt – jeg skal komme ned," sagde Pierston.

Han dækkede den afdødes ansigt og gik ned ad trappen. "Leverre," sagde han ved sig selv. Han huskede, at det var det navn, de rejsende amerikanere, han havde truffet i Rom, havde omtalt den kvinde med, han antog måtte var Marcia Bencomb.

Det forekom ham pludselig, som om dette navn spredte lys over mange kendte ting i det øjeblik. Han fandt hende stående tilsløret i dagligstuen, imens vognen, hun var kommet i, holdt udenfor og ventede. Ved det svage lys kunne han under disse forhold ikke se hendes ansigtstræk.

"Mr. Pierston?"

"Jeg er mr. Pierston."

"De repræsenterer den afdøde mrs. Pierston?"

"Ja – omend jeg ikke hører til familien."

"Det ved jeg – jeg er Marcia, som De kendte for fyrre år siden."

"Det gættede jeg mig til, Marcia. Men hvorfor vælger De netop dette øjeblik til at opsøge mig?"

"Hvorfor – fordi jeg er stedmoder til den unge mand, som Deres brud tog bort med i morges."

"Det gættede jeg mig også til, idet jeg gik herned. Men –"

"Og jeg ville naturligvis gerne forhøre mig lidt om det."

"Javel. Lad os tage det roligt og lukke døren."

Marcia satte sig ned, og han fik nu at vide, at forbindelsen imellem det gamle og nye ikke skyldtes nogen tilfældighed. Hvad mrs. Pierston havde løseligt talt om med sin sygeplejerske, fik Jocelyn nu at vide af Marcia selv; hvorledes

hun mange år efter deres adskillelse, da faderen, der havde mistet sin formue, efterlod hende som en fattig pige, var blevet gift med sin tidligere tilbeder fra Jersey, der trængte til en, som kærligt ville pleje ham og være moder for det barn, hans første hustru havde efterladt ham; endvidere hvorledes han var død få år senere, så hun blev ene tilbage med drengen; med sine begrænsede midler havde hun søgt at opdrage ham så godt som muligt i St. Helier og i Paris, indtil han blev lærer i fransk i en skole i Sandbourne, og hvordan hun og hendes søn et år efter havde lært mrs. Pierston og hendes datter at kende ved deres besøg på øen "for at få lidt at vide," tilføjede hun langsommere, "om hvad der var blevet af den mand, som jeg løb bort med i min ungdommelige ophidselse og af egen fri vilje ikke blev gift med."

Pierston bukkede.

"Nu vel, således begyndte bekendtskabet imellem børnene og deres lidenskabelige kærlighed." Hun fortalte videre, hvorledes Avice havde fået sin moder til at lade hende tage timer i fransk for derved lettere at kunne mødes med ham. Marcia havde aldrig tænkt på at hindre deres fortrolige forhold; for under sine mange prøvelser havde hun fattet ny interesse for det navn, hun i sin pengestolte ungdom havde afslået at ville bære, og det var først, da hun fik at vide, hvor bestemt mrs. Pierston var på at gøre sin datter til Jocelyns hustru, at hun havde sat sig imod sønnens bekendtskab med Avice. Men det var for sent at hindre, hvad der var begyndt. Han havde nylig været syg, og hun var blevet bange, da han ikke kom hjem den foregående aften. Det brev, hun havde fået fra ham samme dag, havde kun ganske

korteligt underrettet hende om, at han og Avice stod i færd med at lade sig vie til hinanden – hvor vidste hun ikke.

"Hvad har De i sinde at gøre?" spurgte hun.

"Intet, der er intet at gøre … Således svigtede jeg hendes bedstemoder – det er en retfærdig gengældelse."

"Svigtede De hende for min skyld?"

"Ja. Og nu svigter hun mig for Deres søn."

Marcia sad en stund tavs og eftertænksom, indtil hun rev sig løs fra sine grublerier. "Men kunne vi ikke forhøre os om, på hvilken måde, de forlod øen og få lidt mere at vide om dem?"

"Å – jo. Lad os det."

Og Pierston befandt sig som i en drøm, gående ved siden af Marcia hen ad vejen i den fælles søgen. Han opdagede, at næsten alle beboerne der i nærheden vidste bedre besked om det unge par end han selv.

Ved omdrejningen af vejen stod nogle mænd og talte sammen om, hvad der var foregået. Det var kun hentydninger; men da Pierston og Marcia kendte dialekten, fik de snart at vide, hvad det drejede sig om. Ved det første morgengry havde man savnet en af bådene nede i bugten, og da de elskendes flugt var blevet bekendt, tænkte man straks, at de var de skyldige.

Uvilkårligt gik Pierston hen i retning af bugten uden at lægge mærke til, om Marcia fulgte efter, og selv om det var mørkere, end da Avice og Leverre steg derned, fortsatte han vejen igennem kløften, indtil han var nede ved vandet.

"Er det Dem, Jocelyn?"

Spørgsmålet kom fra Marcia. Hun var bag ved ham, men var kun kommet halvvejs ned.

"Ja," sagde han og lagde mærke til, at det var første gang, hun kaldte ham ved fornavn.

"Jeg kan ikke se, hvor De er, og jeg er bange for at gå videre."

Bange for at gå videre. Hvor forunderligt, dette forandrede hans idé om hende. Indtil dette øjeblik havde hun stået for ham som den bydende, uovervindelige Marcia fra gamle dage. Der var en forunderlig patos i denne åbenbaring. Han gik tilbage og famlede efter hendes hånd, idet kan sagde: "Jeg skal lede Dem." Og det gjorde han.

De stod og så ud over havet, og fyrskibet strålede som om det rent havde glemt alt, hvad der angik flygtninge. "Jeg er så urolig," sagde Marcia, "tror De, at de er kommet sikkert i land?"

"Ja," svarede en anden stemme end Jocelyns. Det var en bådsmand, der sad og røg halvt skjult af bådehuset. Han underrettede hende om, at de var taget op af folk fra fyrskibet og senere på deres egen anmodning ført over til den modsatte kyst, hvor de efter at være landet, til fods var gået til den nærmeste jernbanestation og havde taget plads i et tog, der gik til London. Denne efterretning var nået til øen omtrent en time forinden.

"I morgen lader de sig vie!" sagde Marcia.

"Så meget desto bedre. Beklag det ikke, Marcia. Han skal ikke tabe ved det. Jeg har ingen andre slægtninge i verden end nogle fætre i tyvende led her på øen, som hendes fader var en af, og jeg vil straks tage skridt til, at hun kan blive et godt parti for ham. Hvad mig selv angår … så har jeg levet en dag for længe."

8. "Ak, denne grå skygge var fordum en mand"

I den novembermåned, der påfulgte, lå Pierston farligt syg af feber i sit hjem i London.

Den anden Avices begravelse havde fundet sted på en af disse våde, kolde efterårsdage, hvor regnen falder strømmevis. Kun én fulgte som en slags sørgende slægtning liget til kirken, det var Jocelyn Pierston – den først så ustadige elsker og senere så trofaste ven. Han havde ikke kunnet finde noget middel til at sætte sig i forbindelse med Avice før begravelsen, på trods af at dødsfaldet var blevet averteret både i det lokale og i andre blade i håb om, at hun skulle se det.

Men da sørgeskaren kom ud af kirken og gik hen til den lille kirkegård, så man et lejet køretøj fra Budmouth komme i største fart hen ad den åbne vej. Det standsede ved porten til kirkegården, en ung mand og kvinde steg ud og gik ind, imens vognen ventede. De fulgte stien og nåede hen til Pierston, lige som kisten blev sænket i graven.

Han vendte ikke hovedet om. Men han vidste, det var Avice og Henri Leverre – som han antog, nu hendes mand. Hendes angerfulde, skønt tavse sorg syntes at gøre atmosfæren tung. Da han mærkede, at de ikke havde ventet at se ham der, trak Pierston sig tilbage, og da begravelsen var forbi, fjernede han sig endnu mere, med en hensynsfuldhed, som hun lod til at være ham taknemmelig for.

Således var han selv skyld i, at hverken Avice eller den unge mand kom i nogen som helst forbindelse med ham. Så snart begravelsen var forbi, vendte de tilbage, som de var kommet.

Den stærke sindsbevægelse og det slette vejr pådrog Pierston en forkølelse og feber, som holdt ham svævende i fire uger imellem liv og død kort efter hans tilbagekomst til hjemmet. Da han havde overstået krisen, hørte han en dag en hviskende samtale i nærheden af sig og lyden af fodtrin på gulvtæppet. Lyset i værelset var så dæmpet, at han ikke tydeligt kunne skelne noget. Der var to mennesker til stede, en sygeplejerske, der sagte bevægede sig omkring, og en besøgende. Han kunne se, at denne sidste var en dame, men foreløbig var det også det hele.

Kort efter hørte han en hviskende stemme spørge: "Generer lyset Deres øjne?"

Denne stemme forekom ham bekendt. Det var den dame, der var på besøg, som talte. Det gik op for ham, at det måtte være Marcias, og pludselig mindedes han alt, hvad der var sket, før han blev syg.

"Hjælper De at pleje mig, Marcia?" spurgte han.

"Ja. Jeg er taget herop og bliver her, til De er bedre, da det lader til, at De ikke har nogen anden kvindelig bekendt, der bryder sig om, enten De lever eller dør. Jeg bor tæt her ved og er inderligt glad ved, at faren nu er overstået. Vi har været meget ængstelige."

"Hvor De er god … Og – har De hørt noget om de andre?"

"De er gift. De har været her for at se til Dem og er meget bedrøvede. Hun sad ved Deres seng; men De kendte hende ikke. Hun var blevet helt fortvivlet, da hun hørte om moderens død, da hun aldrig havde tænkt sig, at hun var så svag. De er rejst igen; for jeg syntes, det var bedst, hun tog bort, da vi fik at vide,

at faren var overstået. Nu må De ligge ganske stille, til jeg kommer igen og taler med Dem."

Pierston havde under denne lille samtale mærket, at der var foregået en besynderlig forandring med ham. Han var ikke længere den samme som før. Den ondartede feber eller hans erfaring, måske begge dele tilsammen, havde taget noget fra ham og sat noget andet i dets sted.

I de følgende dage, da hans tanker var blevet klarere, blev han sig tydeligt bevidst, hvad der var sket. Den kunstneriske sans havde forladt ham, og når han mindedes skønhedsbillederne fra fortiden, fæstede der sig ikke længere nogen bestemt følelse ved dem. Han var kun i stand til at værdsætte det nyttige, og det var ene erindringen om Avices gode egenskaber, der gjorde indtryk på ham, ikke hendes ydre.

Først blev han forfærdet; men så sagde han: "Å, Gud ske lov!"

Marcia, der med noget af sin gamle absolutisme stadig kom til hans hjem for at se, hvorledes det gik og give sine ordrer, og tillige hver eftermiddag gik ind til ham for at sidde lidt hos ham, opdagede selv i løbet af hans rekonvalescenstid denne underlige forandring hos Jocelyn. Hun havde sagt, at Avice blev smukkere og smukkere, og at det ikke undrede hende, at hendes stedsøn var blevet forelsket i hende – en ubetænksom bemærkning, som hun straks fortrød af frygt for, at den skulle bringe ham i sindsbevægelse. Men han svarede kun: "Ja, hun er smuk – det tror jeg i det mindste – og hun er mere end det – en klog pige, der med tiden vil blive en god husmoder … Jeg ville ønske, at De ikke var smuk, Marcia."

"Hvorfor?"

"Jeg ved det ikke selv. Det er forekommer mig at være en tåbelig egenskab. Jeg kan ikke længere indse, hvad det skal gøre godt for."

"Oh, jeg som kvinde, synes det er en ganske udmærket ting."

"Er det? Så har jeg mistet al forståelse af det. Jeg ved ikke selv, hvad der er foregået med mig; kun, at det er noget, jeg ikke beklager. Robinson Crusoe mistede en dag under sin sygdom; jeg har mistet en evne, og jeg takker Gud for dette tab."

Der var noget rørende i denne tilståelse, og Marcia sukkede, da hun sagde: "Måske De får den igen, når De bliver rask."

Pierston rystede på hovedet. Det faldt ham nu ind, at han aldrig, siden Marcia på ny havde vist sig for ham, havde set hende i det fulde dagslys eller uden hat og slør, som hun altid beholdt på under sine hyppige besøg hos ham, hvorfor han uvilkårligt havde betragtet hende som den samme Marcia, hun havde været i gamle dage, en idé, der blev bestyrket ved den ringe forandring i hendes stemme. Den statelige skikkelse, den friske farve, den klassiske profil, den noget store, smukke næse, de lidt fremstående, regelmæssige tænder og de store, mørke øjne dannede endnu den Marcia, der levede i hans fantasi; den majestætiske kvinde, der havde bedåret ham, da den første Avice blev tilsidesat, og hendes efterfølger ikke eksisterede. Det var denne gamle idé om hende, som nu i hans forandrede sindstilstand havde hidført hans udtalelse om hendes skønhed. Han var begyndt at grunde på, hvor meget der var tilbage af denne skønhed efter fyrre års forløb.

"Hvorfor lader De mig aldrig se Dem, Marcia?" spurgte han.

"Oh, det ved jeg ikke, De mener uden hat? De har aldrig bedt mig om at tage den af, og jeg er nødt til at indhylle mit ansigt i

dette tætte slør, fordi jeg lider af ansigtssmerter i denne kolde vinterblæst, skønt jeg nødigt gør det, for det generer mig, da mit syn ikke længere er så godt, som det har været."

At den uovervindelige Marcias syn ikke længere var så godt, som det havde været, og at hendes ansigt smertede, disse simple, naturlige ting virkede næsten som en prædiken for Jocelyn.

"Men jeg skal gerne tilfredsstille Deres nysgerrighed," vedblev hun godmodigt. "Det er virkelig en kompliment, at De endnu nærer den slags interesse for mig."

Hun var fra den mørke side af stuen gået hen til lampen – for dagslyset var borte – og nu tog hun hat og slør af. Han så, at hun trods det lange tidsrum havde holdt sig mærkværdigt godt.

"Jeg er – skuffet," sagde han og vendte utålmodigt hovedet bort, "De er smuk og ser ud, som om De var femogtredive år og ikke en dag mere. De kan ikke bruges som en tugtelse."

"Jo, måske dog. At tænke sig, at De ikke har lært kvinderne bedre at kende i alle de mange år."

"Hvordan det?"

"Siden De lader Dem så let bedrage. Husk på, at det er lampelys, og Deres syn er endnu noget svækket; og … nuvel, jeg har ingen grund til ikke at være oprigtig nu! Jeg vil derfor fortælle Dem det hele … Min mand var yngre end jeg, og han nærede det absurde ønske, at folk skulle tro, han havde ægtet en ung, frisk kvinde. For at tilfredsstille hans forfængelighed gjorde jeg mig umage for at se sådan ud. Vi var ofte i Paris, og jeg blev lige så dygtig i alle forskønnelsens kunster som nogen *passée* hustru i Faubourg St. Germain. Siden hans død er jeg vedblevet med det, dels af vane og dels fordi jeg sandt, at

herrerne var mere imødekommende, og det hjalp mig ved min søns opdragelse, da jeg kun har små midler. Men alt dette kunstlede kan forsvinde. I morgen tidlig skal jeg vise mig for Dem, sådan som jeg i virkeligheden er, og De vil da finde, at tiden ikke har skånet mig. Husk på, jeg er lige så gammel som De selv, og jeg ser også ud til at være det."

Den næste morgen kom og med den Marcia, ganske tidligt, som hun havde lovet. Det traf sig netop, at det var solskin, og idet hun lukkede døren til sovekammeret, gik hun hen til vinduet, hvor hun straks tog hatten af sig for ham og sagde: "Se nu, om jeg tilfredsstiller Dem – De, som mener, at skønhed er forfængelig. Resten af mig – og det er en god del – ligger hjemme på mit toiletbord. Jeg tager det aldrig mere på."

Men hun var en kvinde, og hendes læber bævede, og der var tårer i hendes øjne, da hun fremviste den ubarmhjertige behandling, hun havde underkastet sig. Det grusomme morgenlys viste – som det var gået Jocelyn under Avices forskende blik – i sin fulde ubarmhjertighed uden noget forskønnelsesmiddel de svage levninger af Marcias engang så blomstrende skønhed. Hun stod som en gammel kvinde, bleg og rynket, hendes pande var furet, hendes kinder hule og hendes hår hvidt som sne. Dette ansigt, han engang havde kysset, var blevet hærget af fyrre års gniden, bagen, frysen, mejslen – og af mere end et halvt livs bekymringer.

"Det gør mig ondt, om jeg har forfærdet Dem," vedblev hun hæst, men bestemt, da han ikke talte. "Men møllene fortærer til dels klædebonnet i et sådant tidsrum."

"Ja – ja! … Marcia, De er en kæk kvinde. De har de historiske kvinders store mod! Jeg kan ikke længere elske, men jeg

beundrer Dem af hele min sjæl!"

"Sig ikke, at jeg er stor. Sig, at jeg er begyndt at blive nogenlunde ærlig. Det er mere end nok."

"Nuvel – så vil jeg ikke sige andet, end at det er vidunderligt, at en kvinde har været i stand til at stille tidens ur tredive år tilbage!"

"Jeg skammer mig over det nu, Jocelyn, og jeg vil aldrig mere gøre det!"

Så snart han var stærk nok til det, bad han hende om at køre med ham til hans atelier. Det var holdt godt i orden og vel udluftet. Han så sig om og betragtede de kendte genstande – hvoraf nogle stod fuldt færdige, andre endnu i spiren, ventende på kunstnerhånden, der skulle fuldende dem.

"Nej – jeg synes ikke om dem," sagde han og vendte sig bort. "De forekommer mig grimme! Jeg føler ikke mindste interesse eller sympati for en eneste af dem."

"Jocelyn – dét er sørgeligt."

"Nej – aldeles ikke." Han nærmede sig døren, men så sig tilbage, mens Marcia forholdt sig tavs, og sagde: "Lad mig endnu engang se mig om. Afrodite – hvor jeg krænkede hendes skønne skikkelse ved disse fejlgreb. – Frejaerne, nymferne, faunerne, Evaerne, Avicerne og alle de andre utallige idealer – dem ønsker jeg aldrig mere at se!"

De gik derfra. En anden eftermiddag tog de til National Gallery for at prøve hans smag med hensyn til malerier, der hidtil havde været god. Som han havde ventet, gik det ham ganske på samme måde der. Peruginos, Rafaels, Tizians og

andre store mestres arbejder rørte ham ikke mere end skiltemalerens, de passerede på gaden.

"Det er besynderligt," sagde hun.

"Jeg beklager det ikke. Jeg har mistet en evne, som i virkeligheden har voldt mig store sorger og kun få glæder. Lad os gå."

Hans rekonvalescens var nu så vidt fremskreden, at man anså det for ønskeligt at lade ham rejse til sin fødeø for at styrkes af luften der. Marcia lovede at ledsage ham. "Jeg indser ikke, hvorfor jeg ikke skulle det," sagde hun. "Jeg er en gammel, venneløs kvinde, ligesom De er en gammel, venneløs mand."

"Ja – Gud være lovet, endelig er jeg gammel. Forbandelsen er taget bort."

Her kan det kortelig anføres, at efter at Pierston var rejst, genså han aldrig mere sit atelier eller dets indhold. Da han efter at have været der en kort stund fandt, at hans sans for kunst og skønhed var fuldstændig udslukt, gav han sin agent i byen ordre til at sælge hele samlingen, hvilket blev gjort. En anden billedhugger lejede hans atelier og blev med tiden beundret af dem, der ikke kendte Jocelyn. Næste år figurerede hans navn på listen over de medlemmer af Akademiet, der havde trukket sig tilbage.

Med tiden blev han så rask, som man kunne vente sig af en mand i hans alder efter en så alvorlig sygdom; men han blev boende på øen i et forholdsvis lille hus, han havde købt sig ovenfor Street of Wells. En tiltagende venskabelig følelse for Marcia fik ham til at købe hende et lignende tæt derved, og hun var også villig til at flytte derhen fra Sandbourne. Når det var

smukt vejr om eftermiddagen, gik han hen til hende, og de to spadserede sammen ad fyrtårnet eller det gamle slot til, de nåede sjældent hele vejen, da hans iskias og hendes reumatisme som oftest forhindrede dem i det. Han havde nu fuldstændig forandret sin klædedragt og gik altid i et sæt tøj, der var lavet efter en mode, der var tredive år gammel, af en skrædder på øen. Han havde også ladet sit stålgrå skæg vokse, som det ville, tillige med de få hår, han havde tilbage, da feberen havde gjort ham skaldet. Og således, skønt han kun var toogtres, kunne han godt have gået for en mand på over halvfjerds.

Skønt hans og Marcias tidlige kærlighedseventyr lå så langt tilbage i tiden, var det dog blevet bekendt på øen med vidunderlig hurtighed og aldeles detaljeret. Sladderen, som deres nuværende venskab gav anledning til, var genstand for deres samtale på en af turene langs klipperne.

"Det er besynderligt, så folk nærer interesse for vore affærer," bemærkede han. "De siger, at 'de gamle mennesker burde gifte sig hellere sent end aldrig'. Således vil man altid runde andres historie af på den bedst maskinlavede, konventionelle måde."

"Ja, jeg får også stadig indirekte vink om det."

"Virkelig? En skønne dag kommer der formodentlig en deputation til os fra alle Kirsten Giftеknivene, om vi vil gøre dem den fornøjelse at holde bryllup snarest muligt … Hvor nær var vi ikke ved det for fyrre år siden, hvis De ikke havde været så uafhængig. Jeg troede, De var kommet tilbage, og blev meget forundret over, at De ikke gjorde det."

"Mine uafhængige ideer var ikke dadelværdige, fordi jeg er en øboer, selv om de måske havde været det hos en kimberlin af en ung dame. Der var simpelt hen ingen grund fra en øboers

synspunkt til at komme tilbage, og derfor gjorde jeg det ikke. Min fader forklarede mig det, og jeg bøjede mig for hans mening."

"Og således har øen regeret over vor skæbne, selv om vi ikke levede på den. Ja – vi står ikke i vor egen hånd … Har De nogensinde fortalt Deres mand det?"

"Nej."

"Har han aldrig hørt noget om det?"

"Ikke så vidt jeg ved."

Du han en dag besøgte Marcia, fandt han hende meget utilpas. Ved visse vindretninger røg kaminerne i det lille hus, hun boede i, utåleligt, og nu var det netop en sådan vind. Ilden kunne slet ikke brænde i hendes dagligstue, og for at hun ikke skulle sidde og fryse, bad han hende om at spise frokost hos sig, hvad hun så ofte før havde gjort. Da de gik sammen, tænkte han – ikke for første gang – på, hvor unødvendigt det var, at hun skulle lide under denne ubehagelighed, fordi de boede i to huse, især da ét passede langt bedre, nu da de næsten altid var sammen, og hun således kunne befris fra de afskyelige kaminer. Desuden kom han ved at ægte Marcia i et fordelagtigt forhold til de to unge, og derved ville det falde lettere og naturligere, at han sendte dem et årligt tilskud.

Og på den måde blev naboernes ivrige ønsker om at give deres historie en pæn og afrundet form, opfyldt. Da han direkte spurgte Marcia, tilstod hun, at hun altid havde beklaget sin stolte, ungdommelige beslutning, og tog imod hans ægteskabstilbud uden videre omsvøb.

"Jeg har ingen kærlighed at give, det ved De, Marcia," sagde han; "men alt det venskab, jeg er i stand til at nære, tilhører

Dem, så længe jeg lever."

"Det går næsten mig på samme måde – måske ikke ganske; men ligesom de andre her på øen har jeg undertiden følt, og De vil forstå hvorfor, at jeg burde være Deres hustru, inden jeg dør."

En dags tid eller to før vielsen, som var blevet fastsat til at finde sted ganske kort tid efter den ovenstående konversation, fik Marcia pludselig et akut anfald af sin reumatisme. Angrebet så dog ud til kun at være midlertidigt – det skyldtes sikkert anstrengelserne ved hendes forberedelser til flytningen – og da de ikke have lyst til at udsætte deres forening alene af denne grund, blev Marcia kørt ind i kirken i en rullestol.

En måneds tid senere, da de sad ved morgenbordet, udbrød Marcia pludselig: "Men dog – ih du store!" Hun var i færd med at læse et brev, hun netop havde modtaget fra Avice, som boede sammen med sin mand i et hus, Pierston havde købt til dem i Sandbourne.

Jocelyn så op.

"Avice skriver, at hun vil skilles fra Henri! Har du nogensinde hørt noget lignende! Hun kommer herned i dag."

"Skilles? Men hvad mener barnet dog!" Pierston læste brevet. "Rent og skært nonsens!" vedblev han. "Hun ved ikke selv, hvad det er hun vil. Hun skal ikke skilles! Sig det til hende, og så er den ikke længere. Hvor længe har de overhovedet været gift – ikke engang et år. Hvad vil hun så ikke sige, når de har været gift i tyve!"

Marcia havde fået et eftertænksomt udtryk. "Jeg tror, at hun en gang imellem tænker på, at hendes ulydighed måske

forkortede hendes moders liv, og det gør hende ulykkelig, det stakkels barn," mumlede hun.

Det var endnu ikke blevet frokosttid, da Avice ankom, meget oprørt og med tårer i øjnene. Marcia tog hende med sig ind i et afsides værelse, hvor hun talte længe med hende.

"Det er intet," sagde Marcia. "Jeg har sagt til hende, at hun skal tage lige hjem, så snart vi har fået noget frokost."

"Ja, det kan være meget godt," hulkede Avice. "M-men hvis I to havde været gift lige så længe som mig, s-så ville I ikke sige til mig, at jeg bare uden videre skulle tage hjem igen!"

"Hvad er der da i vejen?" spurgte Pierston.

"Han sagde, at hvis han døde, så skulle jeg – skulle jeg – gå ud og finde en eller anden med lyst hår og grå øjne, bare for – for at håne ham i hans grav, fordi han er mørk, og han er sikker på, at jeg slet ikke kan holde af mørke mænd. Og så sagde han – Men jeg vil ikke være sådan en forræder og fortælle jer mere om ham! Jeg ville ønske –"

"Avice, din moder gjorde engang netop dette. Og hun vendte tilbage. Nu skal du gøre det samme. Lad mig se; det næste tog afgår –"

"Hun skal da lige have lidt at spise først. Sæt dig nu bare ned, kæreste."

Sagen blev afgjort ved, at Henri selv dukkede op inden de var færdige med frokosten. Han var meget blev og ængstelig. Pierston skulle ud til et møde, og de to unge fik således tid til at afgøre deres uenigheder på deres egen måde.

Pierston var optaget af at virke til gavn for øen – en virksomhed, der nu udfyldte hans tid efter at de gamle skønhedsidealer var afgået ved døden – og især havde han travlt

med en plan om at lukke de gamle naturlige kildevæld i Street of Wells, da man antog, de indeholdt smittekilder, og forsyne den lille by med vand fra rør, en plan, der blev udført på hans bekostning. Han søgte også at købe nogle gamle, mosbegroede, mugne huse fra Elisabeth I.s tid for at lade dem rive ned, fordi de var fugtige. Dette lykkedes ham også, og han lod opføre nye, sunde og luftige boliger i stedet for.

For tiden omtales han af og til som "den afdøde mr. Pierston" af unge, grønne kunstkritikere, der kalder ham en billedhugger, hvis værker ikke er uden genialitet, men hvis dygtighed ikke blev tilstrækkelig anerkendt, mens han levede.

Om "Idealet"

Forfatter: Thomas Hardy (1849-1928).
Org.udgave: *Thomas Hardy:* The Well-Beloved: A Sketch of a Temperament. Som føljeton med titlen "*The Pursuit of the Well-Beloved*" i *The Illustrated London News*, 8. oktober – 17. december 1892, omarbejdet bogudgave som "*The Well-Beloved: A Sketch of a Temperament*", Osgood, McIlvaine & Co., London 1897.
Denne udgave baseret på: *Idealet.* Roman af Thomas Hardy. Føljeton i *Berlingske Politiske og Avertissementstidende* (Aftenudgaven) 20.08.1901 – 12.09.1901 (Et par manglende afsnit i sidste kapitel oversat til denne udgave). Oversætteren er ikke oplyst i forlægget.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter maleri af Edmund Blair Leighton (1852-1922): *Girl on a Coastal Path* (1893).

ISBN 978-87-7979-989-9
1. ebogsudgave

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk